CE-ȚI DORESC EU ȚIE , DULCE ROMÂNIE

Adrian B. COSMA

"La trecutu-ți mare, mare viitor", spunea acum exact 115 ani, adolescentul Eminescu în poezia cu titlul citat în capul acestor rânduri. In tot acest amar de timp, "marele viitor" al României s'a dovedit a fi în momentul de față o calicie mai neagră ca în cele mai sinistre zile din epoca fanariotă. Ultimele ucazuri din R.S.R., întrec orice închipuire. Scrie la "SCINTEIA", în chenar, apăsat, cu litere de-o șchioapă: "Cetățenii care locuesc la sate sunt obligați, în conformitate cu legea, să-și producă necesarul de carne, ouă, lapte, fructe și alte produse agroalimentare", deci și pâine sau mămăligă. Dar cum să le producă? Unii au câte o vacă. Să și-o tae ca să aibă. . .carne?

Toată munca "cetățenilor dela sate" este acaparată de colhozuri, iar ceea ce se produce acolo este luat de stat ca să vândă cum zice alt ucaz, pe aceeași pagină, în aceeași "SCINTEIA", cu același chenar și buchii de-o șchioapă ("Scinteia", 10. X. 1981): "Pentru cetățenii dela sate, zahărul și uleiul să se distribue prin magazinele sătești, în conformitate cu reglementările stabilite de consiliile populare". Dar chiar și "cetățenii orașelor" trebue să. . .facă ouă, cum vedem pe aceeași pagină din același ziar, cu același chenar și slove să vadă orice chior: "Consiliile populare să aplice ferm prevederile legii și să asigure ca cetățenii din jurul Capitalei și al celorlalte orașe să crească animale, păsări, să cultive legume etc., pentru consumul propriu și pentru a pune la dispoziția pieței cantități cât mai mari de produse agroalimentare".

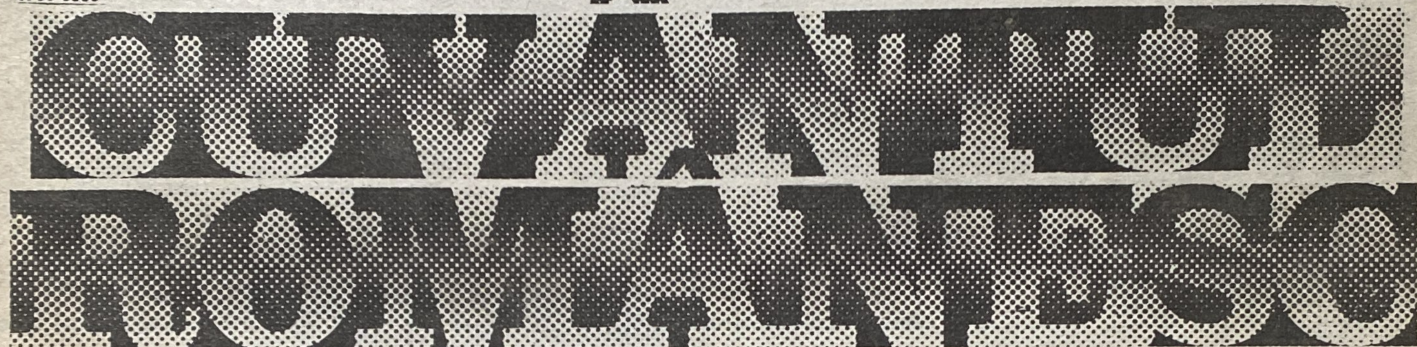
Cetățenii din jurul Capitalei, sunt cei cealtă dată se chemau mahalagii. Cine să le dea acestora utilajul pentru culturi, furaj pentru vite, grăunțe pentru păsări? Cu ce să hrănească "animalele", cine să lucreze ? Suntem în fața unor manifestări ale demenței deslănțuite. Pe aceeași pagină, în același chenar, etc. etc., se limitează drastic dreptul de a se hrăni: "Dreptul la aprovizionare cu lapte, carne, ouă, legume, fructe și alte produse alimentare, prin magazinele și unitățile comerciale dela orașe, îl au cetățenii care trăesc și muncesc în orașe și centre muncitorești. Organizațiile comerciale trebue să organizeze în acest spirit repartizarea fondului de marfă, urmărind să fie îndreptat cu prioritate în aceste localități". Cum ar zice Caragiale: "organizațiile trebue să organizeze, pentruca comerțul să fie organizat". Un articol explică pe aceeași pagină de ce trebue "organizare": "Litera legii - aspră și opinia publică-intransigența să curme din rădăcini BURUIANA LACOMIEI !".

Pentru comuniști toți sclavii sunt răi, nedisciplinați, contra progresului și a umanismului, saboteuri, trădători, bandiți și pe de-asupra mai și vor să mănânce, deci sunt și "lacomi". Din punctul, de vedere al "constructorilor construcției societății socialiste", sclavii nu ar trebui nici să doarmă, nici să se îmbrace, nici să mănânce, nu ar trebui să aibă prieteni, nu ar trebui să iubească, ci doar să lupte, să muncească, după prevederile partidului, să producă planul de cinci ani în

Continuare in pag. 3

ISSN 0705-8365

Printed in Canada
Imprimé au Canada

THE ROMANIAN VOICE
THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD
ANUL 6 Nr.68 - DECEMBRIE - 1981 PUBLICAȚIE LUNARĂ DIRECTOR: GEORGE BĂLAȘU
CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA DE SUD, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ITALIA, MONACO, OLANDA, ROMANIA, YUGOSLAVIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, NOUA ZELANDA

POLITICĂ ȘI SPIRITUALITATE

Eugen BÂRSAN

În istoria Nașterii Omului-Dumnezeu, Iisus Christos, apare și numele lui Irod. Sângerosul rege al Iudeii care din rațiuni politice atunci când a auzit de Nașterea Pruncului Iisus, s'a hotărît ca numaidecât să-L ucidă. Însă cel vrut ucis era greu de identificat între pruncii născuți în zilele acelea. Înfățișând acest lucru și vrând să fie sigur că se va scăpa totuși de El, Irod a poruncit uciderea tuturor pruncilor din Betleem. Genocidul care a urmat a lăsat în urmă sânge de copii din fașă și dureri de mame de nedescris. Iar în timpul executării lui, Pruncul Isus purtat în brațele Mariei Fecioara, se afla pe drumul din deșert - drumul refugiului spre Egipt. Care a fost rațiunea politică a acestui nelegiuit și îngrozitor masacru? Irod a suspectat că, dacă într'adevăr Iisus e din vița lui David îi va putea amenința tronul. Iar tronul trebuia salvat cu orice preț.

Nu e greu de văzut că toate timpurile și-au avut "irozii" lor. Pe cei fosti îi știm din istorie, iar pe cei din zilele noastre îi știm pe viu. Căci doar din cauza genocidului politic aplicat în Tară de "irozii" Români, în rândurile celor care n'au vrut și nu vor să fie cu de-a sila cu ei, am luat și noi drumul refugiului pe unde și cum am putut. Și așa din cauza acestor politicieni ai materialismului și ai smintelii, nu ne aflăm în aceste zile de mare Praznic al Crăciunului acolo unde în chip firesc ar trebui să ne găsim: la Vatra părintească, în mediul cerului și pământului românesc. Față de tristețile care de bună seamă ne împresoară în legătură cu acest fapt, să ne găsim o bună alinare în episodul cu fuga și refugiul Pruncului Iisus. Trecem și noi prin zile de pribegie ca și El.

"Irozii", de ieri sau de azi, sunt prototipii politicii contra spiritualității. Oameni lipsiți cu desăvârșire de simțăminte umane. Viața și politica lor este concentrată în chip total la materie, la puterea personală și la gloria numelui. Pentru impunerea acestora nu se dau în lături dela nici un fel de crimă.

Continuare in pag. 3

IISUS HRISTOS MÂNTUITORUL

Pr. Dumitru ICHIM

Există în lume o tendință de a dezdumnezei Nașterea Domnului, un fel de " poterizare " de a folosi simboluri epicureice de poleială, Crăciunul devenind un fel de carnaval de iarnă.

Nu, acesta nu este Crăciunul ! Să ne întoarcem la esență, la adevărul istoric. Iisus Hristos nu a fost un concept, o idee, un simbol, un inițiat în mistere, un marțian, venusian, etc.

Iisus Hristos este Dumnezeu, Mântuitorul lumii care: "pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire s'a coborît din cer și din Fecioara Maria s'a făcut om."

Locul geografic de naștere este Betleem. Contextul istoric e clar: "În zilele acelea a ieșit poruncă dela Cezarul August să se înscrie toată lumea. Această înscriere s'a făcut întâi pe când Quirinius ocârmuia Siria." Luca 2,1.

Oricine găsește pe hartă Roma, Betleem, Siria, Palestina. Oricine deschide o carte de istorie găsește pe Cezarul August, pe Irod, pe Quirinius. Oricine, crede sau nu crede în Dumnezeu, nu poate nega existența lui istorică și că ne aflăm în anul 1981 dela Nașterea lui.

Bine, a existat ca om, dar a fost și Dumnezeu ? A

fost El Mesia cel profețit de prooroci cu mii de ani înainte ? Mă opresc la Sf. Evanghelist Matei. El a demonstrat cu argumentele profeților că acesta este Mesia. De aceea găsim în evanghelia lui mereu și mereu: "ca să se împlinească profeția care a zis..."

1. Nașterea din Sfânta Fecioară. Proorocul Isaia zice: "Iată Fecioara va lua în pântece și va naște fiu și vor chema numele lui Emanuel." Isaia 7,14. Implinirea profeției o găsim în Matei 1,23.

2. Locul de naștere. Proorocul Mihea spune că se va naște în Betleem. Mihea 5,1.

3. Uciderea pruncilor de către Irod e profețită de Ieremia 31,15.

4. Stabilirea lui Iisus în Nazaret o găsim profețită în Judecători 13,5. Exemplele se pot continua până la răstignire și Inviere documentând că profețiile Vechiului Testament s'au împlinit literă cu literă în persoana istorică a lui Iisus Hristos.

In această noapte sfântă a colindelor să nu uităm că sărbătoritul zilei este în primul rând Pruncul din Betleem, cel care prin Întrupare a făcut o "recapitulare" (anakephalaiosis), cum spune Sf.Irineu, a întregii omeniri și numai prin El putem descoperi în mod firesc suprafirescul din "Răsăritul cel de sus", "lumina cunoștinței", "Soarele Dreptății", și perspectivele de dragoste din cerurile soteriologice pe care ni le-a oferit în dar.

Duhovnicește, să deschidem grădina inimii și împreună cu îngerii să cântăm: "Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire !"

•

editorial

PROFANAREA MEMORIEI LUI PAMFIL ŞEICARU

Ultima ispravă de turpitudine a agenturilor comuniste române, este profanarea memoriei lui Pamfil Şeicaru. Ea face parte din planul vast, iniţiat de Moscova, şi practicat de toate guvernele comuniste din Estul european.

În ultimile zile, mulţi canadieni şi americani, au primit o broşură intitulată "Religious freedom in Romania" având ca pretins autor pe Pamfil Seicaru. Broşura n'are editură, iar plicul în care este expediată, n'are nume sau adresă de expeditor. Mai mult, şi mai grăitor, unii au primit broşura (56 pagini) din Suedia, alţii din Germania. Totul, sub semnul anonimatului şi al unei strategii de a induce în eroare pe cei ce primesc plicul şi publicaţia.

Fireşte, oricine este familiarizat cu metodele de propagandă comunistă, îşi dă seama că toată afacerea aceasta este o realizare a comuniştilor români, care nu au curajul să lupte cu cărţile pe faţă. Ei apelează la metoda utilizată de vagabonzi, derbedei şi haimanale, de a trişa buna credinţă a oamenilor. De a falsifica adevărul, de a crea confuzii. Iar, în cazul cu această broşură , de a profana memoria lui Pamfil Şeicaru.

Căci, această broşură, care apară regimul comunist din România, nu putea sub nici o formă să fie scrisă de Pamfil Şeicaru.

Dimpotrivă, conţinutul ei sfidează tot ceea ce a scris în lumea liberă acest gazetar excepţional, care a făcut timp de trei decade procesul comuniştilor români, cu documente serioase şi cu acuzaţii grave, şi care, vor fi acte permanente împotriva celor ce au distrus absolut toate libertăţile româneşti, şi au acceptat să colaboreze la destrămarea personalităţii istorice a poporului român.

În această broşură, se face o apologie, de tip propagandistic, specific comunist, a realizărilor comuniste în domeniul cultelor religioase şi a "desăvârşitelor" libertăţi care li s'au acordat. Dar nu aminteşte absolut nimic despre Biserica Română Unită, care a fost desfiinţată prin forţă şi ilegal, despre persecuţiile împotriva episcopilor, preoţilor şi credincioşilor acestei Biserici, dintre care mulţi au murit în închisori. Menţionăm acest lucru, pentrucă suntem în posesia probelor scrise de Pamfil Şeicaru, în ultimii ani, din care reiese poziţia lui de apărător al acestei Biserici, scoasă din situaţia de legalitate, de către comuniştii români. Ca mărturie publică, este broşura lui intitulată Mica Romă, care a fost republicată în America, şi pe care vroia s'o tipărească şi în limba germană, conform documentelor noastre.

Nici una din frazele acestei broşuri nu corespunde stilului personal, uşor de recunoscut al lui Şeicaru. Nici una din ideile acestei broşuri nu a fost vreodată exprimată de Pamfil Şeicaru. Niciodată, absolut niciodată, Pamfil Şeicaru, în meterialul imens care a rămas dela el, n'a făcut apologia comunismului românesc. Dimpotrivă, l-a biciut, l-a blasfemiat şi l-a înfierat, cu vorbe tari şi cu atitudini veritabile româneşti, fără menajamente.

Toată structura intimă a broşurii este o pledoarie pentru apărarea celor mai largi libertăţi, pe care le oferă comuniştii din România, cultelor religioase.

Aici, este vorba de un incredibil fals istoric, căci nu pot fi concepute de el, deoarece contrazic fundamental, esenţial, totă orientarea lui românească.

În partea finală, broşura (deci marxiştii din România) atacă pe cei dela Europa Liberă şi pe toţi cei ce au denunţat persecuţiile religioase, iniţiate şi desfăşurate apoi permanent de comuniştii români. Din aceste atacuri se desprinde uşor, ideea centrală a broşurii, care e un simplu pretext să ajungă la demascarea "evreilor" dela Europa Liberă, şi apoi, a "legionarilor" (părintele Calciu şi Sergiu Grossu, şi a celor care au fost "strânşi legaţi" de Moscova" (Richard Wurmbrand).

Această broşură este o încercare de a profana pe cel ce a fost Pamfil Şeicaru. A fost scrisă şi tipărită de marxiştii români, pentru a mistifica adevărul, pentru a dezinforma şi pentru a crea confuzii.

Noi demascăm acest fals şi suntem siguri că agenţiile de informaţii americane şi canadiene vor descifra la timp, pe baza unui nou document oferit de comuniştii români, colaborarea guvernului român la planul mondial de dezinformare practicat de Moscova. (Punctele de apărare ale regimului comunist din România, oferite în broşură, au fost prezentate guvernelor străine, în variate împrejurări, în aceeaşi formă în care apar aici. La fel şi explicaţiile cu Calciu, Leonida Pop, Wurmbrand, Europa Liberă şi Sergiu Grossu).

George BĂLAŞU

BUTOIUL FĂRĂ FUND

Ion ION

Muncitorul occidental se vede pus din ce în ce mai mult în situaţia de a roboti suplimentar pentru întreţinerea subdesvoltaţilor socialişti sau afiliaţi de toate culorile, din toată lumea, incapabili să-şi organizeze bunurile şi munca.

Într'adevăr, toate noile state africane independente, mai mult sau mai puţin republici, populare sau nu, de fapt nu au nicio structură politică, şi marmeladele demo-socialiste injectate de idealişti inconştienţi şi realiştii comunişti, sunt cu mult mai mult de suprafaţă, ca "democraţia" lui Agamiţă Dandanache din "Scrisoarea pierdută", pentrucă oamenii locurilor s'au întors la năravurile tribale străvechi, uneori aşa de radical încât la un moment dat unii revendicau până şi antropofagia, element indiscutabil de cultură strămoşască africană. Africa, aşa numită "Neagră", este un butoi fără fund şi toate miliardele grele ale Occidentului intră fie pe mâna aristocraţiei tribale vechi, fie pe mâna unor bandiţi parveniţi gen Bokassa, Amin, etc., aşa că "desvoltarea sub-desvoltaţilor" constă până la urmă, în afară de "Mercedesuri" şi restul, în trimiterea odraslelor respective să "studieze" în Occident, unde nu studiază nimic decât ceva nihilism şi marxism la botul calului, dar consumă cu linguroiul banii babacilor, storşi de politicienii occidentali dela muncitorii lor, capabili, vrednici şi disciplinaţi.

În ţările "socialismului real", deci în Estul Europei, banii supţi dela Occidentali, duc după cum se vede, la foamete, pentrucă regimurile se aseamănă foarte mult cu ale şefilor şi parveniţilor tribali. În Polonia, după apariţia "Solidarităţii", s'a descoperit că un mare mahăr al radiofoniei avea o mulţime de vile somptuoase, yacht în valoare de milioane, construit cu ştirea guvernului pe un mare şantier, automobile din cele mai scumpe din toată lumea. Iar cât priveşte biata noastră Românie, palatele de acolo şi vilele "Preşedinţilor", yachturile şi "jeturile" personale de zeci şi zeci de milioane de dolari, nu le mai numără nimeni, iar lumii i-se spune că toate acestea sunt din . . . "drepturile lor de autori". Ne cuprind şi râsul şi plânsul în acelaşi timp, dar tot plânsul e mai mare până la urmă.

Aşa că într'o vreme nu prea îndepărtată, va veni şi supărarea muncitorilor Occidentali, care mai ales în ultimii vreo doisprezece ani, de când cu destinderea tot mai turbată, au fost jefuiţi din produsul muncii lor, cu sutele de miliarde, fără întoarcere, pentru yachturile şi tot felul de răsfăţuri ale unor noi Caligula, negri sau albi.

Este normal ca muncitorii Occidentali să se decidă odată şi să fie solidari cu muncitorii din Europa de Est şi Eurasia, şi cu atâţia negri, şi galbeni şi metişi, exploataţi la sânge pe toate continentele, pe bază de "naţionalism - socialist - rasist", de către toate variantele de Preşedinţi şi de toate drojdiile adunate de "revoluţie" în Balcani, în Micul, în Marele Orient şi în Americile exotice.

În România, muncitorii aduşi dela ţară pentru o industrie făcută doar ca să fie şi să dea "mase de muncitori" pe care ocupaţia ideologică să-i "conştienţializeze", au ajuns până la foametea necunoscută în România nici în timp de războaie. Parcă ieri ar fi fost "dumpingul" din Ucraina, în vremea bună a lui Lenin, când grânele erau confiscate de stat pentru a fi vândute pe preţuri de nimic în afară în schimbul unor devize care foloseau subversiunii internaţionale, în vreme ce Ucraina, grânarul Ruşilor, ajungea la cazuri de antropofagie riguros înregistrate de observatorii internaţionali, dar trecute sub făcere mult timp, cât a ţinut iubirea cu Stalin.

Oţelăriile lui Dej, al căror oţel nu trebue nimănui într'o lume saturată de oţel de calitate superioară, se vor răci şi ele pentrucă oamenii nu pot trăi din papură şi coaje de copac măcinată. ■

CĂTRE REDACŢIE

* PARIS, FRANTA - M'am întors din America plin de încredere în posibilitatea unei acţiuni culturale româneşti la nivel planetar şi nu ca până astăzi împărţită pe ţări sau în cel mai bun caz pe grupuri de ţări. Noi cei din Europa occidentală am rămas foarte în urmă cu ştiinţa noastră despre răspândirea exilaţilor pe lume. Ştiam aproximativ pe unde sunt intelectualii români desţăraţi prin 62-65. Dar de atunci până astăzi listele noastre s'au perimat, am trimis zeci de mii de volume (tipărite adesea cu sacrificii mari) foarte multor destinatari "fantomă" şi n'am ţinut seama de sporul refugiaţilor din ultimul deceniu şi îndeosebi din ultimii cinci ani de când numărul nostru s'a înzecit. Aşa este în tot cazul în Germania şi în ţările scandinave dacă nu în America de Nord. Iată de ce orice tentativă de difuzare raţională a cărţii româneşti din Exil n'ar da roade fără să ştim cât de cât cui ne adresăm. Metoda "văzând şi făcând" este prea costisitoare. Dispunem astăzi de circa 7.000 de nume şi adrese. Dacă ar fi să scriem numai o singură dată tuturora, cheltuiala s'ar ridica la aproape tot atâtea mii de dolari U.S.. Si ar mai trebui ca acţiunea noastră să fie susţinută de periodicele româneşti beneficiind de o largă răspândire ca să împlinim câte ne-am promis.

Cuvântul Românesc constitue cea mai bună dovadă că sunt destui cititori şi destui Români de bine în Diasporă, că ceea ce lipseşte răspândirii dorite a cărţii româneşti nu este nimic alta decât o acţiune judicioasă şi susţinută. Întâlnirile pe care le-am avut cu mulţi compatrioţi în 10-12 oraşe din U.S. şi în câteva oraşe din Europa mi-au întărit convingerea asta. Una dintre pricinile bunei mele nădejdi întors la Paris a fost (şi rămâne) propunerea pe care mi-aţi făcut-o în legătură cu o pagină sau două putând fi consacrate, periodic, cărţii româneşti în coloanele ziarului dv..

M'am gândit îndelung şi m'am sfătuit îndeosebi cu prietenii care colaborează la Cuvântul Românesc (Horia Stamatu, N.Petra) aşteptând să vorbesc şi cu Mircea Eliade (care va sosi la Paris peste puţine zile) în legătură cu forma optimală a publicităţii pe care ne-o oferiţi în Cuvântul Românesc. Publicitatea propriu zisă (slogane titluri prea îngroşate) nu e dorită de nimeni decât redusă la minimum(o jumătate sau un sfert de pagină). Dar am putea obţine rezultate încă şi mai bune printr'o pagină de recenzii referitoare la operele de valoare (unele vechi şi necunoscute altele noi despre care nu s'a vorbit) şi o a doua pagină destinată la ceea ce se numeşte "note şi informaţii" amintiri referitoare la publicaţiile din trecut, extrase semnificativ din lucările importante, semnalări, etc.. Horia Stamatu ne-a propus această formulă care ne-a sedus: ar prezenta dublul avantaj al unei bune ţinute gazetăreşti(putându-se adăuga fără inconvenient actualei pagini culturale a Cuvântului) şi a stimulării dorite întru răspândirea mai largă a cărţii româneşti. Cele două pagini ar fi redactate de peniţe experimentate (ca să nu spun scriitori consacraţi) printre care pe lângă cei pe care i-am pomenit ar colabora Basarab Nicolescu (autor al unui foarte bun studiu despre Ion Barbu şi fizician cunoscut), Virgil Tănase (trei cărţi admirabile traduse în limba franceză şi publicate la Flammarion), Mihai Sturdza, istoric şi publicist de calitate precum şi alţi trei sau patru condeieri.

L. MĂMALIGĂ

* LIEGE, BELGIA - Citesc de câtva timp cu regularitate ziarul Cuvântul Românesc pe care îl găsesc din ce în ce mai interesant. Este adevărat că la început am fost întru câtva derutat de diversitatea ideilor şi opiniilor colaboratorilor săi, însă cu timpul am ajuns la concluzia că tocmai această particularitate îi dă posibilitatea de a pătrunde în casele şi în inimile marii majorităţi a românilor din exil.

Radu NICOLAE

* MIJAS, SPANIA - Alăturat un cec de $ 30.00, reprezentând abonamentul meu. Abonamentul precedent cred că expiră luna aceasta... Cuvântul Românesc fiind unul din cele mai pozitive şi bine documentate ziare din exilul nostru, doresc foarte mult să îmi asigur continitatea subscrierii abonamentului. Primiţi vă rog, cele mai bune urări şi felicitări pentru activitatea tuturor colegilor cu care reuşiţi să publicaţi Cuvântul Românesc la un nivel superior.

Silviu CRACIUNAS

* SYDNEY, AUSTRALIA - Sunt plecat din România de 1 an de zile şi am citit cu multă plăcere şi interes ziarul Cuvântul Românesc în lagărul din Austria. Ajungând şi stabilindu-mă în Australia îmi exprim dorinţa de a mă abona la acest ziar. Nu ştiu contul de bancă al ziarului, dar trimit în acest plic suma respectivă.

Radu CONSTANTIN

Second Class Mail Registration Number 4133

ERRATUM

In numărul pe Octombrie 1981 al revistei, la pagina 5, coloana a doua, jos, a se citi " nici în acest secol nicium PROGOM", în loc de aşa cum greşit a apărut "nici în acest secol nicium program".

NEUTRONICA ȘI ALTE ARME...

Imediat după preluarea conducerii U.S.A. Președintele Reagan a anunțat că va face din țara sa, prima putere militară a lumii. Ministrul de externe Haig (fost comandant al NATO în Europa) și ministrul de război Weinberger, au explicat lumii că programul de înarmare anunțat de Reagan este absolut necesar, întrucât Rusia, profitând de politica de destindere din trecut, s'a înarmat peste măsură, depășind cu mult USA, NATO și restul lumii libere la un loc. Un exemplu: în fața a vreo 50.000 tancuri sovietice, lumea liberă nu poate opune mai mult de vreo 8000. Si în alte domenii de armament superioritatea Rusiei este cam aceeași. Așa că, libertatea occidentului (către care este îndreptat arsenalul sovietic) depinde de un ordin de atac al Cremlinului care poate veni în orice clipă. Iar noi ce trăim în occident, ne putem pomeni transplantați să populăm Siberia.

Între armele pe care americanii vor să le fabrice este și bomba cu neutroni care distruge potențialul uman al agresorului, lăsând aproape intact armamentul. Ei au mai anunțat că vor face și alt armament conform erei speciale în care trăim și la care și rușii lucrează intens. Povestea bombei cu neutroni nu este nouă și s'a pus și sub conducerea președintelui Carter. Dar partenerii europeni din NATO s'au opus. Când s'a vorbit în presa publică despre ea cu ani în urmă, Brejnev a spus că și lui i s'au prezentat planurile acestei bombe de către specialiștii ruși, dar el le-a aruncat într'un sertar. (Probabil din motive de umanitarism, el care asasinează popoare, sau de cavalerism în luptă, el care înfige cuțitul pe la spate, adăogam noi).

Recent americanii, au anunțat că au probe că rușii au experimentat și fabrică bomba cu neutroni, aruncată de Brejnev într'un sertar. In această situație, desigur că și americanii o vor fabrica, indiferent ce spun partenerii europeni din NATO, contra cărora este îndreptat în prima clipă asaltul sovietic. Căci americanii au uriașe posibilități financiare, materiale și cerebrale, mai multe decât au rușii. Si curios, față de decizia lui Reagan de a se înarma, sute de mii pe întreg globul, dar mai ales în Europa de Vest, au început să chelălăe, ca un câine lovit peste tot, de ciomege nenumărate: politica lui Reagan de înarmare, duce la o cursă a înarmărilor, la sărăcia popoarelor, la un război atomic etc, etc, eternele palavre ale Moscovei. În fond Reagan, prin programul lui de înarmare, nu caută altceva, decât stabilirea unui echilibru militar între lumea liberă și sclavia comunistă pentru a discuta cu roșii, echilibru pe care aceștia l-au distrus în mod viclean, prin politica de destindere. Si lui Reagan îi cade greu la inimă să arunce atâtea miliarde de dolari pe înarmare, dar ca apărător al lumii libere trebue să o facă.

Dar prin fabricarea bombei cu neutroni cele 50.000 de tancuri sovietice devin fier vechi. Si probabil că și uriașa flotă de război, cu care comuniștii amenință lumea, va deveni "vase fantomă". Cu noul armament, uriașa întindere a Rusiei nu o mai avantajează ca pe vremea lui Carol XII, Napoleon, Hitler, căci rachetele nu mai rămân blocate în noroi, iar generalul iarnă a murit. Logistica este o problemă mult mai grea pentru ruși, decât pentru alții. O reînarmare din partea Rusiei, la nivelul pe care îl vor realiza americanii, nu mai este posibilă, căci nu are mijloace materiale. Iar țările satelite pe lângă o mare sărăcie, nu o mai pot ajuta decât cel mult cu un oftat. Si să nu uităm că o bombă cu neutroni este ascunsă în sufletul tuturor țărilor satelite și nu se știe când va exploda. Această bombă se numește libertate, iar exemplul Poloniei ne arată forța ei indestructibilă.

Lumea liberă nu se teme de supremația militară pe care americanii o vor obține eventual. Căci acești americani bogați și inventivi-sunt doar copiii Europei, -au cam avut totdeauna supremația militară pe glob, fără să profite de ea. Să ne amintim perioada de după război când erau singuri posesori ai bombei atomice și n'au vrut să cucerească lumea. Dimpotrivă, au desființat colonialismul, iar Europei i-a făcut cadou planul Marshall. Ce s'ar fi întâmplat, dacă numai pentru câteva luni, Rusia ar fi avut puterea absolută pe întreg globul? Iată ce trebue să înțeleagă lumea liberă. Iată dece programul de reînarmare american trebue realizat. Căci de abia atunci, rușii vor veni sinceri la masa discuțiilor.

In legătură cu prezentarea viitorului rus făcută de domnul Enescu în numărul din luna August a acestei publicații, nu se poate face vreo critică. Un articol pe care numai domnul Enescu este capabil să-l scrie. Numai că, eventual, s'ar putea scurta termenul.

A.B.

POLITICĂ ȘI SPIRITUALITATE

Urmare din pag. 1

Si din îngrijorarea de a nu fi deposedați de putere și de glorie, folosesc crima în cele mai tiranice forme. Își ucid adversarii, prigonesc pe cei care nu sunt cu ei și sunt permanent într'o luptă acerbă cu toate valorile spirituale, valori de care sunt speriați ca de moarte. Și pe bună dreptate. Căci orice politică anti-spirituală mai curând sau mai târziu e sortită pieirii. Nu ne îndoim că așa se va întâmpla pe curând și cu politica cerberilor "materialismului" și "irodismului" din Țară.

Până una alta nelegiuirile politicei materialiste sunt în fond cea mai mare și mai crudă realitate pe care o trăim. Ne punem o mie de întrebări în legătură cu ele și'n gânduri arde dorința momentului de descătușări. Suntem înfiorați de ani la ideea că iadul de pe pământ creat de irozii-comuniști ai timpului modern va duce la prăbușirea lumii. Și totuși această lume nu s'a prăbușit și nu se va prăbuși. Pentrucă în adâncurile ei, în chip mai mult nevăzut decât văzut, există o armătură de rezistență care e operă divină. E puterea valorilor spirituale predicate de Iisus, și care de atunci încoace constituiesc inima culturii și civilizației creștine. Să nu scăpăm nici o clipă din vedere că ceea ce poate ține un echilibru în această lume greu încercată de politica materialistă manevrată de spiritul lui Satan, sunt numai și numai aceste valori.

In măsura în care ne putem apropia de Iisus, ne putem da seama că fără de El toată zbaterea omenească e zadarnică. Oamenii și neamurile trebue să se împlinească după voia lui Dumnezeu, cu o cât mai adecvată și vie lucrare a lor. Aceasta înseamnă participare cu credință, speranță și faptă la înfăptuirea a tot ce-i ideal spiritual și are la bază pe Dumnezeu.

Singurul leac pentru comunismul-materialist distrugător este contraponderea spiritualității. Cu o constiință luminată de înțelegerea acestui lucru, să căutăm să fim cât mai prezenți și cât mai vii pe câmpul de luptă. E în puterea noastră să izgonim pe Satan de unde ne întâlnim cu el, după cum e în slăbiciunea noastră să ne lăsăm să-i cădem pradă.

Întruparea Domnului în Pruncul Iisus, a cărui Naștere o prăznuim de Crăciun, este taina credinței noastre care ne plasează în spiritualitate. Desigur că se poate spune, că dela Dumnezeu sunt toate: și materie și spirit. E adevărat. Însă viața numai atunci are o notă superioară și e în armonie cu Dumnezeu, când făcând uz de materie trăim în spirit.

Eugen BÂRSAN

ADMIRATORII "PAPUCULUI DE AUR!"

Până acum coriștii din Epopeea Independenței cântau isprăvile lui Gruia din Scornicești, eroul care s'a opus invaziei din Cehoslovacia, a inițiat întâlnirea dintre Nixon-Mao, Begin-Sadat plus alte minuni învățate dela fachirii din India ori dela colegii Lenuței care practică voodoo prin pădurile africane.

Dar a trecut timpul, s'au declasificat mesajele pres. Johnson adresate lui Brejnev, iar Kissinger și Moișe Dajan și-au publicat memoriile.

Mărturiile celor care au făcut istorie ni-l prezintă pe Niculiță ca un cabotin care s'a rătăcit pe scena internațională când se juca "Relache" și nimeni nu s'a obosit să-i spună eroului creat de Ruggiero Leoncavallo că i s'a rupt cureaua dela pantaloni și sala-i goală.

Totuși, multilateralul Pagliacci care-și dă cu făină tricoloră pe față, continuă să fie aplaudat de unii "refugiați" sosiți în Statele Unite cu semne de întrebare.

Dezinformatorii, cum și-au desfăcut bagajele, au și început să-și practice meseria. Ei ne reamintesc de meleagurile copilăriei, ca pe urmă să ne cânte o simfonie detentistă cu ciocane la cheie.

Publiciștii, cu ucenicia făcută la ziarele reseriste, vor să ne asigure că Paiața-patriotică este independentă deoarece are legături diplomatice cu Izraelul, Germania de Vest și alte țări din lumea arabă.

O minciună demnă de coloanele "Scînteii"!

RSR și-a menținut relațiile diplomatice cu Izraelul pentru a servi interesele Moscovei care n'are ambasadă în Tel-Aviv și-i trebue un post de ascultare în inima Orientului Apropiat, plus motive de a spiona refugiul. Un exemplu:

Niște maici, în pelerinaj la Locurile Sfinte, au discutat seara în dormitorul bisericii românești dela Muntele Athos, că ar dori să rămână în lumea Liberă.

A doua zi agentul Patriarhiei le-a însfăcat și expediat burduf în țară cu'n avion trimis special peste noapte dela București.

Agenții KGB-ului și securiștii joacă hora acolo unde Hristos și-a dus crucea pe umăr.

Un alt exemplu de recentă independență ni-l oferă ziarul Washington Post din 7/25/81, care publică:

Autoritățile din Germania de Vest au arestat în ziua de 8 Mai, a.c. pe Clara Balteș, acuzată că ar fi în slujbă de spionaj al RSR-ului și a avut legături cu atentatorii care au pus bomba la clădirea postului de radio Europa Liberă din Munchen, unde acuzata avea funcția de secretară în biroul central de informații.

Cum a putut Clara Balteș, plecată cu ani în urmă din țară, să-și mențină contactul cu centrul de spionaj din RSR nu-i greu de ghicit.

La ordinul Moscovei--la fel ca și 'n cazul protestului contra invaziei din Cehoslovacia--Nenea Niculae și-a tras ițarii patriotici, a strigat că-i independent ca să-l audă Washingtonul și a reluat legăturile diplomatice cu guvernul din Bonn.

O nouă ambasadă reseristă!

O nouă legătură promptă, directă și discretă cu sucursala KGB-ului din București.

Noroc că "dezinformatorii" scriu că Niculiță este independent, altfel am crede că-i cea mai fidelă slugă a Moscovei.

Stroe MOLDOVANU

TATĂL NOSTRU

Tatăl nostru
Nevăzut în înălțimile în care petreci veșnicia
Plin de bunătatea pe care
Nu o pricepem și ne plângem
Că ești nedrept
Că uiți durerile noastre
Si nu vrei să știi că suntem copiii Tăi

Suntem orbi la tot ce faci pentru noi
Când nu ne împlinești dorințele deșarte
Când nu vrei să ucizi pe inamicul nostru
Si când nu ne umpli de bogății și glorii

Uităm drumul Golgotei călcat de sângele Tău
Desprinderea de întuneric ce-ai dat-o inimii noastre
Porțile raiului ce le ții deschise celor ce știu
Merge pe drumul aspru și pustiu al umilinței

Te-amenințăm cu pumnii și urlete de fiare
Că ne-ai lăsat prea singuri să chinuim viața
Că-i nedreptate'n totul ce vine peste noi
Că ești prea rece-acolo în tronul tău de aur

Tatăl nostru,
Ce ești viața însăși, ce ne-ai făcut să fim
In nesfârșită bunătate
Făr'să arunci Tu trăznetul și focul
Să arzi păcatele noastre
Ci lași să curgă frumusețile ce nu învrednicim
Bucuriile ce nu le-am plătit îndestul
Si lumea asta care e așezare picioarelor Tale
Să fie a noastră.

Nicolae PETRA

CE-ȚI DORESC EU ȚIE...

Urmare din pag. 1

fiecare an, iar cine nu face așa 24 de ore din 24 este "asocial" și suportă consecințele.

La această demență "internă" se mai adaugă și aceea "externă". Primind pe noul Ambasador al Statelor Unite la București, Seful a declarat ritos că "Relațiile dintre R.S.R. și U.S.A. sunt nevătămate, si nu numai atâta dar AMANDOUA TARILE ISI RESPECTA RECIPROC INDEPENDENTA SI SUVERANITATEA". Ceea ce conspirația comunistă mondială nu face deloc, dar aceasta e altă căciulă. Suntem într'adevăr în plin balamuc, dar cel puțin noi cei de pe-acilea, cum s'ar zice în limbaj perșidențialist, putem dorim liniștiți: Seful asigură independența și suveranitatea Statelor Unite ale Americei. Să nu spună careva că asta n'ar fi nimic, și nu este în cea mai curată tradiție "Amin-Dada". Seful e mare, puternic, generos și nu bagă lumea la pușcărie pe cinci ani decât dacă ține acasă câțiva litri de ulei sau câteva kilograme de altceva, conform ultimei legi-decret, după care toți cei ce-au cumpărat mai mulți litri sau kilograme de alimente trebue să le restitue statului, pentru ca să asigure. . . "ritmul comercial". Suntem liniștiți însă pentrucă Seful ne asigură: nu va ocupa America pentru a impune asemenea legi. Dar bine nu dormim gândindu-ne la frații noștri Români, căzuți în puterea unei nebunii criminale.

Adrian B. COSMA

"CETATEA INTERZISĂ"

M.F. ENESCU

Am mai scris despre consecințele funeste ale călătoriei lui Ceaușescu în China, în 1971. Ceaușescu s'a întors vrăjit de magia Dragonului dela Peking. Prima consecință a determinat faimoasele "teze din Iulie". Apoi din "teză" în "teză", s'a ajuns într'un deceniu la situația România de azi.

Printre altele văzute acolo, pe Ceausescu l-a încântat probabil "Cetatea Interzisă" dela Peking. Si atunci s'a gândit s'o reconstitue la București. Pe Colina dela Uranus a fost găsit locul ideal unde să se clădească Cetatea Regimului Stalinist. Acolo, între zidurile înalte, se vor refugia dinastia și "nomenclatura" pentruca să decidă neturburate ce nu trebue făcut pentru binele României. Pe parapete Gărzile Roșii vor păzi digestia și somnul potentaților de tumultul nemulțumirii publice. Dar poeții Regimului ar face bine să le amintească versurile lui Victor Hugo despre sfârșitul Domniilor: "Gărzile de veghe la bariera Luvrului nu-i apară pe regi !" Si în adevăr, când bate ceasul sfârșitului nici o cetate cu ziduri cât de groase, nici o gardă cât de perfect înarmată, nu ferește nici un regim de ce i-a fost scris. Nici Luvrul, nici Kremlinul, nici "Cetatea Interzisă" dela Peking, nu au scutit dinastiile și pe autocrați de soarta lor. Nici destinul Regimului Comunist nu va fi schimbat de "Cetatea Interzisă " dela București. Când va suna "Ora Adevărului", porțile cetății vor cădea și vor intra alte forțe în bine sau în rău.

Astfel "Cetatea Interzisă" a lui Ceaușescu este unul din acele proecte nesăbuite, simptome ale unui sfârșit de regim. Dărâmarea unui întreg sector din București și costul noilor zidiri, contribue la încordarea socială și economică într'o situație vecină cu desperarea. Toate mass media din Occident, Presă, Radio, Televiziune, concordă în asimilarea crizei din România cu acea din Polonia. In România ca în Polonia se constată același eșec al industrializării, aceleași datorii colosale în Occident, aceeași amenințare cu înfometarea populației, aceeași discreditare a Partidului Comunist în Clasa Muncitoare, aceleași revendicări sindicale și aspirații la înnoire, aceeași mânie populară contra Regimului. Mai adaogăm și aceeași rezervă a Puterilor Financiare din Occident în privința acordării de noi credite unor țări în stare de faliment.

Oricât de indulgente ar fi Puterile Occidentale față de Statele Comuniste, până la urmă vor fi constrânse de securitatea capitalurilor învestite, să pună condiții sau să refuze noi credite. Ce se va întâmpla atunci cu țările comuniste fără protecția Occidentului? Căci nu numai Polonia și România, ci întreg Blocul Sovietic si în primul rând Rusia, își târăsc zilele din grația Capitalismului. Sistemul Sovietic a distrus resorturile Economiei, și ceeace e încă mai grav, morala socială și voința de muncă. Muncitorii, în industrie și agricultură, s'au convins de inutilitatea muncii fără spor în sistemul Sovietic. Incuria a ajuns atât de departe încât nu ne mai miră nici cele mai năstrusnice întâmplări relatate de Presa Străină. Nu ne mai miră nici criza alimentară în țara numită la Televiziunea germană, în contrast cu mizeria de azi "Cămara de altă dată a Europei". Nu ne miră nici lipsurile cele mai grotești, ca bunăoară sarea în țara cu zăcăminte pentru sute de mii de ani, cum ne asigură experții, plus Marea Neagră. Si ca împotrivire la sărăcia alimentară în țara bogată odinioară cel puțin în hrană, cum procedează Guvernul Comunist în timp de pace ? El decretează sancțiuni ca în timp de războ, contra celor ce strâng provizii pentru timpuri încă mai grele. Acestea fac parte din penibila predilecție a sistemelor totalitare de a scotoci în cămara cetățenilor în timp de război, dar sub regim comunist și în timp de pace. Aceasta este tradiția guvernelor rele cari nu știu altceva decât să recurgă la represiuni contra efectelor. Guvernului Comunist nu-i poate trece prin minte că singurul leac este eliminarea cauzelor. Dar e adevărat, eliminarea cauzelor înseamnă eliminarea, sau cel puțin modificarea sistemului sovietic.

Asa vedem cum "Cetatea Interzisă" depe colina dela Uranus, nu este numai proectul unui șir de bunkere blindate în apărare contra unei eventuale răzvrătiri populare. Ea este mai mult simbolul unei stări de spirit plin de contradicții interne, deopotrivă static, ireverent înăuntru și în afară, dar si stăruitor în rău. Petițiunile de principiu ale Regimului nu mai înseală pe nimeni. Proclamațiile emfatice nu mai găsesc nici un crezământ. "Marea Revoluție Agrară" a fost redusă la o cultură ridicolă de dovleci și gulii în parcurile din București. Declarațiile de astă vară de partea Poloniei au fost retractate. In schimb citim în "Scînteia" o diatribă contra Revoluției Poloneze. Astfel și "Democrația Muncitorească" de care pomenea atunci Ceaușescu, se întoarce acum în amenințări contra Clasei Muncitorești.

Nici în relațiile internaționale, specialitatea lui Ceaușescu cu ani în urmă, nu vedem o linie rațională. Iată, vizita lui Carstens, Președintele Germaniei Federale, era un prilej de târguială pentruca Guvernul Comunist să ciupească niște credite pe termen mai lung. Ei bine, tocmai pe Președintele Țării cu punga plină de devize, Guvernul l-a tratat grosolan la Craiova, fără nici un motiv. Dar de Germania Federală depinde în parte situația economică a Statului Comunist. Bădărănia dela Craiova să fie semnul unui colaps apropiat? Ori cum ar fi, știm ce făcea Jupiter cu mintea celor ce vroia să-i piardă definitiv.

Ne întrebăm atunci, Ceaușescu a știut vreodată ce vrea ? Voința de Putere nu înseamnă și a ști ce vrea un om ajuns la Guvern. Pasii înainte și înapoi la întâmplare, dovedesc o criză de concepție și de orientare în guvernământ. Consecința era de prevăzut de mult. Regimul lui Ceausescu se învârte în vid. După toate mărturiile celor veniți din Tară, străini și Români, Regimul a pierdut frâna într'un stat anarhizat. Avem astfel încă un model de tiranie dublată de anarhie, paradoxul sistemului comunist. Cu toate puterile discreționare ale Poliției represiune, nimeni nu mai ascultă de nimeni, decât în bătaie de joc. Așa dispozițiile năstrușnice ordonate de sus, sunt executate îndată ca o demonstrație a absurdului și ca o formă sarcastică de sabotaj. Atunci? Atunci "Cetatea Interzisă" poate deveni mausoleul Regimului, dacă Ceaușescu nu se trezește în ultimul ceas.

Dar ca o comunicare simetrică cu Tara, s'a ridicat și în Exil o "Cetate Interzisă". O cetate tot simbolică a unei stări de spirit, tot atât de sterp, de plin de contradicții, de incoerent și de stăruitor în rele. Aceste două "Cetăți Interzise" parcă ar fi legate printr'un fir nevăzut, nu știm cât de cazual sau de cauzal. Cele două "Cetăți Interzise", aliate virtual sau în parte chiar contractual, tind să sterilizeze Exilul si să-l reducă la o figurație de partea uneia sau alteia, sau a amândurora.

Noi nu le vom lăsa să răspândească spiritul descompunerii printre Români. La alianța "Cetăților Interzise" noi opunem pulsul vital al Solidarității Naționale. •

ROMÂNII ȘI PREMIUL NOBEL

George BRANA

Premiul Nobel rămâne pentru Români un fel de "fata morgana", atâta vreme cât nu se revine la "ROMANIA". Ne referim, bine înțeles la premiul pentru literatură, nu la cel pentru științe, deoarece atât economia cât și chimia sunt domenii rezervate ale "geniilor" conducătoare, inclusiv asigurarea păcii mondiale, deocamdată și ea încă nerăsplătită cu invidiatul premiu.

Românii nu primesc acest premiu literar, indirect întotdeauna policito-social-moral, mai ales dela războ încoace, pentrucă este un premiu consacrat mai ales celor "angajați" pentru o cauză cu rezonanță mondială, și în primul rând aceea a "libertătii", "nobelizată", ca să spunem așa după imensa gafă făcută cu Solocov, și reparată prin premierea lui Pasternak. E drept că mizeria "Solokov" s'a repetat cu ultrastalinistul Pablo Neruda, cel mai mediocru poet premiat de Suedezi, și s'ar fi repetat și cu Sartre, dar spre norocul "Nobelului" acesta a refuzat pur și simplu "premiul burghez-capitalist". De bine de rău totuși ar predomina în numărul nobelizaților "angajații pentru libertate".

In România însă nu există niciun scriitor angajat pentru libertate, cum au fost în Rusia Pasternak sau Soljenițin. Scritorii de origine Români din afara României, nu sunt bine văzuți de Suedezi ca Români, indiferent dacă sunt rău sau bine văzuți de regim, de altfel cu atâta mai rău dacă sunt agreați de acest regim.

Suedia, care este un fel de "Elveție a Nordului" cu o proprie "Veneție a Nordului" la Stockholm, era o țară foarte marginală, aproape uitată după crimele îngrozitoare din războiul de 30 de ani împotriva catolicilor din Germania, și după fugosul Carol XII, dar în epoca modernității târzii, din secolul trecut, a căpătat prin "Premiul Nobel", întemeiat în 1895 și distribuit cu regularitate din 1901, o importanță culturală pe plan mondial. Alfred Nobel, inventatorul dinamitei și al pulberii fără fum, a fost un genial naționalist. Datorită lui, Suedia lui Peer Gynt și mai târziu a Selmei Lagerlof plus divina Greta Garbo, a devenit un fel de țară a păcii, a științei și a literaturii mondiale. Ce frumos !

Academia Regală a Suediei oferă premiul său în valoare de un milion de coroane suedeze, "pentru opera literară care se distinge prin lărgimea vederilor oglindite în ea, prin bogăția ideilor și prin energia ei creatoare". După cum vedem nu există nicio condiție "națională", dar "lărgimea vederilor" nu este în niciun caz de căutat la niciun scriitor actual acceptat de vreun regim comunist, care oriunde trăește exclusiv prin strâmtimea vederilor, exclusiv "partinice".

Românii stau prost față de patronii acestui premiu din mai multe motive, care nu se reduc numai la "lipsa de lărgime a vederilor", sau la "lipsa de bogăție a ideilor", ca să nu mai vorbim de înăbușirea oricărei "energii creatoare", a oricărui elan creator, prin sistemul comunist însuși, care nu ar putea trăi nici cu "lărgime de vederi", nici cu "bogăție de idei" nici cu "energie creatoare".

In afară de acestea mai este un motiv și el fundamental, pentrucă oricum, Suedia este țara cu cel mai ridicat standard de civilizație, o democrație ireproșabilă, e drept condusă de un Rege, constituțional, dar a cărui modestie a manifestațiilor de orice fel, și a condițiilor materiale de trai în raport cu rangul lui, sunt la ani-lumină depărtare de pretențiile acaparatoare ale mofturoasei și lacomei perechi pseudo-dinastice din R.S.R. Iar cum lumea în genere judecă alte popoare prin felul în care se prezintă conducătorii lor, și Suedezii au judecat pe Români în ultimul timp prin conducerea lor, și mai întâi prin reprezentanții de căpetenie ai acestei conduceri, faimoasa "pereche președințială" care, ca și în alte părți, și în Suedia s'a prezentat mizerabil. Se știe că Suedia este țara cea mai activă și în domeniul apărării naturii de toate destrucțiile care o amenință, mai ales din partea oamenilor. Stim că există astăzi în lume specii animale amenințate cu dispariția. Una dintre acestea este "oselotul" (fr. "ocelot"), un fel de pisică din America distrusă de negustorii de blănuri din cauza frumuseții blănii ei, destul de mică, așa că pentru o haină sunt necesare zeci de piei. Vânarea acestui animal este o fărădelege, pentrucă este interzisă, iar o haină de "oselot" nu se poate obține decât prin contrabandă, cu mari sume de "dolari în natură". Ca s'o "facă praf" pe modesta Regină a Suediei, adevărată "fată din popor" pe care tânărul Rege a cunoscut-o ca "ghid", când el era într'o vizită în Germania, pseudo-regina din fostul mic Paris, ajuns mică Moscovă, s'a înțolit cu o mantie de "oselot", provocând astfel indignarea curții, a guvernului și a poporului suedez, ca să nu mai vorbim de presa care a și sărit ca arsă.

Vizita perechii pseudo-regale în Suedia a fost ultima în Occident, care s'a soldat cu un discret "la ne-mai-vedere". Ceea ce presa spaniolă spusese chiar pe față, după cum nici în Anglia sau Franța presa nu a fost deloc "drăguță" cu "dulcea" pereche din povești. Toată lumea e sigură că jumătatea ecestei perechi așa de mobile, nu ar avea deloc sensibilitatea principesei care prin șapte perne una peste alta, a simțit bobul de mazăre de sub cea mai de jos. Cât timp o țară este condusă de oameni care nu știu pe ce lume trăesc, înconjurați de slugoi cum numai comunismul poate crea, vai de ea de țară ! Si cât timp va ține în România acest regim al unor parveniți ai puterii care abuzează de ea așa fel încât au transformat un întreg popor în ceva între cerșetori și deținuți, Suedezii nici nu vor mai voi să audă de România, deci nici de vreun scriitor român, de unde ar fi el, din Moldova, din Crișana sau mai departe, fie el agreat sau neagreat de regim, dar cu atât mai rău dacă ar fi agreat. Pentru "Nobel" o națiune trebue să se prezinte bine. •

Pitești, 1949

AMIN

Sergiu MANDINESCU
(mort după eliberare)

De-aș avea o pană de înger
Și cerneală de bezne,
Poate c'atunci mi-ar fi lesne
Să m'adun din toate risipirile,
Să-mi aștern amintirile
Si să spun tuturor de ce sânger.
Era o noapte jefuită de stele;
La fereastra nădejdii, zăbrele;
La ușa salvării, lăcate;
Iar frunțile noastre palide înnoptaseră toate.
Când deodată din mijlocul nostru izbucni
ca o flacără neagră, ura.
Focul a cuprins într'o clipă
Gând, suflet, aripă,
Toată din tot și n'a mai rămas decât zgura;
Baroase cumplite sfărâmaseră tăcerea
În cioburi de sticlă mari cât durerea;
Țăndări din sufletul nostru au ajuns până la cer;
Martirii ardeau pe ruguri de ger.
Ah ! cum mai bulbucă ochii istoria;
Nu-i vine a crede că'n răcnetele noastre
gemeau Closca și Horia;
Că'n sufletul nostru de nădejde orfan
Spânzurau nojițele dela opincile lui Badea Crișan.
Intr'un târziu toate sufletele zăceau sfărâmate;
Ah ! amintirea asta ca pe roată mă frânge;
Pe jos erau risipiți crăițarii de sânge,
Plata atâtor și atâtor păcate.
Atât de cumplite au fost suferințele,
Atât de nebună a fost urgia,
Că'n noaptea aceea unii din noi și-au pierdut mințile,
Alții și-au pierdut vesnicia;
Din cei ce-au trecut pe acolo numai morții trăiesc,
Așijderea lui, asemenea ție;
Dar viața mea nu-i, nu-i prietene, decât o
moarte vie.
Ah ! Doamne, iată-mă aici la ceasul comorilor,
Imbrățișându-mi durerea sub lespezi de patimi
și chin;
Aștept arhanghelul zorilor,
Aștept învierea;
În numele Tatălui și al Fiului și al Sfantului
Duh, Amin !

Trimisă de Vlad Drăgoescu, Elveția.

GRAȚIA CERULUI ȘI DISGRAȚIA PĂMÂNTULUI

Horia STAMATU

Sărbătoarea Nașterii Domnului, după 1981 de ani dela Intrupare, găsește lumea într'o fierbere pre-catastrofică, dar analogia între istoria de azi și istoria de acum două mii de ani nu este posibilă. Analogia istorică se reduce la faptul că istoria este locul catastrofelor însuși. Un foarte cumsecade profesor de liceu dela începutul acestui secol, și care probabil nici nu făcuse serviciul militar, spunea că "istoria lumii este istoria războaelor". Nu este adevărat. Războiul este o criză și dacă istoria lumii nu ar fi decât crize, nu ar fi nimic. Ceea ce a dat istoriei un sens a fost un eveniment opus cu o sutăoptzeci de grade oricărei crize, a fost faptul cel mai plenar din istorie, Intruparea lui Dumnezeu. In funcție de acest eveniment istoria s'a împărțit în două, aceea de înainte și după Christos. Este un eveniment la fel de unic ca și creația lumii. In creația lumii intră însă și apariția omului pe pământ, care a fost îndelung pregătită.

Dar ce a fost apariția omului pe pământ? Nu cumva a fost aceasta o Intrupare ascunsă, mai umilă decât aceea de acum 1981 de ani? Nu cumva toată devenirea omului de până acum 1981 de ani, a fost o înseriere a muncilor umile ale lui Dumnezeu, prin lucrarea ființei umane în așa fel încât pentru desăvârșirea ei să se dea la urmă El Insuși pe față? Nu este Christos Fiul lui Adam, Fiul Omului? Nu sunt diferite reflexe ale Dumnezeirii toate culturile din epocile precedente Intrupării, numite în general "păgâne"? Nu cumva analogia fundamentală stă între cele două Intrupări, Intruparea ascunsă a "duhului" în Adam și Intruparea vădită în Christos? Cu "începutul" și "apogeul" umanității?

Transformarea timpului în eternitate, ceea ce ar fi analog cu deschiderea lui Adam spre etern prin Intrupare, a fost povestită în antichitate ca o urmare a fugii lui Chronos-Saturnus dela Răsărit la Apus, din Grecia în Italia, unde a instaurat o "vârstă de aur", în care nu exista moarte, și a cărei amintire era sărbătorită de Romani în ziua Saturnaliilor, ajunsă apoi o săptămână, ca mai târziu la Români "Sărbătorile Crăciunului" care țin (eau) o săptămână, dela Nasterea Domnului la Anul Nou (săptămâna colindelor, termen rămas dela Romani, preluat și de slavi mai târziu). Chronos, detronat în Grecia, fugise în Italia, deci dela Răsărit spre Apus. După această pildă păgânească a unei realități construite prin dorință, a venit realitatea istorică, aevea, trăită ca atare, Intruparea. O presimțire foarte apropiată în timp o găsim la Virgiliu, al cărui bimilenar dela moarte a fost sărbătorit în 1981 (70-19, a.C.). In "Bucolica" IV, Virgiliu anunța un nou început al lumii, cu altă vârstă de aur într'un nou regim al lui Saturn, în zodia Fecioarei, cu venirea unui copil "care va conduce lumea prin virtuțile tatălui său într'o eră de pace" ("BUCOLICA" IV, 16-17), și astfel secolele viitoare se vor desfășura sub influența lui Saturn, care știm de mai sus ce a însemnat după tradiție. Toate interpretările concret istorice date acestei Bucolice sunt aproximații . . . "exacte", și dacă s'ar vorbi de viziunea unei "pax romana" nu s'ar spune mare lucru. Virgiliu era, dacă vrem, aparent un poet politic, sau mai bine zis "național" în sensul roman de atunci, dar mai era și un inițiat în științele de origine divină, din care se trag și părțile doctrinare din Vechiul Testament, iar "Pruncul" care să readucă "vârsta de aur", în sensul interior al "păcii" ființei umane ca "suverană a lumii", era anunțat și presimțit în toată lumea marilor culturi de atunci, cum ne spune și întâmpinarea Regilor Magi. Intruparea a fost într'adevăr realizarea visului de aur al omenirii, dar nu au recunoscut-o nici Romanii, Imperiul, nici Evreii, națiunea.

Nasterea lui Christos, care nu este fără o rațiune providențială în apropierea Saturnaliilor, e precedată tot de o fugă dela Răsărit spre Apus, "fuga în Egipt", pentrucă un rege orbit de pasiunea lumii, voia să ucidă Pruncul Providenței. Si așa a rămas în istorie exemplul primului genocid efectiv și în intenționalitate și în act: "Atunci Irod, când a văzut că fusese înșelat de magi, s'a mâniat foarte tare și a trimis să omoare pe toți pruncii de parte bărbătească, dela doi ani în jos, care erau în Betleem și în toate împrejurimile lui, potrivit cu vremea pe care o aflase întocmai dela magi" (Matei, II,3). Fuga la Apus, în Egipt, era către originile științelor divine, de unde le adusese și mesagerul din Vechiul Testament, era către sorgintea memoriei lumii, de care vorbește și Platon.

Asa cum metafora eternității din "vârsta de aur", rămasă în basmele noastre cu "pădurea de aur", sărbătorită de Romani la Saturnalii, era un fel de-a imagina eternitatea nepătată de moarte, ca în tradiția paradisului mai veche, preluată și redată mai departe în "Vechiul Testament", cu Christos Mântuitorul avem însăși realitatea ființei nemuritoare în trup de muritor. Până la Intrupare lumea a gândit în "ghicitură", în pilde, în metafore, iar dela Intrupare a gândit în miezul realității veșnice. Aceasta avea să fie religia lui Christos. Dar la această "grație dumnezeească" avea să se opună dela început un fel de reacțiune a inerției din pre-creație, istorificată în ceva ca o cădere, pe care am numi-o "disgrația istoriei", prin care nu înțelegem toată istoria, ci asa cum am spus doar istoria devenită inerție, în care omul în loc să aibă ochii în partea frunții îi are la ceafă. Această "disgrație istorică" a început cu discriminarea principială, a unei categorii socotite primejdioase pentru Regele lumii, categorie care era cum am văzut o generație de prunci, și a fost urmată de exterminarea unor vieți în mugure, pe motivul că ele ar fi reprezentat o primejdie viitoare pentru puterea seculară, deci s'a făcut "procesul de intenție" și s'a dat o sentință urmată de execuție pentru o culpă neconsumată, ci doar "posibilă în viitor". Dar după aproape două milenii creștine, "procesul de intenție" și condamnarea anticipată pentru culpe neconsumate, extinsă la colective întregi, sociale, rasiale, ideologice, naționale, fac la un loc crima dominantă din acest secol de sfârșit de mileniu. Această crimă îngrozitoare este expresia cea mai dezolantă a unei disperări fără leac și a unui nihilism fundamental. Când oamenii ajung să nu mai creadă în nimic decât în "primejdii viitoare" care implică obligația exterminării unei categorii umane, disgrația lor se manifestă prin "discriminarea" principială, urmată de "exterminarea" fizică sau morală, sau și una și alta, cum vedem că se face de peste 60 de ani, cu motivările cele mai opuse, dar cu aceeași disperare și nihilism.

In acest an, 1981 dela Intrupare, dela renașterea lui Adam în eternitate, trebue să constatăm că avem destui compatrioți și în lumea liberă, solidari întru "discriminare" cu manipulatorii culturii inerției minerale a fundamentalei reacțiuni anti-christice. Pentru acești oameni, foarte îmbibați de "național" în genere, Intruparea nu este o realitate, pentrucă dacă ar fi, ei și-ar aminti de originile "discriminării" și ale "genocidului" la Irod. Noi socotim însă, că dincolo de orice inerție precreațională, suntem legați cu toți semenii nostri din TOT NEAMUL OMENESC "în Christos", nu "în Irod", și sărbătorim Intruparea lui Dumnezeu, nu puterea seculară, sau simulacrul de putere al cine știe căror Regi-ne-Regi ai acestei lumi, ajunsă în unele părți ne-lume sau anti-lume, de unde încep oamenii să-și ia lumea în cap. Pentrucă biruitor în eternitate este numai Nazarineanul, Regele eternității încununat cu o coroană de spini, și care s'a născut în exil, prunc adăpostit în ieslea încălzită de răsuflarea făpturii negrăitoare, dar și ea din origini sfinte. Cei trei "păstori ce se'ntâlniră", Regii Magi, duși de steaua "ce ne-a răsărit", i-au întors spatele lui Irod, ascultând de știința lor, veche de când s'a născut "lumina cunoștinței" în Adam Omul.

Credința noastră deci nu poate fi în Irod, nici în curțile lui din marginile bântuite de nihilism și desnădejde, asa că repetăm cu Mântuitorul: "Să nu ispitesti pe Domnul Dumnezeul tău" (Matei, IV, 7). Pentrucă Domnul nu este iubit de noi ca să strivească pe alții, ci este iubit ca să fie în noi și să ne întărească. De aceea s'a întrupat: PENTRU TOTI OAMENII ACESTEI LUMI. ●

Sărbători Fericite și la Mulți Ani!

REVELION ÎN BALTA BRĂILEI

Dumitru LUPASCU

Sărbătoarea sfântă a Naşterii Mântuitorului şi a Anului Nou sunt pentru mine un prilej de răscolire a memoriei, de redescoperiri de frumoase episoade petrecute în casa părinţilor mei, în copilăria şi adolescenţa mea.

După 1944, îmi este mai greu să găsesc asemenea amintiri frumoase, deoarece viaţa devenea din ce în ce mai anostă, mai tristă, mai preocupată de nevoile elementare zilnice de traiu.

In acest context, şi astăzi, după 18 ani îmi amintesc de revelionul ce l-am petrecut la trecerea din 1960 în 1961, în Balta Brăilei.

Pe vremea aceea eram inginer proiectant la Direcţia Regională PTT Constanţa, un fel de linie de garaj, deoarece în ciuda susţinerii ce o aveam din partea inginerului şef, conducerea "politică" a acestei instituţii, în frunte cu directorul ei Rusin (fost factor poştal undeva prin Cadrilater), mă calificase de "dusman al poporului" deoarece îmi dădusem demisia din "armata populară" şi mai ales pentrucă fusesem un element lipsit de combativitate revoluţionară (adică nu informam partidul despre manifestările duşmanului de clasă (?) din armată).

In fine dându-mi seama că pentru moment nu aveam altă ieşire, mă resemnasem şi mă dedicasem cu toată seriozitatea la întocmirea proiectelor ce-mi erau date în sarcină.

In aceste împrejurări, în ziua de 29 Decembrie 1960, pe când mă găseam în birou, telefonul sună şi inginerul şef - devenit între timp director regional - mă întreabă dacă am vreun "proiect pentru noaptea de Revelion".

Nu, răspund eu, pentrucă într'adevăr nu-mi făcusem încă nici un plan în acest sens.

Vino imediat la mine să-ţi povestesc ceva, încheie directorul conversaţia prin fir.

După 5 minute eram aşezat pe fotoliul din faţa biroului său, şi începe a-mi spune:

- Am o sarcină deosebită pentru tine, în dimineaţa de 3 Ianuarie 1961, trebue să îmi prezinţi un proiect de execuţie (tehnic şi financiar) pentru o linie telefonică Hârsova - Mărasu.

Trebue să explic pe scurt, că satul Mărasu (sat de pescari) este situat în Balta Brăilei, pe malul canalului Brăilei la circa 20 Km de Hârşova. El aparţinea până atunci regiunii Galaţi şi printr'o restructurare a împărţirii ţării în regiuni, pe data de 1 Ianuarie 1961 trecea la regiunea Dobrogea.

Până atunci, singurul mijloc de telecomunicaţie al satului cu restul ţării, era o legătură radio cu Brăila, care nu ştiu dacă era prin Morse sau fonie, dar ştiu că era foarte defectuoasă, iar prin noua sa orientare, se decisese conectarea la reţeaua telefonică, printr'o linie fizică, la centrala cea mai apropiată, din Hârşova.

Proiectul tehnic de execuţie şi financiar era necesar pentru cunoaşterea problemelor şi evaluarea creditului necesar.

Deci trebuia să parcurg zona pentru a stabili traseul optim şi a studia detaliile, astfel că în ziua de 30 Decembrie, înarmat cu cele necesare, mă urc în autobuzul Constanţa-Hârşova, unde ajung pe la ora 17. Sunt aşteptat de supraveghetorul de linii telefonice al sectorului Hârşova, care trebuia să mă însoţească, şi toată seara, în camera hotelului, discutăm ce aveam de făcut în următoarele 2 zile.

A 2-a zi, 31 Decembrie, dimineaţa, plecăm pe jos la drum şi ajungem la Dunărea veche, unde studiez elementele de pozare ale unui cablu subfluvial. deoarece fluviul având o lărgime de circa 180 metri, trecerea cu o linie aeriană nu era posibilă.

In după amiaza zilei, termin acest obiectiv şi cu o barcă trecem Dunărea deoarece urma o linie aeriană de circa 16 Km prin Balta Brăilei.

Aci, totul era pustiu, nu era nici măcar un drum de care, ştiam din hartă că până la Mărasu nu aveam să întâlnim nici o localitate ci doar mici canaluri naturale şi bălţi.

Fapt neprevăzut este că dela căderea serei, s'a lăsat o ceaţă groasă care limita vederea la 20-30 metri. Direcţia aproximativă în linie dreaptă ce o stabilisem cu harta spre Mărasu o pierdusem şi în scurt timp ne-am rătăcit, mergând la întâmplare sperând să întâlnim pe cineva din partea locului sau vreun alt indiciu.

Zadarnică speranţă.

Supraveghetorul nu cunoştea zona deoarece până atunci nu făcea parte din sectorul său de activitate.

Ceasul ce-l aveam, îmi dădea singurul indiciu: ora.

Astfel, pe la miezul nopţii, ajungem în faţa unui gard de sârmă ghimpată de circa 3 metri înălţime, dincolo de care nu vedeam nimic din cauza ceţei, dar ne-am zis că în mod sigur el trebue să înconjoare o proprietate, poate chiar o locuinţă şi că trebue să aibă o poartă. Pornim de-a lungul lui, luând la întâmplare sensul spre stânga.

După mai bine de o oră de mers, ajungem într'adevăr în faţa unei porţi în spatele căreia se găsea o cabană de lemn. Nici o lumină şi nici ţipenie de om sau câine.

Batem în poartă şi iată că uşa cabanei se deschide şi o sentinelă îmbrăcată în haine kaki matlasate, cu căciulă militară şi înarmat cu o "vintofcă" (denumirea rusească a puştii mitraliere) îşi face apariţia şi pe un ton ce manifesta surpriza, nemulţumirea şi severitatea, ne întreabă cine suntem şi ce căutăm.

Ii explic rostul vizitei noastre inoportune şi întreb cum putem ajunge la Mărasu.

Ne "ordonă" să nu mişcăm, intră în cabană şi învârte manivela unui telefon de campanie. Conversaţia e scurtă, apoi iese şi ne spune să aşteptăm sosirea şefului gărzii.

După 10 minute acesta soseşte înarmat cu o lampă electrică şi ne cere acte de legitimaţie.

Ii pun toate la dispoziţie, plus ordinul meu de serviciu care stipula misiunea ce o aveam.

Le examinează şi ne pune întrebări referitor la modul cum am petrecut timpul dela plecarea din Hârşova.

Intre timp, ceasul arăta ora 3 dimineaţa şi frigul ne pătrunsese în oase.

Seful de gardă intră la rândul lui în cabană şi telefonează şefului "unităţii".

După o aşteptare destul de lungă, iese şi ne spune că drumul la Mărasu este destul de anevoios noaptea din cauza bălţilor, că nu ne poate da un însoţitor, dar că ne poate găzdui în "unitate" până ce se face ziuă, ceeace noi acceptăm bucuroşi.

Ne pune apoi condiţia de a nu avea nici cel mai mic schimb de cuvinte cu "personalul" întâlnit în "unitate" şi a nu cere nimănui vreo explicaţie. Suntem conduşi într'o cameră a unei alte barăci, construită din lemn şi văruită. Singura fereastră era bătută în cuie şi astupată pe dinafară cu obloane.

Lumina era asigurată de o mică lampă cu petrol iar încălzirea de un godin de tuci , rece ca ghiaţa.

Mobilierul consta dintr'o bancă mică şi un fel de pat, adică un planşeu de scândură de 2 X 2 metri, susţinut de patru butuci, pe care se găsea o saltea de paie. Atâta tot, nimic pentru învelit, sau albituri de pat.

Am întrebat dacă nu am putea face puţin foc în sobă, dat fiind că nu aveam pentru învelit decât propriile noastre paltoane.

- Asteptaţi, ne spune, şi iese pe uşă iar după vreun sfert de oră revine însoţit de un alt "personal" ce purta un braţ de cioturi de salcie.

Acest personal mi-a reţinut imediat atenţia căci era foarte diferit de ceilalţi doi ce-i cunoscusem în această "unitate".

Păstrez şi astăzi vie în minte imaginea acestui om. De sub un palton bleu marin destul de ros, ieşea un pantalon răsucit pe picior şi strâns în ciorapi iar drept încălţăminte nişte pâslari de casă binecunoscuţi la noi.

La gât un fular gri iar pe cap o căciulă neagră. Părea de circa 37 - 40 ani.

Trăsăturile feţei, distinse erau amestecate cu semnele unei vieţi mizerabile.

Aspectul său avea o notă de blazare.

L-am urmărit în timp ce aşeza aschiile pentru aprinderea focului iar când totul a fost gata, a scos o cutie de chibrituri să aprindă.

A încercat câteva beţe fără rezultat, probabil că chibriturile erau umede sau mai ştiu eu ce, încât şeful gărzii, tot timpul prezent, aflând că nici eu nici însoţitorul meu nu fumam, deci nu aveam nimic de aprins, pleacă să caute o brichetă.

Profitând de lipsa lui, mă adresez în şoaptă "omului" şi-l întreb: Dumneata, ce meserie ai domnule? (nu ştiu dece, eram curios să ştiu acest lucru).

El mă priveşte lung, apoi coboară ochii şi-mi şopteşte la rândul lui: -Sunt medic.

E tot ce a putut să-mi spună, căci în uşă apăruse figura severă a şefului gărzii, dar a fost destul. Am înţeles totul: unde eram, cine era el şi ceilalţi şi în fine în ce fel de ţară mă aflam.

La 6 dimineaţa am fost sculaţi şi invitaţi să plecăm deoarece "personalul" era trezit şi începea programul (iar eu am înţeles în plus că noi nu trebuia să-i vedem şi nici ei să ne vadă).

Iată cum am petrecut un revelion într'un. . . GULAG ROMANESC (ce ruşine!).

■

MOŞ AJUNUL

Gr. CAVAFU

Ninge ! . . .

Fulgi de zăpadă cad molcom, acoperind cu gingaşe aripioare de fluturi crengile copacilor, străzile, vehiculele, trecătorii . . . .

Oraşul se înveşmântă în hermină . . .

Pe albastra străvezie boltă a cerului, s'au aprins făclii.

Pretutindeni licăresc lumini, împodobind noaptea cu străluciri de nestemate.

Încet. . . . ,pe nesimţite străzile se întroienesc, fulgi de nea se odihnesc pe ferestre.

Natura fascinează . . .

Pământul respiră noua dumnezeiască mireasmă.

E mistica noapte de MOŞ AJUN.

Copleşitoare, fermecătoare seară a copilăriei. . . .

Sufletul îmi este răscolit de dulci şi îndepărtate amintiri . . . .

Privind înurmă, strivesc o lacrimă între gene.

Cu Moş Ajunul începea şiragul de zile sfinte, a reuniunilor familiare la văpaia focului îmbietor din vatră, a gingaşelor emoţii celor micuţi la sosirea Moşneagului Crăciun, a bradului încărcat cu daruri, poame şi jucării, a meselor îmbelşugate cu buţile umflate, a omeniei, a voiei bune, a zilelelor de închinare, de smerită rugă către Cel-Atotputernic, serile petrecerilor încântătoare.

Casele erau inundate de lumină, porţile deschise, bradul străjuia majestos răspândind aroma pădurii, căminul mirosea a smirnă şi tămâie . . .

Bucate rare, cozonaci cu cuşma pe o ureche râdeau zăcând pe albe feţe de mese scrobite, între crenguţe de brad şi vâsc, orânduite în tindă alături de sacul cu nuci, coşul cu mere şi, desaga cu covrigi pentru colindători. . . . .

Vibrau căminele de cântece în proslăvirea Nasterii Pruncului Sfânt, harul ceresc se revărsa asupra noastră; ne oblăduia.

În cleştarul nopţilor de ger se simţea viaţa creştină, domnea o înaltă spiritualitate: era Pace pe Pământ.

Şi astăzi vatra răspândeşte aceeaşi flacără, dar . . .climatul intim al căminului nu mai este acelaşi. . . , focul nu mai dogoreşte . . . . , idealurile s'au sfărâmat, fiinţe scumpe ne-au părăsit. . . . .; peste inimi s'a aşternut beteala singurătăţii . . . . .

Caut armonia, înălţările sufleteşti. . . , farmecul de odinioară care ne-a vrăjit copilăria. . .

Caut măreţia unor zile sfinte trăite departe. . . , în ţara omeniei şi a belşugului, în ţara mea de basm, caut adevărata incandescentă vâltoare a cinstirii Praznicului Nasterii Pruncului Sfânt, caut Moş Ajunul românesc, caut specificul datinilor noastre româneşti, cu săniile cu zurgălăi răzbind anevoie pe uliţi, caut micuţii colindători, ce în zori, cu feţe roşii de frig smorcăindu-şi nasul cântau: "Bună dimineaţa la Moş Ajun", "Această noapte e pentru noi", "Am venit şi noi odată", caut corurile şcolare care ne desfătau cu minunatele colinde: "O ce veste minunată", "Steaua sus răsare", "Ia sculaţi boieri mari" . . . .

Moş Ajunul, minunea copilăriei noastre, nu mai este !

Contraste stridente, aspre, însoţite de un trist îndepărtat ecou, răspund că peste toate s'a aşternut pulberea vremii . . . , că porţile inimii sunt zăvorîte . . . . , armonia este sfărâmată. . . , fermecătorul edificiu al Moş Ajunului a fost dărâmat, vestind exilului osânda plânsului, a dezamăgirii, a amărăciunii, a nemărginitei dureri . . . , grea pustietate. . . . , cunoscute, îndurate şi mărturisite, lăsate posterităţii de nefericitul poet al Tristelor, acel neîndoios memento, greu blestem:

"Cum patria amisi, tum
me perisse putato,
Et prior et gravior mors
fuit illa mihi " . . . .
"Când am părăsit patria,
atunci puteam să socotesc
că am murit;
A fost prima şi cea mai
gravă moarte " . . . .

Azi, Prăznuirea Moş Ajunului a dispărut. . . . , iar Crăciunul contravine adevăratei cinstiri a Naşterii Pruncului Sfânt, circumscriindu-l într'un cadru superficial, jalnic de redus, o singură zi, fiind fără tăgadă o gigantică dezgustătoare îndeletnicire comercială, o supărătoare denaturare morală, departe de sensibilitatea lumii creştine , departe de proslăvirea noastră românească, departe de datinele noastre sfinte . . . .

Timpul a fărâmat armonia vremurilor şi, a lăsat în urma ei cenuşa aducerilor aminte . . . . .

Ninge ! . . . .

Pe acoperişurile clădirilor au crescut albe ţurci ciobăneşti . . .

Vântul vuieşte. . . , urlă . . . , răvăşeşte omătul. . . .

Visez dureros la întreaga bucurie a copilăriei duse . . .

Trist . . . , îl aştept pe Moş Crăciun; îl chem . . .

"Moş Crăciun din vremuri bune,
. . . .
Însenină-mi gândul rău
Şi cu faţa ta blajină
Alb răsari dinperne moi,
Calcă-ncet, nimic nu spune!
Strânge - mă la pieptul
tău,
Si să plângem amândoi,
Moş Crăciune !"

•

DEMENȚĂ DESLĂNȚUITĂ

Ion COMAN

Scînteia din 18.X.1981, publică în prima pagină un 'Decret'', semnat la urmă de 'Președintele'' în persoană. Transcriem articolul 3: 'Unitățile agricole socialiste, toți locuitorii din mediul rural și urban care dețin terenuri agricole au obligația de a le cultiva și obține produse agricole, de a crește animale și păsări, pentru satisfacerea nevoilor proprii de consum și crearea resurselor necesare fondului de stat''. Aceasta este 'literă de lege'', nu literatură suprarealistă. Dar: care locuitori din ''mediul urban'' pot să dețină. . . ''terenuri agricole''? Nu există în acest caz de 'legiferare'', decât două posibilități: ori zisul Președinte a iscălit fără să citească, ori a citit și n'a înțeles nimic. Sau altfel zis: ori este o cursă întinsă Președintelui, ca să cadă pe spinarea lui asemenea absurdități, ori Președintele însuși a dictat el legea, în linia absurdelor porunci prin care fierbe lumea fără apă de 16 ani. Dacă înțelegem prin ''teren agricol'' orice suprafață de pământ pe care nu s'a clădit nimic, în ''mediul urban'' găsim următoarele feluri de ''terenuri agricole'': maidanele, curțile oamenilor, terenurile virane, parcurile și grădinile publice. Toate acestea sunt suprafețe foarte mici, cele mai mari fiind parcurile și grădinile publice. Așa dar Președintele, care a dărâmat Biserica Enei, punct de reper tradițional în capitala țării, numai ca să profite de ocazie și să dărâme o Biserică istorică, s'ar putea să fi pus gând rău grădinilor publice și parcurilor din orașe, ca fiind niște insuportabile rămășițe burgheze, dăunătoare ''economiei socialiste'', și a hotărît defrișarea lor, de boschete și copaci ornamentali care ''nu produce'' nimica, și nu ''folosește la nimica''. Pentrucă Președintele este cel mai mare economist român din toate secolele. Mofturi ca Cișmigiul, fostul 'Parcul Carol'', ''Grădina Botanică'', ''este'' ca o bârnă în ochii poporului, căruia Partidul trebue să-i dea pâine și nu are de unde. Raționarea pâinii și mămăligii stabilită în cantități relative în articolele 8,9, și 10, nu se referă doar la făină, mălai, ''pâine'', ci mai ales la CANTITATEA DE GRAU SI DE MALAI care se cuvin fiecăruia pe an. In articolele 8 și 9, este vorba de asigurarea ''în medie pe persoană: pâine, făină, paste făinoase și mălai, în echivalent de până la 150 Kg. grâu și până la 30 kg. porumb'', pentru cei ''dela orașe'' sau din ''municipii'' iar pentru cei dela țară ''unitățile agricole'' trebue ''să prevadă asigurarea unui consum ''de persoană, de până la 150 Kg în echivalent grâu și 30 de Kg. în echivalent porumb'', pe an bine înțeles. In articolul 10 însă, 'Pentru populația din zonele de deal și munte, precum și din celelalte localități neproducătoare de cereale, se asigură pâine și mămăligă ''în echivalent de până la 120-130 kg grâu și 30-40 kg porumb'', deci mai puțin. Imensa bătae de joc din această ''lege'' se vede și din totala lipsă de control a limbajului, pentrucă nu se spune măcar ''regiuni'' neproducătoare'', ci ''localități'', ceea ce ar însemna că prevederea corespunzătoare se poate aplica în orice ''oraș'', întrucât în niciun oraș nu se produc grâne. Nu mai vorbim de ''echivalențe'', deci câtă făină corespunde la o pâine, cât porumb la o cantitate de mămăligă, toate aceste rămânând să fie socotite ''după ochi'' de vătafii și vătafele care au pâinea și cuțitul în mână. Această aparent demență pretinsă ''lege'', care este numai strict PUNGASASCA, se închee într'un fel d apogeu, de pungășie sau demență, cum vrem s'o luăm, în articolul 16: ''In conformitate cu prevederile legale, CEREALELE NU POT FACE OBIECTUL COMERTULUI PARTICULAR'', dar în paragraful următor scrie: 'Membrii cooperativelor agricole de producție și PRODUCATORII AGRICOLI INDIVIDUALI POT SA VANDA CEREALE DIN PRODUCTIA PROPRIE''.

Așa se prezintă la ora actuală sinistrul joc de-a 'uite popa, nu e popa'', în țara uitată de Dumnezeu și rămasă pe mâna economiștilor care fac asemenea ''legi''. După ce au fost asasinați toți câinii din România, ca ''animale neproductive'', după ce s'a făcut dezastrul ecologic în bazinul Dunării, și prin otrăvirea animalelor de pradă, crimă semnalată de un poet, putem fi siguri că va veni și defrișarea tuturor ''Cișmigiurilor'' care mai sunt în orașele și orășelele țării. Dar, cine știe, poate că mai înainte va fi defrișată Cetatea de Dâmbovița de acest cucui canceros, adus de soartă în capul României.

CANCANUL DELA CANCUN

Nicolae STOIA

Este un moment de reflecție pentru noi toți. Când Președintele Mexicului, țara gazdă, anunță ideea ''forței explozive a popoarelor sărace'' desigur că dezvăluie un adevăr. Dar ar fi naiv să nu avem în vedere tabloul general. Astfel chiar admițând străvechia teorie că la baza oricărei proprietăți este raptul, actualele mase atât de sărace n'au un cont de reglat decât cu proprii conducători și cu ele însile dacă ținem seama de nesocotita lor dezvoltare demografică.

Faptul că vecinul a generat o duzină de plozi nu justifică ocuparea grădinii dumitale. Desigur că responsabilitățile sunt multiple, complexe. Nimeni nu poate sta înafara lor. Ca de pildă Uniunea Sovietică. Lasă că Președintele Reagan le-a spus-o și expune minunat întreaga problemă a ajutorului de dat Lumei a treia, deci nu insistăm. Ceea ce am dori să scoatem în evidență, este totala lipsă de înțelegere a guvernelor respective față de stagnarea economică din America, față de ideea unei participări colective a tuturor țărilor dezvoltate inclusiv URSS și față de realitatea că Statele Unite pot doar sugera nu și determina dirijarea capitalului (particular) și încă fără profit, spre țările înapoiate.

Poate că acum este într'adevăr momentul sincerității și al răspunderilor, doar că focul trebue îndreptat spre adevăratele obiective.

Dacă URSS are de exportat doar agitație, instructaj pentru terorism și arme, ar fi drept să se aștepte în schimb la ceva corespunzător, după proverbul: ''Cine seamănă vânt, culege furtună''. Nu-i mai da atunci, grâu. Punct.

Dacă cerem capitalului atașament pentru cauza națională, responsabilitate față de întreaga comunitate, înfrânare a setei de câștig, atunci sindicatele de muncă ar trebui să participe cu simț de răspundere în complexul-mecanism al economiei, evitând escalarea salariilor, contribuind la angajarea în producție a întregei forțe de muncă. Muncitorul însuși stabilește armonie sau dimpotrivă conflict cu capitalul, gradul de integrare în acțiunea de redresare și menținere a economiei, însfârșit măsura în care mână înainte mecanismul pensionării. Iar ca viziune generală: controlul exploziei demografice.

Noul născut intră ca membru al comunității cu care va stabili mai târziu relații de colaborare, în vederea căruia aceasta dinurmă trebue să se planifice. Dar e dată peste cap și începe harababura, haosul și până la urmă chiar dezastrul final, dacă pruncii apar ca o invazie de lăcuste. Se cuvine un pic de minte și de bun simț din partea celui care pune în circulație un copil. Doar cucii își pot pasa răspunderea creșterii progeniturilor.

1982
La mulți ani

S. FUMAGALI

Punct și virgulă ;

DOMNUL GOE PRINTRE NOI

S'a văzut vreodată o pasăre luându-și puii, să-i ducă în vizită la altă pasăre? Sau vre-un patruped sălbatic făcând același lucru? In schimb omul își ia de mână puii și îi duce în vizită, din mândrie maternă sau paternă, (justificată până la un anumit punct, dar incomodă dela acel punct mai departe).

De fapt, copiii nu sunt mari amatori de vizite, (cu excepția ideii înghițirii unor dulciuri); ei mai bine s'ar juca, s'ar hârjoni, îmbrâncindu-se bucuroși, după cum le cere surplusul de energie din ei. Așa însă, la o vizită, stai fixat pe un scaun, aia nu-i voie, aialaltă nu, nu-ți sufli nasul cu degetele, nu scuipi pe jos, nu tragi de coadă pisica, nu spargi un gemuleț: și asta se mai chiamă viață?

Iisus a cerut să fie lăsați copiii să vină la El, mizând pe candoarea lor, în dorința de a-i feri de alterări.

Azi, s'au mai schimbat lucrurile.

Prin Răsăritul European, s'a interzis bătaia în școli, (foarte frumos, aștepți să devină omul copt, să știi în ce dai), și copiii au devenit îndrăzneți, personali, nu rareori obraznici. Povestea aia cu bătaia ruptă din Rai, nu mai ține. S'a fumat . . .

Care RAI?. . . Care RUPTURA ? . . .

Suntem realiști, contemporani computizării, zborului în lună, în stele, în infinit. Unde să mai încapă Raiul? Deci, nu se mai bate copilul, se reeducă prin vorbă caldă, și el, în spate, îți scoate limba, râzând de educatorul de școală nouă . .

Am spus la o școală, profesoarei-dirigintă, care se plângea de purtarea fiului meu, (pe care eu nu-l lovisem nici măcar cu o floare), că o autorizez să-l pedepsească fizic, dacă ea crede de cuviință, subliniind că, mamă fiind, nu-l va lovi inuman. (Acolo o palmă, două și gata). Profesoara a refuzat cu indignare. Ceilalți părinți, din sală, m'au urât din toată inima, mi-au spus ''criminal'', unii chiar ''monstru''. Copiii lor înnebuniseră tot cartierul care tăcea mâlc și răbda. Am auzit că într'o țară nouă, cu multe realizări tehnico-economice, educația copiilor se face tot așa, dându-le numai drepturi și nesancționându-i sub nici un motiv !

Careza: vor să-i facă oameni îndrăzneți, curajoși, plini de inițiativă și personalitate. O fi, nu mă pricep; până atunci însă, ei se prezintă ca niște mici bestii cinice și răzgâite, care consideră pe orice matur trecut de 40 de ani o hahalercă bătrână, bună de aruncat la deșeuri.

Si parcă nu e bine nici acum, nici în viitor ! . . .

Fiecare vârstă, cu dichisul ei. Ești copil, joacă-te, desfășoară-ți fantezia, bucură-te de soare, iarbă și aer curat; nu e neapărat să fii un domn Goe ! . . .

Intr'o vizită, o familie aduce un copil, (nu prea mic, nici prea mare), și gazdele îl tratează cu multă atenție. Copilul însă, răstoarnă totul din casă, distruge câteva obiecte de preț, aruncă mâncarea din gură, (suprasaturat), scuipă în farfuria tatălui, scoate limba la gazde, în fine are un repertoriu bogat în inițiative. Părinții râd, vag stânjeniți, spun șoptit: 'Nu-i frumos'', dar nu iau alte măsuri. Gazdele rabdă, surâd galben și abia așteaptă să-i vadă plecați, pentrucă nici nu se gândesc la o nouă invitație.

Trebue să fim îngăduitori față de copii, (și nu suntem?), chiar dacă ne sparg capetele, al lor e viitorul. Stați, oameni buni, că facem confuzii mari în noțiuni !

Una e să maltratezi un copil, ființă în plină dezvoltare lipsită de forța apărării, (excepție țipetele lor care pot perfora timpanele), și alta e să-i aplici, părintește, deci cu milă și grijă, o corecție. Dacă n'o faci acum, când s'o mai aplici, când va fi matur ? Atunci te va bate el pe tine, pentrucă n'ai știut cum să-l crești. (S'au întâlnit cazuri).

Am văzut în autobuze, tren, avion, mașini mici, zeci și zeci de ''domni Goe'', (numărul lor pare în continuă creștere pe glob), și alături ''mămițe'' cu bune intenții și cu proaste metode. Până și câinii, răsfățați și ei din cale afară într'o lume plină de contradicții, nu prea agrează pedagogia aplicată celor mici. Li se dă totul, li se sacrifică totul, au numai drepturi și nici o datorie; în felul ăsta cresc egoiști, infatuați și meschini. Când vor fi mari, vor privi în urmă o copilărie matură, uniform-cenușie și în față un viitor incert, devreme ce nimic nu li s'a interzis până acolo. Să fim noi rezultatul unei educații greșite, când mai mult îi respectam pe adulți decât ne temeam de ei și de aceea poate am rămas mai puțin îndrăzneți și deloc obraznici, în mijlocul unor vremuri când numai ''obraznicul mănâncă praznicul''?

Greu de răspuns și la unele și la altele.

ORA DESTINULUI SUNĂ

Irina UDRISKY

Într'o oarecare măsură pot spune că noi am avut noroc. Mult noroc ! . . .

. . . Frica, tristețea, amărăciunea și-au întins mohorâtul lințoliu peste tot.

Oprirea de o zi ce făcusem și trecerea în revistă a atâtor orori la care fusesem cu toții martori, au stins în mine orice speranță de îndreptare spre mai bine a prezentei situații. Acea licărire de nădejde, singura care mai poate reconforta ființa omenească scufundată în necazuri, murise în fața realității pe care o trăiam. Trebue însă să ajungem în Capitală, unde-i însoțesc pe cei ce mi-au fost în ultimul timp camarazi la bine și la rău și gândul despărțirii de ei mă întristează și mai mult.

. . . Plouă cu găleata ! Ca vitele îndreptate spre abator, în același camion, înaintăm încet prin mijlocul câmpiei, bătuți de ploaie, vânt și nenoroc. Ici și colo, arbori goi. Cai morți. Câini rătăciți. Nici o ființă omenească însă. Totul este părăsit. Năvălitorii ruși înspăimântaseră lumea mai rău ca focul din cer sau cutremurul de pământ.

Ești tu, deci, "țara mea de dor". înăbușită sub un apăsător nor de doliu? Ești tu, deci, Bucureșți care apari în fine, ca un peisaj lunar cu cratere provocate de bombe? . . .

Nu ! Nu mai ești Bucureștiul tinereței și adolescenței mele fericite și pline de visuri.

Intrarea principală în Capitală, ne este blocată de un tanc. Suntem obligați a face un mare ocol pentru a ajunge la Aerodrom, unde urmează să mă despart de piloții mei, pe cari, fără îndoială, n'am să-i mai revăd niciodată. Trec însă intrarea cu un sentiment de ușurare că mi-am împlinit misiunea și mă îndrept spre un grup de ofițeri printre cari zăresc și pe Comandantul Aerodromului care încearcă, constat, să convingă un soldat să dea ceasul brățară unui Rus care i-l cerea. Mă uit la Rus și citesc în ochii lui o ură imensă. Această speță de NE-OAMENI, n'are respect nici pentru bunul și nici pentru viața altuia. Si iată-mă martoră oculară la o scenă ce trebue judecată numai după normele absurdului. Nefăcându-i-se imediat pe voie, Rusul scoate pistolul și trage în soldat, apoi se apleacă asupra cadavrului si-i smulge ceasul dela mână. Iar noi, împietriți spectatori, nu putem face absolut nimic.

După acest trist eveniment, Comandantul încearcă să ne convingă că de aici înainte, va trebui să evităm asemenea contradicții și revolte și mai ales dreptul de a recurge la drepturile legale în raportul nostru cu sovieticii, subliniind că, toate legile cunoscute de noi în trecut nu mai sunt valabile la ora actuală, dat fiind faptul că invadatorii ruși nu cunosc o altă lege decât LEGEA JUNGLEI.

Cineva, îmi explică că acum a început domnia teroarei în țara noastră. Că, în mijlocul nopții, se fac arestări și deportări. Că, iarăși, populația țării, la căderea nopții, trăiește în întuneric, cu porțile și ferestrele închise.

Nu mai este un singur Român liber?

Nu mai există o Românie?

Oare nu existase, până la ultimul minut, speranța de a înlătura ocupantul? . . .

***

. . . Sunt, în sfârșit, din nou la mine !. . .

Aripele mele se odihnesc într'un hangar prăfuit. Zborul s'a terminat, a murit. De aici înainte, aerul, vântul, nu vor mai murmura numele meu. Roua dimineții, Aerodromul, nu vor mai simți respirația mea care deborda din pieptul meu. Nu voi mai putea sări în carlingă, ascultă rotațiile elicei, să fac glissade, sau să urc la verticală cu cerul de deasupra capului.

Unde ești libertate de a fi singur în aer? Unde sunt lungile zboruri, reîntoarcerea la pământ și întâlnirea cu camarazii?

Odată cu ocupația țării mele, soarele s'a culcat pentru totdeauna pentru mine și nici o rază, nu va mai putea străbate întunecimile din inima mea. Toate durerile care mă apasă se rezumă acum la o fricoasă hotărîre ce mă îngrozește: SĂ FUG, să fug, cu orice risc, pentru a scăpa din mlaștina acestei uri. Să uit disperarea care și-a întins lințoliul peste tot, otrăvind parcă până și aerul și distrugând chiar baza societății noastre. Dar a pleca înseamnă a-mi tăia propiile-mi rădăcini ce mă leagă de atâtea și atâtea amintiri ! Înseamnă să mă smulg din această țară așa de frumoasă și iubită, de acest pământ care păstrează în el tot ceea ce aveam mai drag în lume: părinții mei !

În acest loc înnecat în linește unde strălucesc singure flăcările căminului, număr în gând amintiri de grele încercări prin care am trecut în ultimii ani. Gândesc asupra ambiției care arde mereu în mine și care m'a împins spre o carieră exaltantă, care azi mă livrează celor mai triste nedreptăți, la răutatea oamenilor care și-au asumat cu dela ei putere, dreptul de a mă judeca și umili. Acum, când am pierdut totul, când am făcut cunoștință directă cu tratamentul inuman al inamicului invadator, îmi stă în față doar tristețea.

Dar, bunătatea Dumnezeiască, aduce, puțin câte puțin, balsamul binefăcător al uitării. Si dacă mi-a rămas în inimă o adâncă amărăciune, cred că nu am dreptul de a mă plânge, pentrucă am consolația de a fi dat cei mai frumoși ani ai tinereții mele pentru a-mi servi Patria și că mi-am îndeplinit datoria destul de bine. Conștiința mea n'are nimic ce să-mi reproșeze . . .

***

. . . Au trecut mulți ani deatunci și grelele încercări ale exilului nu m'au ocolit.

Azi, sub alt cer și într'o perspectivă diferită, retrăiesc aventurile mele de Comandant-aviator și evenimentele îngrozitoare la care am fost martoră oculară, după trista zi de 23 August, 1944 și până la plecarea mea din țara'n care m'am născut. . .

CONVOIUL

Zahu PANĂ

O revistă "Cravașa" care apărea în preajma anilor 1936-1938, îl numea pe D. I. Suchianu, Deșuchiatu. Stupizeniile pe care le debita în junețe, au devenit leit-motivuri în proletcultura reseristă, unde Deșuchiatu ajuns la vârsta jocului cu acțibildurile, ar avea un meritat loc pe banca ministerială din Cișmigiu.

Propagandist oficial al filmelor turnate de comuniști, D.I.Suchianu, ignorează cele mai elementare trăsături morale pe care trebue să le aibe un publicist. Nu vorbim de informarea corectă a publicului -pentrucă aceasta este în România, o crimă împotriva directivelor partidului- dar a dezinforma pe cetitori până în limitele absurdului este caracteristica proprie a reporterilor "angajați" în care D. I. Suchianu, excelează.

Doi tineri teribiliști în goană după ciubuc, pe nume, Horia Nicolae Murgu ca scenarist și regizorul Mircea Moldovan, au fabricat o "șușanea" care să-i placă scornicesteanului.

Pelicula este intitulată "Convoiul" și D. I. Suchianu scrie negru pe alb că 'Filmul Convoiul nu este o poveste imaginată de cineaști ci este o poveste adevărată (s.n.).

Acțiunea se petrece în perioada lunilor de guvernare legionară-antonesciană (nu se putea altfel) și nici mai mult nici mai puțin, un comisar legionar Colțoiu -al naibii nume- vrea să omoare comuniști. El se duce la o închisoare ca la un staul de vite, îi scoate pe comuniști în plină noapte să-i transfere la o altă închisoare și pornește la drum cu ei să-i ucidă. Norocul comuniștilor că a dat Dumnezeu o ploaie torențială și se face cum se face că ajung nevătămați la cealaltă închisoare, unde paradoxal, găsesc un adăpost. Happy end și hip, hip, ura !

Iată pe scurt "o poveste adevărată", care nu ne spune nici locul, nici perioada, nu ne identifică eroii (de unde să-i scoată) nu ne explică fenomenul natural al unei ploi torențiale - de regulă ploi de vară- în lunile după echinocțiul de toamnă, nu ne spune numele închisorilor, nici faptul cum de este posibil ca un singur om, fie el și comisar legionar, putea intra într'o închisoare după ora stingerii să ceară deținuții și administrația, să-i dea.

Detractările comuniste se țin lanț și atacurile lor sunt îndreptate împotriva legionarilor, cu ținta precisă de a-și câștiga aliați în lumea liberă unde lupta naționalistă este încă prezentată sub compromisele etichete de fascist și nazist.

Convoiul, nu este singurul film de acest gen. Au fost cu duiumul. Cu ani în urmă, cinematografia comunistă a lansat pe piață filmul "Actorul si sălbatecii" în care C. Tănase era prezentat ca un antilegionar și ar fi murit în perioada alianței României cu Germania. Filmul a avut un succes deosebit, dar contrar celui scontat de producători. Tinerii au întrebat pe cei mai în vârstă cine a fost C. Tănase și au aflat de celebra personalitate a celui mai talentat actor de revistă din România. Din locurile ascunse au ieșit la iveală vechile șlagăre: "Țara mea și mândra mea", "La Crimeea peste mare." A plecat la vânătoare Agarici a plecat ca să vâneze, bolșevici" . . . pentru a fi complectate cu neuitatele versuri:

"de la Tisa pân'la Don
davai ceas, davai palton,
davai vin, davai soția,
harașo tovărășia". . . . . .

C. Tănase a murit după ce fiul său a fost arestat în cadrul unei orgazații de rezistență, iar el a trecut personal pe la Prefectura Poliției Capitalei.

Revenind la filmul Convoiul, trebue să recunoaștem că într'adevăr există o poveste adevărată. Dureros de adevărată și nu ne referim la poezia Convoiul de Radu Gyr, care începe cu versurile:

"Rupți și slabi și ciuruiți
de ploaie,
vineți în amurgul citadin,
zornăim sub ura de venin
ferecați în lanțuri și noroaie" . . . . .

Convoiul, dramaticul convoi al deținuților politici români, a fost acel blestemat Tren al Morții, care a funcționat în perioada anilor 1950 în România. Din Aiud și mai mult ca sigur și din alte închisori, au fost ridicați deținuți politici -majoritatea legionari- care își executau mandatele de condamnare pe diferite termene. Au fost înghesuiți într'o dubă, unde nu li s'a dat nici apă nici mâncare și pe măsură ce murea erau aruncați din tren sau erau puși în fața vitrinei vreunui magazin cu o geantă de scule de spărgător lângă ei. Impușcații din fața vitrinelor, aveau încă fețele albe ca hârtia și n'aveau șireturi la pantofi nici curele la pantaloni. În Trenul Morții, și-au găsit sfârșitul: Nicolae Dobrin, fost campion ciclist al României, Gheorghe Cresu din Constanța, un alt preot din Dobrogea și mulți alții pe care nu mi-i amintesc dar pot fi confirmați de alți foști deținuți politici aflați în lumea liberă.

Dacă intenția cineaștilor din RSR și a lui D. I. Suchianu, a fost să aducă în memoria românilor, crimele comuniste efectuate în Trenul Morții, sub sugestivul nume de Convoiul, poate pelicula și-ar găsi rațiunea. În caz contrar, este bine, că ne reamintește faptul că nimic din suferințele îndurate de deținuții politici, de familiile lor și de tot Neamul Românesc căzut sub nefasta zodie a stelei roșii, nu trebue uitat.

•

"AZI SPRE MÂINE"

E numele unei noi publicații românești editată de Consiliul Național Român, secția Europa Centrală și de Nord, sub direcția următorului Comitet de Redacție: Dr. C. Amzăr, Dr. Aug. Al. Bidian, Grigore Dumitrescu și M.F. Enescu. În numărul 1, apărut în Septembrie 1981, la Freiburg, Germania Federală, semnează articole: M.F. Enescu, N. Penescu, Dr. Alexandru Micle, Dr. Aug.Al. Bidian și Grigore Dumitrescu.

Din editorialul D-lui M.F. Enescu "Aici și acum" desprindem o tendință de reașezare a Consiliului Național Român pe un nou spirit. Un lucru binevenit și de salutat. Si anume D-l Enescu zice: 'In. C.N.R. a lipsit un anumit grad de coeziune și de coerență. Noi vom stărui ca cel puțin de acum înainte să fie instaurate coeziunea și coerența".

"Azi spre mâine" e o publicație bine scrisă și interesantă. Cu toate acestea ținem să remarcăm: dacă colaboratorii de bază ai ei pe lângă coeziunea dintre membrii conducători ai C.N.R.-ului mai sunt preocupați și de realizarea unei coeziuni a acestora cu cei din marea familie a Exilului Românesc, pe care C.N.R.-ul în chip firesc ține să-i reprezinte, atunci ei ar trebui să ia distanță de tot ceea ce înveninează atmosfera în Exil. Căci în definitiv în conjunctura pe care o trăim, rolul primar al conducătorilor unui Consiliu Național este de a se ocupa cu precădere de problemele legate de Tară și nu de părerile sau cancanurile opoziționiștilor.

Dorim acțiunii de salvare a Consilului Național, întreprinsă și prin publicația "Azi spre Mâine", succes !

Cititi şi răspândiţi "Cuvântul Românesc"

MIŞCAREA IDEILOR: ÎNCEPUTUL SFÂRŞITULUI

Chronographus ANONIMUS

Dacă tot ne uităm înapoi, rămânem cu capul sucit şi nu mai putem vedea înainte. De aceea cu aceste rapide înregistrări ale istoriei în curs, lăsăm trecutului pe cei ce nu au niciun viitor, idiferent câţi bani albi pentru zile negre şi-ar fi pus deoparte, pentrucă aceia sunt "capital mort" şi deloc "capital istoric".

Dinastia "C. II-bis" din România e pe ducă. Nimeni din Occident nu mai dă nicio ceapă degerată pe ea. Incetul cu încetul aceasta a rămas pe seama poporului român, care sabotează masiv toată impostura "construcţiei socialiste", cu "macroindustrializarea" şi "subalimentarea" simultană, şi de asemenea a rămas pe seama partidului care a inventat-o şi acum era nevoie de altceva, după cum a mai rămas şi pe seama cadrelor muncitoreşti care vor scoate, capul cât de curând. Nici pentru patronul sovietic această pseudo-dinastie nu mai este în niciun fel interesantă, deoarece rolul ei de momeală pentru afaceriştii destinderismului s'a consumat. In acelaşi timp toată "Povestea cu Cocoşul Roşu" a aşa zisei "independenţe", a fost dată de gol prin mişcarea din Polonia, care a provocat pe Brejnev să definească "independenţa" sateliţilor exclusiv prin dependenţa de Soviete şi partidele interpuse. Românii nu sunt însă deloc ameninţaţi cu pierderea acestei "independenţe" prin răsturnarea "dinastiei", pentrucă aceasta nu ar îndepărta neo-iobăgia colectivismului soviet-comunist, numită "patriotism", dar s'ar eşi dintr'un echivoc, al "libertăţii stalinist-maoiste", şi al "independenţei coloniale". Ar fi un prim moment de răsuflare morală a oamenilor celor mai umiliţi şi obidiţi din toată lumea satelitică.

Timp de peste trei lustre, de prin 1965 încoace, Românii au fost minţiţi cu acest fel de "independenţă condiţionată", servită permanent ca "propriu zisă", complice la această sinistră operaţie fiind toată lumea regatelor existente a Republicilor serioase şi a republicilor de banane, care au plimbat această "dinastie" a imposturii diabolice în caleşti regale sau ne-regale, şi au umplut-o de încoronări academice, toţi rectorii respectivi ştiind, ca şi şefii de guverne sau încoronaţii corespunzători, că e vorba de cea mai sinistră farsă imaginabilă. Paralel cu aceste supraumflări oficiale, discreditarea a înaintat şi ea într'un rapid crescendo. De aceea când s'a ajuns până la neruşinarea de a propune pe "prima tovarăşe a ţării" în calitate de "savantă" de rang mondial pentru Premiul Nobel, la "materia chimie", care de altfel nici nu se predă în şcoala primară, propunerea a fost respinsă cu motivarea că nu se poate controla dacă persoana propusă este într'adevăr autoarea lucrărilor prezentate.

Si cu fostul Carol II, şi cu dinastia "Preşedintelui I", România a bătut niste recorduri neajunse în Europa şi egalate numai de apariţii ca Bokasa, Amin, Cadafi şi tot şiragul perlelor de acest fel pe care ni l-a fabricat istoria celui mai desatruos "după-război" din câte au fost. Dar până la urmă s'au dus, şi Bokasa si Amin Dada, iar de Cadafi nu se ştie cât va mai ţine cu paranoia lui progresivă. Rămâne să ne întrebăm cine mai are vreun interes să ţină mai departe "dinastia-Dada" din R.S.R. Este normal să ne punem această întrebare pentrucă a început alt curs al istoriei, pe care îl decide pe plan mondial o putere mondială, iar pe plan local, naţional şi muncitoresc, o forţă morală, spirituală şi culturală a unei naţiuni europene, a cărei ţară este Polonia.

Polonia nu se rupe de sistemul sovietic de alianţe, impus de Roosevelt, şi nici "formal" nu se scutură de partidul comunist, impus de Stalin, cu aprobarea lui Roosevet, dar nu mai puţin Polonia a intrat într'un proces de transformare ireversibil, e drept "pe ici pe colo", dar "prin punctele esenţiale". Polonia face azi istorie naţională şi socială, la nivelul la care Statele Unite fac istorie internaţională. Cât de mare este azi intercondiţionarea istoriei internaţionale cu aceea naţională, s'a văzut din disperata încercare de-a fi asasinaţi cei mai importanţi reprezentanţi de azi ai ideii de libertate şi demnitate umană, Preşedintele Statelor Unite şi însuşi Papa. Incercarea de asasinat nu a izbutit şi acest lucru trebue luat ca un semn: noul curs general al istoriei este ireversibil. Aceasta ne-o spune miracolul salvării celor doi oameni care au dat un nou curs istoriei mondiale, în vederea unei restabiliri a dreptăţilor şi adevărului.

Dacă Polonia nu se rupe de sistemul de alianţe în care a fost aruncată de doctrina rooseveltiană, nu înseamnă că succesul istoric este de partea trecutului, în care intră şi Roosevelt şi Stalin, ci va fi partea viitorului care va deslega Europa de pactul lor diabloic, iar dacă "formal" Polonia rămâne într'un regim comunist, nu înseamnă că substanţial va mai fi ce-a fost de 35 de ani încoace. "Mişcarea solidarităţii muncitoreşti" din Polonia, bazată pe creştinătate, europeitate şi naţionalitate, se află la antipodul "solidarităţii dictaturii de partid", care este anti-creştină, Eur-asiatică şi internaţionalistă. Abia acum s'a deslănţuit marele proces dialectic în pragul mileniului care vine, şi în care "sinteza" nu va fi în Europa "marxist-leninistă", pe baza numitorului comun stabilit de colonizarea Europei întregi de către Soviete, ci va veni o sinteză pe baza unui numitor comun datorit spiritualităţilor specifice, organicităţii unui întreg geografic şi istoric, şi tradiţiilor locale. Destrucţia marxist-leninistă, care nu este deloc o sinteză, operează cu înlocuirea tuturor spiritualităţilor printr'o ideologie comună unică, stabilită de forţa colonizatoare sovietică, în desfiinţarea unităţii organice, istorice şi geografice, anexarea finală la Eur-Asia, ceea ce duce şi la desfiinţarea tuturor tradiţiilor locale, cum se vede azi în România. Această "sinteză" ar fi o Eur-Asie dela Wladivostok la Lisabona, şi din vârful de Nord al Scandinaviei până în vârful de Sud al Siciliei, cu includerea Africei şi transformarea Mediteranei în alt "Baikal" sau "Amur" sovietic.

Deci stau astăzi faţă în faţă două poziţii de sinteză, una naturală, a Europei şi alta anti-naturală a Eur-Asiei Sovietice. Contrastul dintre aceste două sinteze, am zice mai bine, dintre sinteză şi contra-sinteză, deci dintre dialectica adevărului şi dialectica imposturii, a răbufnit în Polonia, în August 1981. Este un proces revoluţionar nu în sensul de "răstunare şi distrugere" al marxismului, ci de "îndreptare şi vindecare" în sensul unei spiritualităţi şi morale stratificate în trei mii de ani de istorie europeană.

Ultima reacţiune a preşedintelui din R.S.R., faţă de noul curs al istoriei naţionale şi de societate din lumea ocupată prin comunismul sovietic, este pur şi simplu disperată. In "SCINTEIA" din 22 Septembrie 1981, se cere o replică violentă la "mişcarea solidarităţii muncitoreşti naţionale": "Faţă de cei ce batjocoresc legile ţării, normele de viaţă socială şi de conduită în socialism nu trebue să se manifeste nici cea mai mică ezitare, nici cea mai mică toleranţă". Si acest apel fără perdea la masacru este dat până la urmă pe seama poporului român, cum se dau toate mişeliile comuniştilor: "Este convingerea neabătută a partidului şi poporului nostru că numai pe această cale se pot asigura propăşirea Poloniei populare, înfăptuirea programului de reînoire elaborat de partid, desvoltarea socialistă a ţării. Clasa muncitoare, comuniştii din România, partidul nostru îşi exprimă convingerea că Partidul Muncitoresc Unit Polonez va şti să acţioneze pentru a asigura înfrângerea forţelor reacţionare, desfăşurarea corespunzătoare a vieţii constructive a poporului, apărarea orânduirii sociale şi de stat, desvoltarea Poloniei pe calea socialismului, asigurarea libertăţii, independenţei şi suveranităţii ţării".

Si astfel ajungem şi la amintitul "Basmul cu Cocoşul Roşu" al "independenţei", care este una singură adică ocupaţia sovietică prin armate staţionate în ţările satelite, sau ca în cazul R.S.R.-ului printr'un partid care este trup şi suflet cu "patria socialismului", unicul lui sprijin.

Nu există "fatalitate" în înţelesul turcesc, adică "aşa a vrut Allah", şi cu aceasta basta, dar există altceva şi anume nişte forţe de mişcare în istorie care provoacă ceva analog lavinelor, ce se declanşază pe o pantă sau alta, dintr'un motiv sau altul, şi care nu pot fi oprite în niciun fel, de nimic. In Polonia s'a declanşat o lavină de emancipare şi care trage 10 milioane de muncitori, din toţi cei aproximativ 35 de milioane locuitori ai ţării, dar care se adaugă integral, adică mediul familial, mediul concetăţenesc şi spiritual, întru totul o lume crestină cu o mare conştiinţă naţională şi a demnităţii umane, aşa cum a dovedit în războiul trecut, după împărţirea Poloniei între Stalin şi Hitler.

In Polonia, "volens nolens", vor interveni schimbări inevitabile, care vor deveni exemplare pentru ceilalţi sateliţi, unde vor cădea putregaiurile cum a căzut Gierek cu şleahta lui în Polonia. In Polonia se va arăta cum se poate ajunge la o emancipare socială, morală, culturală, fără niciun război local sau mondial. Acolo oamenii cer dreptate, libertate, demnitate, şi nu cer niciun fel de răzbunare, nu cer crime asemeni comuniştilor care după înfrângerea fostei AXE au transformat Europa în cel mai sinistru teatru al crimei, după ce fusese un teatru de război cu mai puţine pierderi decât au provocat în rândurile populaţiei răzbunările comuniste din Franţa, Italia, Germania Orientală, ţările satelitizate, ca să nu mai vorbim de cele două milioane de cetăţeni sovietici ceruţi de Stalin imediat după încetarea războiului în Europa şi predaţi cu maximă conştiinciozitate de Churchill şi Roosevelt.

Procesul de transformare a unei ţări comunizate cu forţa acum 35 de ani, prin reautonomizarea factorilor de bază ai articulării unei societăţi moderne, înseamnă mai întâi suveranitatea muncitorului ca posesor al unui bun dela Dumnezeu, capacitatea lui de lucru, suveranitatea justiţiei, liberarea culturii de menghina ideologică, independenţa naţiunii însăşi prin manifestarea liberă a propriilor afinităţi spirituale şi culturale cu continentul ei de baştină care este Europa nu Eurasia, libertatea circulaţiei ideilor şi a informaţiei, apărarea demnităţii persoanei faţă de orice abuz sau constrângere arbitrară statalizată în numele unor idoli sau altţii. Acest proces a început în Polonia şi va merge până la capăt, pe o cale grea, de sacrificii, dar de care poporul polonez s'a dovidit capabil.

Inainte de-a trece la "dinastia" din R.S.R., să vedem cum se organizează din afară greutăţile mişcării de emancipare muncitorească. In primul rând Sovietele sfătuesc eventualii creditori occidentali să nu accepte de-o cam dată Polonia ce membră a "Fondului Monetar Internaţional" şi a "Băncii Mondiale" dela Washington, momentul nefiind potrivit, pentrucă situaţia în Polonia ar fi "prea încinsă", şi orice deschidere către West sau către diverse Instituţii vestice ar putea duce la o periculoasă eroziune în sânul statelor din Pactul dela Varşovia, aşa că mai întâi, pentru eventuale discuţii, trebue să se stabilizeze situaţia din Polonia. Cu alte cuvinte: Sovietele cer Occidentului să-i lase pe oameni să se reîntoarcă la ortodoxia comunistă prin constrângerea cu foamea în "nudă proprietate". Rămâne de văzut a câta oară Polonia va fi vândută în acest secol, după ce a fost vândută când a fost aruncată în războiul contra Germaniei, după ce a fost împărţită de Hitler şi Stalin, după ce a fost "liberată" şi dată comunismului sovietic şi paralel mutată la Vest şi mutilată la Est. Acum ar fi deci cam a cincea operaţie radicală între "Est" şi "Vest", între "democraţiile antagonice", pe spinarea acestui popor martir. Tot în treacăt spus, cât priveşte România se pare că Sovietele au poprit deja ultimul ajutor, recent oferit din Vest. Astfel s'ar fi petrecut un fel de nou matrapazlâc sovietic, şi anume, după câte află surprinşi oamenii de mari afaceri din Occident, în cazul României, Uniunea Sovietică ar fi conectat propriul ei ajutor financiar dat R.S.R-ului, la o convenţie de asistenţă în curs de perfecţionare de către "Fondul Monetar Internaţional". Aceasta înseamnă că Sovietele iau cei un miliard şi trei sute de milioane dolari, acordaţi de acel fond din Iunie 1981, sau mai bine zis îi confiscă dela sursă, în contul datoriilor R.S.R-ului faţă de Uniunea Sovietică, şi care nu pot fi achitate nici prin "fabricate" din R.S.R., pentrucă nu sunt bune, nici prin materii prime, de care România nu mai dispune, fiind secată de petrol, incapabilă să mai aibă o producţie agricolă ca pe vremuri, şi lipsită de orice fel de materii prime importante, cum ar fi cărbunele pentru cocs, minereu de fier, alte metale sau cine ştie ce daruri ale pământului, care puţine câte au fost, s'au terminat, mâncate fără nicio socoteală. Aşa că Sovietelor puţin le pasă de "dinastie" şi nu se interesează decât de scoaterea pârlelii, măcar cât de cât.

Incontestabil că pentru actualul succedaneu de dinastie din R.S.R., cu toată curtea ei, perspectivele sunt mai curând catastrofale. Lecţia Sovietelor cu banii dela Fondul Monetar Internaţional, făcuţi cum se zicea "pui de giol", ajută, fără îndoială, la o mai precisă interpretare a "independenţei", dar nu mai ajută îngâmfatului "Independent-şef" din capul bucatelor. Dacă oamenii, cei mulţi vrem să spunem, încep să vadă tot mai clar cum devine cu independenţa, mai încep să-şi dea seama că manifestarea unei soldarităţi muncitoreşti pe plan naţional, nu înseamnă neapărat "invazie sovietică", aşa cum li s'a tot spus până acuma.

Sunt în istorie date de "încheere" şi date de "început" ale unor categorii de evenimente sau altora. Invazia din Afganistan a fost o dată de încheere a seriei invaziilor sovietice în timp de pace pe plan mondial general. Iar mişcarea solidarităţii muncitoreşti pe toată naţiunea în Polonia, este un început al mişcării de emancipare a sateliţilor, fără violenţa din Ungaria lui 1956, şi fără confuzionismul din Cehoslovacia anului 1968. Cu alte cuvinte: e de crezut că nimeni nu va pune mâna să salveze pseudodinastia din R.S.R., pentrucă este prea compromisă, şi pentru afaceriştii Vestului şi pentru dulăii Estului, oricât de nesimţitori ar fi ei. Poate chiar atât unii cât şi alţii, speră ca lăsând să se ducă de-a berbeleacul Preşe-

Continuare în pag. 10

SCRISOARE DIN EXIL

Pentru Moş Crăciun

Moş Crăciun, bătrâne dragă,
au trecut...câţi ani de-atunci
când înalţi cât o deseagă,
zdrenţăroşii -străzii prunci,
colindând cu Moş Ajunul
ne umpleam cu nuci, colaci...?

Cât de bun era Crăciunul !
Moş cu daruri, ce mai faci ?
Eu mi-s mare. Vezi copiii,
pruncii mei cu Moş Ajunul ?
Poartă'n ei taina Câmpiii,
Taina Grâului ş-Ajunul,
tot Ajunul cu putinţă
de'ntrupare şi lumină.

El coboară în fiinţă
Magii, steaua se înclină.

Moş Crăciun, aicea totul
este bun, perfect şi calm.
Am şi pâine, am şi tortul
şi Cuvântu-l am balsam.

...Dar în gând un junghi tresare
când m'aşez la masă:
"Moş Crăciune, du mâncare
fraţilor de-acasă !"

Folclor nou

CRONICI

Literare - Artistice - Culturale din exil și din țară

VICTORIA BAȚU

PĂRMITHI

ROMANIAN CANADIAN HERALD
KITCHENER, ONTARIO
1981

După "Aduțearile Aminte", acea atât de originală carte de amintiri, cutremurătoare prin adevărurile ei povestite în acel atât de drag și prețios dialect macedo-român, iat-o pe d-na Victoria Bațu îmbogățind puțina si rar cunoscuta literatură folclorică a fraților noștri din Macedonia, cu o admirabilă carte de "POVESTI", pre limba lor.

Mărturisesc sincer că mi-am pus la grea încercare cunoștințele ce-mi mai rămăseseră depe vremea liceului, când buchiseam la orele de limba română, acest dialect. Dar, cu fiecare pagină întoarsă, îmi dădeam din ce în ce mai mult seama că n'am uitat prea mult și că acest dialect se poate învăța mult mai usor de cât îmi închipuisem pe vremea școlăriei mele. Dar, în acelasi timp, am constatat cât de simplu și cât de frumos povestește d-na Victoria Bațu. Talentul ei de povestitoare măiastră, îndrăznesc a spune fără să-mi roșească obrazul, o pune alături de marii noștri povestitori și în special Ion Creangă. Căci aceste povești, ca și cele ale lui Creangă, își au farmecul lor numai în limbajul în care au fost scrise. Odată traduse într'o altă limbă, pierd din dulceața lor, precum mierea de albine, care-i mult mai dulce'n fagure decât în borcanul cumpărat la prăvălie.

Suntem siguri că cele 20 de bucăți adunate în acest volum drăguț prezentat în colecția "Romanian-Canadian Herald" din Kitchener, Ontario, Canada, datorită muncii și perseverenței inițiatorului ei, poetul Dumitru Ichim și a admirabilei sale soții, poeta Florica Bațu, fiica autoarei, sunt doar o infimă parte din comoara pe care o deține d-na Victoria Bațu și pe care ar trebui neapărat s'o împărtășească și s'o lase moștenire literaturii folclorice mondiale. Căci, va veni și ziua aceea, când această "cenușăreasă" a literaturii, care este povestea, își va găsi "curtezanii" ei, care o vor pune pe piedestalul ce i se cuvine. Și-ar fi mare și strigător la cer păcat, dacă folclorul macedo-român, atât de bogat, ar lipsi dela masa cinei cea fără de taină și dela ospățul nunții din Cana Galileii literare, unde această deocamdată considerată "apă de ploaie", care este povestea, va fi transformată de istorie, în cel mai dulce vin, căruia, aroma macedo-română, îi va da un gust cu totul nou și original.

Nădăjduim că frații noștri macedo-români din Canada și Statele Unite și alte părți ale lumii, vor cinsti cum se cuvine apariția acestei cărți. Căci, în primul rând, credem sus și tare că este o datorie de onoare a lor să salveze dela pieire asemenea perle literare și să încurajeze acest frumos început făcut de d-na Bațu și colecția "Vestitorul Român Canadian". Fără un suport material, adică comandarea cărții și răspândirea ei în rândul prietenilor, se va înmormânta pentru vesnicie, atât un vis, cât și o bună intenție pe această temă. (Adresa: 71 Vanier Dr., Apt. 201, Kitchener, Ontario, Canada).

Din parte-ne, transmitem felicitări d-nei Victoria Bațu și editorului, Pr. Dumitru Ichim, cu acest prilej.

Sămânța cea bună, a fost aruncată.

Ii așteptăm acum, roadele.

Nicolae NOVAC

VLAD GEORGESCU

POLITICĂ ȘI ISTORIE

CAZUL COMUNIȘTILOR ROMANI 1944-1977

Colecția „Clio fără mască"

Jon Dumitru-Verlag
München 1981

Ultima lucrare a compatriotului nostru reprezintă un eseu istoric și politic de interpretare a evoluției și atitudinii partidului comunist român dela catastrofa din 1944 până la cutremurul din 1977. Incă din introducere autorul își propune să stabilească raportul dintre politică și istorie, și politica comuniștilor români în perioada menționată. Studiul urmărește și analizează cronologic principalele etape ale evoluției comunismului în România, caracterizate de trăsături, obiective și atitudini specifice : 1944-60 ; 1960-65 ; 1965-71 ; și 1971-77.

Istoric tânăr, format în România, dar ajuns la o bine-meritată reputație internațională, Vlad Georgescu a știut să interpreteze critic documentele și istoriografia oficială a regimului din țară, fără a se lăsa amețit de cifre statistice înșelătoare și declarații bombastice de partid lipsite de orice substanță. Autorul a făcut analiza situației dinăuntru, revoltat împotriva sistemului, dar conștient de limitele de regim și primejdiile la care se expunea. Spre deosebire de noi, cei care am respins sistemul în toto, am luptat activ împotriva lui și am fost aruncați în închisori sau am luat calea exilului, Georgescu face parte din acea categorie de intelectuali români care s'a supus un timp sistemului, încercând să-l îndrepte dinăuntru. Când și-a dat seama că speranțele erau iluzorii, a luat atitudine deschisă împotriva regimului, și pentru scurt timp și-a încheiat cariera intelectuală... în închisoare, luând și el apoi calea exilului.

Pornind dela documente cunoscute și popularizate, autorul dovedește cu prisosință perpetua interpretare și reinterpretare a istoriei de către comuniști în funcție de interesele exclusive ale clicii dela conducere. Este vorba de răsturnarea brutală da valori din anii 50, restabilirea relativă a adevărului în anii 60, și răstălmăcirea din nou a istoriei "deabia reinterpretată" sub regimul clanului Ceaușescu. Cu spirit profund de observație și analiză critică, autorul abordează subiecte delicate ale istoriografiei românești ca etnogeneză a poporului român, formarea limbii române, actul dela 23 August, Basarabia și Bucovina, și altele. El subliniază dezastrul adus în ultimul timp în istoriografia românească de așa-zișii "culturnici", pseudo-istorici oficiali, rodul partidului, care scriu istoria așa cum le-o dictează CC-ul.

În urmă cu ani de zile, nu aș fi fost de acord cu afirmația că 1965-1971 a fost o perioadă de relaxare în dureroasa existență a poporului nostru sub comuniști. Acum însă, când regimul s'a întors la ferocitatea primilor ani, accept părerea autorului. Românii au respirat mai ușor câțiva ani, iar istoriografia anilor respectivi confirmă acest lucru. Tragedia era departe de a se consuma în întregime. După ce și-a consolidat poziția, Ceaușescu a pus mâna pe cnut. Știința a fost desființată, iar istoria odată în plus reinterpretată. Rezultatele sun dezastruoase. Nici măcar înspăimântătorul cutremur din 1977 nu a reușit să aducă la realitate clica de partid dela conducerea țării.

Concluziile autorului sunt pesimiste. Independența României este o noțiune falsă, iar modernizarea de care se face atâta caz, iluzorie. Țara a intrat pe mâna unei oligarhii care se bucură de toate privilegiile, intelectualii adevărați trăiesc în disperare, iar poporul a fost adus la sapa de lemn. Totul este un joc diabolic și perpetuu, " eforturi frenetice pentru găsire de sprijin extern, de conciliere a neconciliabilului, de așezare sub același numitor a unor forțe care nu pot sta decât temporar în echilibru..." și ne întrebăm până când ?

Mi-am încrucisat drumurile cu Vlad la București, New York și Washington. Nu sunt de acord cu toate punctele lui de vedere, dar acest lucru nu diminuează meritele cărții. Apelul lui de întoarcere la valorile temporar repuse la locul lor în anii 60 nu reprezintă o garanție de viitor. El își avea rostul în România, unde autorul și-a riscat libertatea făcând o asemenea afirmație. Ar putea fi o opțiune temporară pentru frații încătușați în țară, dar nu pentru noi cei liberi. Rădăcina răului este însăși existența sistemului comunist. Numai eliminarea sistemului poate garanta libertatea și independența. Altfel, vom trăi tot timpul cu sabia lui Damocles deasupra capului, iar evenimentele recente din întrega lume comunistă din Cambodgia până în Polonia că "mâine" poate fi oricând mult mai rău decât "azi".

Vlad Georgescu a scris eseurile în timp ce se afla în țară. Le-a scris cu curaj, obiectivitate, și clarviziune, și le-a scris bine. Un studiu scurt și documentat; o lectură ușoară și interesantă pe care o recomand tuturor celor preocupați de problemele românești. Cartea costă 22 mărci Vest Germane și poate fi procurată dela editura John Dumitru, Siegfried Str. 3, 8000 München 40.

Nicolae DIMA

MIȘCAREA IDEILOR

URMARE DIN PAGINA 9

dintele de azi, mai câștigă o păsuire pentru noi afaceri, acceptând că și nefericiții de Români ar mai câștiga și ei ceva, măcar un răstimp să mai răsufle. Buboiul pseudo-dinastic este copt până la maximum, așa că se va întâmpla cu el ce se întâmplă dela sine cu orice buboi. Pe o cale naturală, fără niciun fel de violențe, va veni, odată cu plecarea garniturei actuale, începutul istoriei post-comuniste a României.

Cum pseudo-dinastia nu va mai fi susținută de nimeni, cei care-au pus-o pe picioroange, adică picioare de lemn adăugate la cele naturale pentru ridicarea artificială la "supradimensiune", vor desființa picioroangele, pentru ca "partidul" să mai câștige la rândul lui și el puțin timp, mai mințind lumea cu una, mai mințind-o cu alta, cum ar fi, între altele, "restabilirea adevăratei democrații socialiste", sau "desființarea cultului personalității", lucruri care ar da momentane satisfacții înăcriților din lumea cadrelor, și populației care nu va mai fi asaltată toată ziua bunăziua, cu primul minier dar și singurul filosof al țării, sau cu prima mamă dar și prima chimistă a neamului. Inevitabil însă vor începe și revendicările, vor începe și nesiguranțele și "la vârf" și mai "sub vârf", pentrucă totuși "partidul" s'a încleștat atâta de crâncen de actuala "dinastie" încât e greu de știut cum va explica lumii că timp de 17 ani s'a tot "înșelat", punând la punct în tot acest amar de timp cel mai cumplit sistem de tiranie imaginabil și practicând la toate nivelurile cea mai josnică degradare a ființei umane din toate regimurile satelite. Poate că "partidul" își va salva "fața", iartă-ni-se această obscenitate, pentru cinci minute, cât vor ofta oamenii că au scăpat de un vis rău permanent, dar după aceea? Destinul absolutismului comunist din R.S.R. este așa fel legat de sistemul unitar "Dej-urmașii lui", încât chiar după măturarea primului dintre acești urmași se va petrece cu partidul ceva cam în felul transformării monarhiei absolute în monarhie constituțională. Se va turna apă în vin, pentrucă a început un nou curs al istoriei, și acesta este inevitabil.

Pentru România noul curs va însemna mai întâi sfârșitul absolutismului seriei "Dej-urmașii lui". Acest sfârșit se apropie pe măsură ce Sovietele evită un război în Polonia, pe care armata poloneză nu vrea să-l deschidă împotriva propriului popor, așa cum îi cere președintele din R.S.R. în "Scinteia" din 22 Septembrie 1981. Că respectivul ar deschide focul împotriva Românilor ca să-și apere ce n'a visat neam de neamul lui să aibă, nu încape nicio îndoială. Intrebarea este dacă se vor găsi Români care să apese pe trăgaci, pentrucă Brejnev nu își va trimite Cazacii. Noi poate că am rămas iremediabili optimiști în ceea ce privește poporul nostru, dar avem îndoeli și nu suntem siguri că s'ar executa prăpădul pe care știm sigur că l-ar cere, mai bine zis îl va cere, fiul unui fost primar, sub toate guvernele și regimurile. Tocmai pentrucă istoria este alta. ITA EST.

Chronographus ANONYMUS

Mircea Eliade: Pe strada Mântuleasa

Ovidiu VUIA

Voi fi înțeles că am citit romanul lui M. Eliade în condiții oarecum deosebite, după ce voi mărturisi că l-am descoperit într'o librărie, în traducere germană "Auf der Mântuleasca-Strasse" în editura Suhrkamp, Frankfurt am Main, anul 1978, ediția a doua, prima datând din 1972. Deci un autor român povestind de întâmplări din țara lui, în lectura unui cititor român, comunicarea făcându-se pe pământuri străine nu poate să evite rostul unor profunde meditații.

Acțiunea începe chiar dela început, spectacular, ca o lovitură de teatru. Profesorul, Zaharia Fărâmă, odată director al școlii primare no. 17 din strada Mântuleasa, pensionar, îl caută pe maiorul M.A.I., Borza, mutat recent într'un bloc nou, acesta fiindu-i elev înainte cu mai bine de treizeci de ani. După vara caniculară de-afară și multele gesturi stereotipe, îl recunoaștem pe Gavrilescu din La Țigănci, chiar dacă autorul a ținut să-i dea alte proporții fizice deci o mască diferită. Și-apoi este un Gavrilescu îmbătrânit cu câțiva ani buni.

De data asta clădirea nu este una a Ielelor, un fel de casă de rendez-vous plină cu magia celor o mie și una de nopți ci o închisoare cu portar la intrare și ofițeri mai la fiecare etaj. Apariția lui Fărâmă constituie un falset în ambianța noii ordini , de aceea va și refuza să ia liftul preferând calea treptelor mai apropiată de lumea lui.

Maiorul Borza și alături de el întreaga atmosferă securistă inclusiv celebrul cartier al "ștabilor" este redată cu o veridicitate uimitoare și dacă unele scene cu ochelari negri și pistoale automate amintesc de secvențele de film dintr'o Cubă depărtată descrisă într'un roman de Graham Greene, aceasta se datorează faptului că cetatea dictaturii și slujitorii ei este una și aceeași pe întreg globul, personajele executând mișcări automate, dirijate de un mecanism central. Petre Dimitriu în romanul său Incognito descriindu-și trăirile proprii ca membru al securității române, cu toată osteneala ce și-o dă nu poate depăși caracterul reportajului sec și personal, deci nu atinge obiectivizarea și generalizarea artei, conturarea de tipuri proprii romanului de mare suflu clasic, așa cum o realizează în cea mai bună parte M. Eliade în romanul de față.

Și fiindcă Borza nu recunoaște a fi fost elevul lui Fărâmă și deci nu știe unde se află Lixandru alt elev de care se interesează, profesorul va intra urgent în suspiciunea ofițerului Dumitrescu și va lua drumul interogatoriului și al arestului de investigație.

Dela primele pagini ale cărții vom fi tentați să credem că acuși vom fi introduși într'o aventură fantastică eliadiană, având toate însușirile ei captivante și dacă într' adevăr va începe o aventură, ea, datorită împrejurărilor dure ale realității, va fi cu totul particulară.
Zaharia Fărâmă va fi anchetat trebuind să mărturisească tot ce știe despre Lixandru, episodul cu maiorul Borza fiind doar un fel de prolog, introducere în drama propriu zisă, respectivul va fi de altfel curând scos din scenă, nefiind elevul său de- odinioară ci după cum au descoperit cercetările un fost agent fascist din cartierul Tei.

Relatările lui Fărâmă se fac oral și în scris, reprezintă deci pe scriitorul pus față în față cu noii săi stăpâni. Pentru a păstra proporțiile și a ne destăinui cum confruntarea ține de raporturile autorului cu regimul autoritar din țara sa, Fărâmă va fi tratat la masa negocierilor blânde, datoria lui fiind doar aceea de a dezvălui întâmplări, interlocutorii săi servindu-i țigări Lucky Strike și sticle de șampanie. Deci nu se pot ocoli unele presiuni făcute asupra sciitorului la masa verde și încă examenul sever, căruia și-a supus conștiința, deci romanul este și un fel de confesiune al unui contemporan trecut printr'o societate absurdă.

Zaharia Fărâmă alter-egoul lui M.Eliade va recurge bineînțeles la modul său de a povesti, mai ales că este obligat să inventeze cât mai mult, își va relua maniera exercițiilor de pe portativul imaginației de unde au înflorit povestirile fantastice de odinioară dar cu o fundamentală deosebire. Căci pe când în peripețiile lui Honigberger oricât ar părea de neverosimile ni se relatează totul cu o logică cerebrală pătrunsă până la cele mai fără importanță amănunte, în deznodământ savantul explică cu luciditate fiecare necunoscută, în noua postură este nevoit să povestească lăsând principalul înțeles ascuns, bine înțeles fără să dea această impresie. Sarcina îi este ușurată și de partenerii săi de dialog cu interpelările lor ce-ți impun mereu scurtare și concentrarea asupra unor episoade semnificative numai pentru ei.

Deci Z. Fărâmă este un M. Eliade disimulat, unul cu aplicare spre autopastișă, chiar parodie. De aici și plăcerea de confabulație "asta ar fi o altă poveste" parcă am fi în fața lui Schwejk amăgindu-și cu inocență otravită, comisia de examinare.

Și deoarece toate manevrările sunt puse în slujba unui scop, impresia ce o avem că în unele pasaje M. Eliade îl imită voit pe Joyce din Ulysses - deci vorbește mult fără să spună nimica de unde note evidente absurde - este cu totul înșelătoare.

Și pentru a fi demonstrativi vom da câteva exemple.

Elevii lui Fărâmă, Lixandru și fiul rabinului, Darvaru, caută taina tainelor în pivnițele cu apă ale casei de pe strada Mântuleasa, așa ca mai demult boierul Calomfirescu, și cum o fi încercat și copilul de odinioară al acelor locuri, autorul nostru, străzile respective avem credința că sunt și ale copilăriei sale, vreme-metaforă, pe când jucându-se și trăgând cu arcul, săgeata își lua zborul și nu se mai întoarcea. Secretul misterioaselor pivnițe l-au aflat dela un pui de tătar din Tekirghiol, astfel fiind pregătite elementele unor experiențe mitice tipic eliadiene, asta cu atât mai mult cu cât ele pot fi puse în legătură cu credința că aruncarea de ouă roșii în râu anunță ființele din legendă, Blajinii din vechiul Testament, de venirea Paștelui. Numai că vraciul, nu vrăjește animalul mitologic șarpele ci mai banalele muște, în ultimă analiză este unul ce prinde muște. Si ca parodia să fie completă el își transmite enigma, formulele ei, introducând ciracilor săi câte un purice în ureche.

Deci deruta și simulacrul este declanșat, savantul de altădată pare că îmbracă haina de Arlechin al mult admiratului Picasso și începe să dea cu tifla întregii sale opere, adică o ia peste picior așa cum nu rar o face Salvador Dali cu a sa. Procedeul se arată onctuos, de un pirandelism comic și constituie una din marile savori intelectuale ale romanului.

Și mai grăitor se etalează exemplul Oanei, eroina principală a romanului. Cei ce consideră că statuia ei ar simboliza România se înșală, relevând o lipsă absolută în înțelegerea cărții.

Oana este o caricatură a eroului povestirii. Un om mare, Eugen Cucones, reprezentând omul excepțional, ieșit din comun, unul meritând să fie transformat într'o nouă mitologie, așa cum se zice dealtfel și de Oana. Dar acest monstru crescut peste doi metri, împlinea un blestem al unui fiu de pașă turc în Silistra asupra familiei tatălui ei nea Fănică Tunsu, cârciumarul din Obor, în loc să se ridice pe piedestal coboară în spelunca ordinară a cotidianului. Nu numai că ține isonul tinerilor la chefuri până în zori dar circulă din sat în sat carpatin, ca o Venus de bâlci, servind sub cortul circului drept obiect de exercițiu al unui scamator iscusit, în numere mai mult decât excepționale. Deci fachirul, magul cu dar de a trece pe alte tărâmuri nirvanice este înlocuit de un iluzionist marcat, oricum, mai mult de iscusința mâinilor decât de o reală magnificență a vrajei. Când se va retrage în pădure, altarul marilor regăsiri în loc să desăvârșească iubirea-Ideal a unei statui cu a alteia, cum o găsim descrisă în povestirea Șarpele dintre Andronic și Dorina, Oana rămasă fără pereche, ajunge să se culce cu fiecine, deci manifestă un hipererotism de nimfomană, referință la degradarea freudiană a conceptului dantesc de iubire fiind evidentă. Unirea cu taurul primitiv dela Altamira îi readuce până la urmă proporțiile mitologice.

Oana ar putea să reprezinte vulgarizarea, zi de zi, a mitologicului pus în gura și exersarea oricărui nepriceput, devenit deci mai degrabă prestidigitație, număr de circ decât celebrare liturghică. Totodată cade în pericol și specialistul savant, pradă convingerilor că fiind unic în cunoștințe va putea să toarne orice fel de idei năstrușnice că ele vor fi tot bine primite. Deci Zaharia-Fărâmă-Mircea Eliade, fapt de necontestat întrupează în primul rând pe marele scamator din poveste.

Semnificativ și consecvent acestei evoluții, Oana își va găsi perechea până la urmă într'un gigant profesor, Dr. Cornelius Tarvastu, romanist la universitatea din Dorpat, tâlcul visului ei din noaptea nunții însemnând dezlegarea ultimei taine.

Toate recitativele lui Fărâmă se fac parcă pe scenă, spectatorii din staluri înarmați cu lupe și instrumente de vivisecție, constituie și o altă lume, motivul preferat al autorului numai este paralela dintre viață și iluzie ci o adevarată ciocnire, realitatea având o întrupare grobian zidită în structura regimului comunist din țară.

Istoric suntem în epoca anilor 50, Anca Vogel având cu toată claritatea trăsăturile Anei Pauker. Ezitările însă în date și în raportare exactă la timp, ale lui Fărâmă, ne determină să credem că timpul și în acest caz, este foarte variabil putând să se desfășoare oricând, atâta vreme cât Bastilia neagră a tiraniei va sta în picioare.

Securiștii voind să descopere cu orice preț, repere concrete în povestirea imaginară a lui Fărâmă, al cărui talent de scriitor ajunge să fie recunoscut de doamna ministru, vor cădea rând pe rând, maiorul Borza, subsecretarul de stat la Ministerul de Interne Economu și chiar tovarășa Anca Vogel, cartierul Mântuleasa fiind închis pentru cercetări, în pivnițele casei lui Economu găsindu-se ascunsă comoara statului polonez aflată cândva dosită la Mănăstirea Pasărea, locul nunții Oanei. Desi faptele nu prea au legătură cu cele narate de Fărâmă, anchetatorii rămân mulțumiți de rezultatele cercetării lor, profesorul folosindu-le scopului întocmai, ca orice scriitor pus să discute cu un astfel de regim. În dosar persistă însă nerezolvată întrebarea principală, deci și convingerea că Fărâmă încă nu a mărturisit totul: "Cine este Lixandru?"

În ultimul capitol revenim iar la un moment clasic eliadian. Dela vizita lui Fărâmă la Borza a trecut un an cel puțin, iar e o zi de Iulie fierbinte și profesorul din nou are o întâlnire la două trecute cu câteva minute fix,-ceea ce ne duce la convingerea că Fărâmă are și ceva caragialenesc în el, - și nu ar fi primul dintre eroii scriitorului nostru, dar că este și un personaj al timpului-netimp eliadian. Fiind căldură mare se odihnește pe o bancă lângă el așezându-se un domn și i se prezintă susținând a fi, fostul său elev, Vasile Borza. Fărâmă numai vrea să știe de nimic și pleacă grăbit mai departe. Urmează o discuție între vecinul său de bancă și un al doilea individ, aducându-ni-se la cunoștință că acesta voind și el să afle secretul lui Fărâmă, este chiar Lixandru.

Finalul romanului lui Eliade corespunde întregului, epilogul neaducând exact, ca'ntr'o întâmplare relatată de Matei Caragiale, lumina cea de pe urmă. Un lucru este sigur: Lixandru, elevul său cel mai apropiat, visătorul, poetul, cunoscătorul lui Camoes, Calderon și la de Miranda, este de partea celorlalți, rinocerizat, hotărît să afle ceea ce nu au reușit la centru serviciul 1 și 3.

Este posibil că Fărâmă totuși să fi știut câte ceva. Oare l-a căutat pe Borza numai ca pe un fost elev ori ca maior de securitate, vroind să ajungă la Lixandru.

Dar toate aceste întrebări nu au nici o importanță de aceea nici nu vom primi răspuns la ele.

Romanul Pe strada Mântuleasa este cartea marei înstrăinări dintre oameni și în primul rând al autorului față de o lume ce nu-i aparține. Clipele de groază și teroare ale lui Fărâmă au puține tangențe cu cele onirice și suprarealiste ale lui Kafka, aparținând, simplu, omului ajuns în lanțuri, deci faptului exterior obiectiv lipsit de speculații psihologice. Cartea Pe strada Mântuleasa personifică divorțul spiritual în veșnicie al scriitorului M. Eliade cu regimul comunist din țară, indiferent cum își va termina destinul cel pământesc și noi am vrea să sperăm că tot așa, fără abdicări.

Prin toate calitățile sale artistice Pe strada Mântuleasa se orânduiește în tradiția celei mai superioare creații eliadiene, începând cu Maitreyi și continuând cu povestirile fantastice, fiecare reprezentând mici, ca dimensiuni înțelegând, capodopere.

APEL

S'a pus în lucru o carte nouă ! Este vorba de tipărirea unui important număr de poezii compuse în închisorile din România, în cea mai mare parte inedite.

Este greu de spus în câteva rânduri, ce reprezintă pentru cultura românească această colecție. Va fi sarcina celui care este însărcinat să o prezinte cititorului.

Foști deținuți politici ajunși în lumea liberă, cele mai multe din publicațiile exilului, strădania colaboratorilor noștri și a altor români anonimi, dar mai ales neobosita grije și insistență a Dlui Zahu Pană, responsabilul acestei ediții, face din această colecție cel mai scump tezaur, tot ceeace sensibilitatea poeților a putut să traducă în vers și să transmită în afara zidurilor închisorilor.

Cei care doresc să intre in posesia acestei cărți, să se facă cunoscuți cât mai repede.

Cheltuelile tipăririi trebuesc acoperite. Noi nu dispunem de fonduri și numărul exemplarelor va fi limitat. O parte din volume vor fi trimise - bineînțeles gratuit- instituțiilor importante sau celor care se ocupă cu problemele românești.

Lucrarea nu are deci caracter comercial. Fiecare poate contribui cu o sumă în raport cu posibilitățile lui, dar oricum costul unui exemplar va depăși suma de zece dolari USA. Subscripția rămâne deschisă tuturor.

Numele celor care vor contribui vor fi publicate, cu sumele respective în cadrul cărții. Anonimatul va fi respectat la cererea celui ce nu doreste să-i apară numele.

Banii vor fi trimiși pe adresa "CUVANTULUI ROMANESC" cu mențiunea specială 'Pentru POEZII DIN INCHISORI".

Sperăm că acest Apel va găsi ecoul obișnuit la toți cei care nu vor să uite suferințele celor trecuți prin iadul închisorilor.

Cuvântul Românesc

SALON LITERAR

de Dumitru STÂNCESCU

JALE ȘI IAR JALE

Românii din exil sunt triști ca Români, dar nu pentrucă trăesc în exil, ci pentrucă ROMANIA LOR ESTE INTREAGA LA PUSCARIE. Dacă poporul român ar fi azi fericit și nu în pușcărie, opoziția din exil s'ar gândi cu seninătate la România, fie sub specia frumuseților ei naturale, pe care azi le distrug invazorii, fie sub specia folclorului, sau s'ar gândi la unii și alții dintre autorii importanți ai tinerei literaturi române scrise, și, de ce nu, chiar la bunătățile de altă dată: un pui fript la țiglă, muiat cu unt proaspăt scos din putinei, și mujdei de usturoi, la niste sărmăluțe în foi de viță sau de varză, la musaca, la sarailii și cataifuri, la dulceți și șerbeturi, la cozonacii de sărbători cu miez ușor ca fulgul, alb ca neaua bătută de raze aurii și așa de pufos că se destrămă fir cu fir, ca să nu mai vorbim de "grătarele" unice în toată lumea, din Istambul până în 'Pampa mia", toate acestea fiind lucruri ce nu mai există în România băgată la pușcărie de "eliberatorii" ocupației comuniste. Nimic nu mai este azi în România, dela poezia ca un ciorchin de rouă aur și nestemate a unui Blaga, până la cozonacii de Paști ori caltabosii de Crăciun. De aceea sunt azi triști Românii din lumea liberă, pentrucă Românii ceilalți, cu toată țara lor la pușcărie, nu mai au nimic din toate acestea, deși în lumea liberă oamenii au voe să scrie cum le place, și au cu ce să-și facă oricâți cozonaci, sarmale și caltabosi ar vrea, pe care azi în România lumea nu mai are cu ce să-i facă.

Dar și mai rău ne apucă jalea când citim câte ceva asemănător unui interview luat criticului Adrian Marino, în "ORIZONTUL" din 2 Octombrie 1981. In această "intrevedere realizată de Ion Jianu", cum scrie revista, bietul Adrian Marino, om civilizat, este pus în fața unei asemenea "întrebăroaie": "Se afirmă că literatura română de astăzi este una din literaturile mari ale Europei. Nici un scriitor român nu a fost distins încă cu premiul Nobel, asta neînsemnând că nu avem poeți sau prozatori importanți. Prin ce ar trebui duse mai departe, fără a ne rupe de contactul cultural-european, tradițiile mari ale literaturii noastre? Cum se poate face din valorile românești autentice valori de circulație universală?" La care Adrian Marino, săracul de el, om civilizat, răspunde: "Nu este de ajuns, cred, a afirma numai noi acest lucru, el trebue confirmat și de alții de opinia publică internațională. Premiul Nobel care începe - observ - să obsedeze, este doar unul din criteriile de validare. Esențială ni se pare pătrunderea în marile colecții "de buzunar", stadiu atins deocamdată doar de Panait Istrati, de Eliade, Cioran, Ionesco, în marile sisteme de referințe, de comunicație științifică, de informație. In acest domeniu trebue bine disociat idealul, mitul și realitatea. Evident partida poate fi și trebue jucată, dar nu numai prin afirmații solemne". Deci și prin dovezi, am zice. Criticul evident s'a speriat de vorbe mari ca "tradițiile mari ale literaturii noastre", Adrian Marino fiind azi și singurul comparatist propriu zis din România. Care sunt "marile tradiții ale literaturii noastre", sau mai bine zis cum putem să vorbim de așa ceva în cazul unei literaturi scrise născută cam pe la 1840 și pusă în suspensie din 1945 încoace, deci cu o viață normală abia de un secol? Noi nu am ajuns să ne impunem în lume nici măcar cu ceva analog "romanului rusesc", mult citat în Occident. Desigur că zestrea noastră folclorică este imensă, și acolo se află "tradiția culturii românești", deci inclusiv o tradiție artistică a limbii române, dar la o "tradiție", ca să nu mai vorbim de "tradiții", a literaturii scrise, nu am avut timp să ajungem. Toți marii noștri poeți, și prozatorii de nivel superior în cadrul a ce se scria la noi, în afară de Ion Creangă, s'au format cu ajutorul altor "tradiții literare culte", așa cum în urmă cu aproape o mie de ani marile literaturi europene se nășteau pe urmele culturii antice greco-romane și din folclor. La "tradițiile literare culte" autorii Români au adăugat fără îndoială ceva "românesc" în primul rând limba, și elementele de tradiție populară, cum a început Eliade Rădulescu în "Sburătorul", sau mai înainte ceva Budai Deleanu în "Tiganiada", în vreme ce Dimitrie Cantemir a început proza epică românească scriind însă cu noțiuni eteroclite, nu din tradiția românească. Dacă vrem, Ion Creangă este singurul mare autor din literatura românească scrisă, nedebitor nici unei alte tradiții literare în afară de tradiția propriei lui limbi, cum avea să fie în secolul următor Panait Istrati, care din cauza circumstanțelor recurgea la altă limbă, folosind tradiția povestirii românești cu influențe orientale. Aceasta nu înseamnă că Eminescu și Caragiale nu sunt profund originali, deși amândoi ca să creeze poezia și teatrul românesc la nivelul genialității și-au făcut disciplina literară cu ajutorul unor tradiții formale străine. Acești autori au creat "tradiție" în România, dar această tradiție strict locală doar prin Creangă, este mult mai modestă decât a unor literaturi fie vechi de o mie de ani, fie chiar mai mult, trăind în continuarea directă a antichității, cum este literatura italiană, sau prin mari autori ca Seneca și literatura spaniolă. Noi nu putem spune că literatura noastră începe cu bănuitele versuri pe care le-ar fi scris Ovidiu într'un dialect getic, și care din nefericire s'ar fi pierdut, nici cu "de bello dacico" al lui Traian, pierdut și el. Iar despre Premiul Nobel să nu se mai vorbească într'o țară al cărui guvern s'a opus să fie premiat Lucian Blaga. Din toate țările comunizate au apărut autori care și-au făcut un nume în lumea liberă, unii chiar au primit Premiul Nobel, numai din România comunizată n'a ajuns să se impună nimeni. De ce? Pentrucă. . .este prea mare literatura românească de azi? Când un scriitor a avut cu adevărat un ecou în Europa liberă, Paul Goma, a fost bătut măr de poliție și aruncat afară din pușcăria în care e toată țara.

Adrian Marino vorbește de autori români ajunși în ediții de buzunar în Franța, Panait Istrati, redescoperit, Eliade, Cioran, Ionesco. Este adevărat că Eliade scrie literatură în limba română, dar dacă cineva s'ar duce la Cioran sau Ionesco și i-ar întreba care sunt "marile lor tradiții literare românești", și unul și altul ar cădea pradă unui acces de sufocare mortală. Oamenii nu au mai scris niciun rând în limba română de aproape o jumătate de secol. La rândul lui, Eliade a putut să scrie literatură în limba română, așa cum înțelegea el să scrie, pentrucă nu a trăit într'o republică băgată la pușcărie, ci în libertate. Dacă se întorcea în România nu ar fi existat nimic din ce-a scris în acești peste treizeci de ani în libertate, și nu se știe în ce măsură ar mai fi existat el însuși, ca ființă.

In schimb, în exil au fost Români care să-i citească noile scrieri literare, să-l asculte citind el însuși, să-l admire și să-l laude, și să-i tipărească operele acestea, în edituri românești libere, cu multe sacrificii. Dacă România de azi nu oferă niciun eventual "caz Nobel", și mai vârtos literatura actuală de acolo este imposibil de propagat în afara țărilor "comuniste surori", unde totul se face funcționărește, din cauza realismului socialist sub al cărui plumb stă mereu literatura din țările comuniste, chiar dacă această fosilă a rețetelor literare se chiamă azi "umanism socialist", iar oamenii muncii cu condeiul ca să nu își piardă pâinea, fac niste realism pe jumătate, pentrucă "realitatea" crudă a vieții sub comunism nu au voe s'o descrie. Dacă România ar fi o țară exotică, de pildă ca țările Americelor latine, având însă și tradiția uriașei literaturi ispanice în spate, și dacă în același timp "realismul" ar putea fi integral ca acolo, ar avea sorți de răscapândire, pentrucă ar prezenta cu toată libertatea o lume foarte colorată, plină de contraste și clocotitoare conflicte, fie numai între aborigeni cu rasa lor și rasa colonizatoare, pe când România sub acest aspect este săracă, foștii "faraoni" indieni la origine nu "Indios", nu au de ce să se plângă, și în principiu literatura din România trebue să fie expresia unei țări industriale, înfloritoare, o țară perfectă, fără conflicte profunde, cu o lume egalizată ca în rai, fericită, o lume în care nu clocotește vizibil nimic, iar ceea ce clocotește pe dedesupt, o teribilă suferință surdă generalizată, istovitoare, nu are voe să fie exprimată prin literatură. Si de aceea toți romancierii și nuveliștii calcă în loc, bat apa în piuă, scriind e drept o literatură cenușie până la neagră, dar prea monotonă, prea fără paroxisme pasionale ca să poată interesa pe cineva din afara României, unde și așa romanele au "succes" când se aude că ar fi în ele niste apropouri politice, întotdeauna de altfel foarte vagi.

Câtă literatură fantastică, așa cum a scris Eliade în exil, s'ar fi scris într'o Românie liberă, prin ce minunată metamorfoză ar fi trecut tânăra tradiție literară românească fără constrângerile proletismului ideologic revoluționar ! Si câți scriitori valoroși nu s'ar mai fi despărțit de literatura română, ca să nu mai vorbim de câți ar fi apărut în libertate !

De aceea nu are ursul coadă și niciun Român din România nu primește un "Nobel", instituție al cărui juriu știe cum a fost sabotat Blaga de "revoluție", cum a fost sabotat Vintilă Horia, primul Român care-a primit premiul "Goncourt", știe ce fel de zdrahoni partinici sunt scriitorii de azi "cu suprafață" în România, știu cum a fost tărbăcit Paul Goma după debutul lui cu succes în străinătate, știu tot cu privire la mizeria literaturii de acolo, așa cum au știut și de mizeria unor Arghezi sau Sadoveanu, dintre care, în condiții normale oricare putea să pretindă un "Nobel", dar totala lor abdicare i-a scos din competiție, ca probă că a fost preferat pe atunci mai tânărul Blaga, denunțat însă de politrucii "academicieni", ca Beniuc și alții. De aceea, iarăși, nu are ursul coadă. •

HRONIC

DE SMINTEALA EUROPEI

Scrie la carte că Dumnezeu nu bate cu bățul și când vrea a pedepsire prostimea, mai întâi și mai întâi la Domni le ia mințile. Fost-a lumea păcătoasă peste poate în văleatul 7489 de la facerea lumii și le-a trimis mânia cerească domni fără inimă acră, dar nici pricepuți la diregătorie, sau de-au fost pricepuți, pricepuți au fost cum să ia chielea de pe oase și de a fi ea chielea tare, atuncea să o ia cu oase cu tot.

Din partea muscălească, Brejneavă Vodă prinse a dare din cap, precum salcia în luncă când bate băltărețu. Deși apucase să închidă besearici, să alunge călugări și unde au fost mănăstiri să rămână jariști și strigau că nu crede decât ce vede, când au văzut în oglindă cum clămpăne din căpățână au poruncit de i-au adus solomonară din partea tătărască și i-au descântat și făcut de deochiu și i-au fostu mai bine, că ajunsese să clatine din țeastă o zi da și o zi nu. Și'n ziua când nu clătina, direguia cu oțărire, punea lumea la popreală și o băga la beci, iar care nu-i făcea pe plac ori lua calea Sibirului, ori îl închidea pre dinsul la casa de nebuni.

In Tara Frâncilor iar s'au smintit lucrurile. Boier Gânscar de fusese tocmit Domn pe șapte ani, au prins a umblare cu nasul pe sus, lasă că era și lungu de felul lui. Dar nu i-a ajutat Cel de Sus că s'a dus la păgâni în Țara Leșilor, când era Domn Ghiaurcă Vodă, să'l vadă pe Brejneavă și să-i mângâie pulpana și-au făcutără bairam cu toții și când s'a înturnat a strigat prostimea că nu'l mai vrea Domn și l-au alesu Vodă pe Boer Mațerânză, de pohtise domnia până i-au fost căzutu și părul din cap. Și l-au vrut Domn pe Mațerânză care la toți le-a zis că o să le dea ce nici cu mintea n'au gândit. Că de avea unul o vacă, a zis că o să ia Mațerânză alta dela cel cu trei și o să i-o dea lui, să aibă tot omul câte două. Iar cel de avea trei vaci, tot pe Mațerânză l-au vrut Domn, că au zis că are să primească și el o vacă de la cel cu cinci, ca să aibă tot creștinul patru vaci. Și uite așa, din cauza vacilor, a pierdut Gânscar domnia.

Prin Țara Neamțului se smintiseră mințile de tot. Lasă că erau unii de rămăseseră în partea muscălească și de unde la început le necinstise rusul femeia și copila, acum începeau a crede că numai la Brejneavă iaste mântuire. Dar și în partea unde nu ajunseseră cazacii cu harapnicele, se buluceau pe ulițe de nebuni, că nu mai voiau nici oștire, nici dreaptă giudecată și'și dădeau pe față cu boia și umblau în șezutu gol. À trudire nu prea mai voiau ci să umble lăieți și să ia casele de-a gata dela oamenii gospodari. Iar Boier Bran, de fusese mare logofăt și pierduse rangul, tot fugea la curtea lui Brejneavă și striga până i se umflau ochii în cap că inima muscalului e ca mierea pe limbă și untul pe cerul gurii.

În Enghiltera pus-au mai mare peste sfat o muiere, de-i spuneau Postelnica Tăcere. Gânduri rele nu aveau dânsa și mintea ascuțită, dar n'au fost să fie cu noroc, că de când i-au slobozit, s'au sculat baragladinele și au dat foc la curți, au răsturnat caleștile și dădeau cu pietre, făcând numai blestemăciuni.

În Țara Talianului era zorbalâc mare. Tot momițoiul purta flintă și cum nu-i plăcea cineva o slobozea ba mai dădea și cu satârul de nu mai pridideа spătarul cu chihaiele să potolească zavera. Da și din partea boierească s'au arătat că numai de chiverniseală și agarlâc le-au fost păsat.

Si care nu-și pierduse mințile se gândea la Riga Vodă, de era Domn peste țara cea mare de peste marea cea mare că se dusese Dumnealui Alunel Vodă giosu din domnie, să-și crească alunul și castanul. Și se ruga tot creștinul și se închina că de a fi fostu să se dea de sminteală și Riga Vodă, atuncea chiar că venea prăpădul de pe urmă.

Costin MIRON

CRĂCIUNUL ÎN LIRICA ROMÂNĂ DIN EXIL

ANTOLOGIE

ALCĂTUITĂ ȘI PREZENTATĂ DE

Nicolae NOVAC

Crăciun înzăbrelit

LA GEAMUL FULGUIT...

La geamul fulguit și trist
Trimis-am gândul să-ți colinde.
L-auzi cântându-ți despre Christ?
Aprinde candela, aprinde
Si'ncearcă'n brațe a-l cuprinde
Si-o mână caldă îi întinde
Si tulburi ape de-ametist...

Hai, Velurim și Lerui-Ler,
Flori dalbe, flori de măr prea sfinte,
Prin mari troene și prin ger
Am răzbătut cu dor fierbinte,
Să-ți spun, soția mea cuminte,
Că și'n aducerile-aminte
Poți cuibări întregul cer.

Să-ți spun, cum îți spuneam cândva,
De-un ursuleț și-o zveltă ciută,
De-un gândăcel și-un ciob de stea;
Să-ți spun, în zvon de alăută,
Iubirea mea neprefăcută,
Crescută'n temniță, crescută
Din inima și carnea mea.

La geamul fulguit, în zori,
Trimis-am dorul meu să-ți bată:
- Primiți, primiți colindători ?
Iar tu, de geam apropiată,
Asculți cântarea minunată,
Plângându-mi viața mea legată
Si anii scurși prin închisori...

Periprava,
Crăciun 1959

Sergiu GROSSU

COLIND

Cad în seara asta mare
Fulgi bogați ca niște stele
Rupți din destrămata zare
A copilăriei mele.

Bat tăcerilor mătănii
Și spre ceruri se închină;
Trec trei magi în albe sănii
Inspre staul de lumină.

Ninge larg ca'n ierni de basme
Peste svonuri de colindă,
Lume veche de fantasme
Cearcă forme noi să prindă.

Ninge molcom peste toate,
Peste vremi, peste coline
De sub zări îndepărtate
Numai steaua mea nu vine...

Unde sunteți părtii grele
Ce duceați spre veșnicii?
Ning pe voi aceleași stele
Râd aceleași bucurii?

Vrui să mă întorc prin vreme
Să mă regăsesc sub stea
Printre fulgi și crisanteme
De poveste și de nea.

Am pornit pe drum de seară
In alai de magi și regi
Și-am uitat că nu e țară
Pentru dorul de pribegi.

Parc'aud o voce mică
Intrebare cum frământă:
—Spune-ne acum mămică
Lui tăticu cine-i cântă?

Lui îi cântă numai vântul
Lângă cer cu stele multe,
Unde i-a crescut mormântul
Veșniciile s' asculte.

Ninge și s'aud colinde
Lângă inimă aproape;
Cine ne mai poate vinde,
Cine visul să ne'ngroape?

Ninge blând ca'ntr'o minune
Cu legende și cu stele:
Unde ești tu rugăciune,
Drag Crăciun al vieții mele?

Când îmi vei cânta și mie
Lângă geam o veste mare
Un colind de bucurie
Intr'o țară ca un soare?

Am cântat lângă fereastră
Unde plânge-un dor și-o doină,
Lacrimi sfărâmând în glastra
Inimii'ngropate'n moină.

Vasile POSTEUCĂ

NING LACRIMI DALBE, ȘI-I CRĂCIUN

La casa ceea cu pridvor
La noapte-oi fi colindător
Cu clopoței tiling, tiling...
Se spovedește cerul,ning
Tăceri din mine și ating
In lin de cling
Cum doar tăcerile se ning
Pe traista albă cu colaci...

Tu, dragă mamă, ce mai faci ?
Stai singură, colindătorii
I-auzi cântând prin dosul morii.
Asculți...In blid e-o lingură...
"Nu mergem, baba-i singură !"
...și trec spre Boiște, în sus
Cu bucuria că Isus
Născutu-s'a...și nu ți-o spun !
Aștepți și-i noapte de Crăciun,
Când voaluri albe de mireasă
Veșmântă tot...Eram la masă
Ciocnind pahar de sărbători
Si ne veneau colindători,
Ingeri săraci, cu rupte straie,
Cântând că Dumnezeu pe paie
S'a întrupat în prunc voinic
Si îngeri duse celui mic
Veșmintele de in ceresc...
...eram cu toți și-mi amintesc
De lumânarea ce ardea
Pe masă -magilor o stea
In căutarea lui Hristos,
Născut în grajd, pui mic...pe paie !

Sfânt frigul nopții din odaie
Cu chipi de Moș Crăciuni, bomboane...
Cum tace leagănu'n icoane !
E totul dus ? Obloanele
Imi ard în puls icoanele.
La noapte mamă o să vin
Si tot ce-i plâns voi toarce lin,
Ningându-mi propriu-mi manuscript
Cu flori de ler către Egipt,
Dar inima din carcere
Tot ninge fulgi de'ntoarcere...
Nu plânge mamă, că în inul
Colindă fiul tău aminul.

Dumitru ICHIM

PASTORALĂ

Iar colindă cânt de veac
Veste sfântă de condac.
Liniști de peșteri ascunse
Asfințesc în culmi pătrunse
De ursirile de Sus.
Păcurarii -cin' mi-a spus ?
Pascu-mi oile și nu-s,
Că'n pripoare, la mulsoare,
Li s'au făcut arătare
Inalte fețe cerești,
Magi cu daruri pământești,
Si'ntr'un nor cât un fuior,
Lumii, Prunc mântuitor.

Au purces să i-se'nchine
Bacii'n munți, peste obcine,
Fătului din veșnicie,
- Mugur sfânt de omenie -
La plinire de soroace,
La umbrire de răstoace,
Dezmierdat
Si legănat
De serafi cântând din nai
Si de sfinți, din câte-un pai.

De lăiat, știme și ciute
I-au strâns rouă nouă'n cute
De lumină, și urzit
Scutece de în topit.

Păcurarii, tot pe plaiuri,
Tot prin raiuri, cu alaiuri,
Au prins stea de peruzea
Si purces-au jos cu ea,
Colindând în străni de veac
Vestea sfântă de condac,

Că'ntr'o iesle îi adastă
Fără foc, fără colastră,
Intre miei de crin și nea
Pruncul cât și Precista.

Alexandru GREGORIAN

CRĂCIUN 1951

A pornit ca și-alte dăți,
Prin troiene de nămeți,
Ieri așa cam pe la toacă,
Cu mustăți de promoroacă,
A pornit hoinar la drum,
Și-i deja pe-aproape-acum,
A pornit copiii spun,
De departe, Moș Crăciun.

Moș Crăciun cu barba albă,
Vino'n noaptea asta dalbă,
Treci cortina cea de fier
Și vino cu Lerui-Ler.
Vino și la casa noastră
Și ne bate la fereastră,
Vin bătrâne'n fapt de sară,
Și la cei fără de Țară.

Moșule cu zâmbet drag,
Vino și la mine'n prag.
Și te rog să nu-mi aduci,
Nici stafide și nici nuci.
Roșcove și jucării,
Să le ții pentru copii.
Mie Moș Crăciun îți cer,
Să-mi aduci un colț de cer,

Din îndepărtata Țară,
Ferecată'n grele fiară.
Moș Crăciun te rog mai adă,
Doar un bulgăr de zăpadă.
Bulgăraș de albă nea,
Să-l lipesc de fața mea,
Obrajii să-l încălzească,
Lacrimile să-l topească.

Moș Crăciun, Moș Crăciun,
Ași mai vrea ceva să-ți spun.
Inainte de-a veni,
Treci la mândra într'o zi.
Și din părul ei bălai,
O șuviță tu să-i tai.
Și să mi-o aduci apoi,
Când ai să ajungi la noi.

Moș Crăciun și de-ai putea,
Incă ași mai vrea ceva.
Și te rog, te rog în șoapte,
Cel puțin pentru o noapte,
Pentru noaptea de Crăciun,
Moșule cu zâmbet bun,
Ca'n povești,pe-un nor de pară,
Adă-ne, întrega Țară.

N.S. GOVORA

COLIND

Leroi, Doamne, Ler,
pace pe pământ și'n cer -
lângă d'auritu-ți prag,
îți cântăm colind pribeag,
un colind cu dor de țară,
că ni-i pâinea prea amară;
un colind cu lacrimi și suspin
pentru-al neamului amarnic chin-
fulg de nea'ncrustat pe-un lăicer,
albe și iar dalbe flori de măr.

Fă dreptate, Doamne, celor care gem,
închistați în spaime și'n blestem,
ia-le chinul și nevoia, Tu,
și spre alte stele si-alte vise-i du,
Ieslea Ta în suflet le-o ridică,
fă-le inima mai tare și voinică

și le-aprinde iar nădejdea --
muc de lumânre,
sara-i dalbă, sara-i mare,
că'n țara cu Leroi-Ler,
a murit colindul astăzi,
pe pământ și'n cer. . .

Aplecați-vă urechea, boieri mari;
iată-ne aicea, crai fugari,
care scriu cu lacrimi și cu sânge,
Leroi-Ler ce inima le-o frânge,
și nu cer colac, nici nuci, nici bani -
vă cer plumbi pentru dușmani
și dreptate pentru'un neam robit,
undeva, departe'n răsărit,
ca să fie iară pace pe pământ și'n cer
albe și iar dalbe flori de măr.

Nicolae NOVAC

BISERICA CREȘTINĂ

NAȘTEREA DOMNULUI

Pr. Dr. Petre POPESCU

Evanghelistul Luca povestește că la Nașterea Domnului, un înger a vestit păstorilor "bucurie mare care va fi pentru tot poporul" și că "deodată s'a făcut, împreună cu îngerul, mulțime de oaste cerească, lăudând pe Dumnezeu și zicând: "Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bună voire."

În cuvintele îngerilor era o adâncă cerință a vremurilor de atunci, dar și o sfântă învățătură pentru vremurile de azi.

În vremea când s'a născut Mântuitorul, împărăția Romană cuprindea toată lumea cunoscută pe atunci. După bătălia dela Actium, din anul 31 înainte de Hristos, Octavian August, a înlăturat pe Antoniu dela conducerea Republicii Romane, iar Senatul și Poporul Roman i-au acordat pe viață puterea cârmuirii statului, proclamându-l Împărat.

În această vreme se fac legi care dau Împăratului cinste de Dumnezeu.

Cu toate acestea, continuau frământările interne, neînțelegerile și răscoalele, în așa măsură, că zguduiau din temelii așezarea imperiului. Oamenii de atunci nu mai aveau nici un fel de credință, ba din contră, tăgăduiau fățiș pe Dumnezeu, iar imoralitatea și desfrâul, generalizate, moleșau sufletul societății și al oamenilor.

Poporul Evreu, care aștepta un mesia pământesc, uneltea împotriva Statului Roman, provocând răscoale iar pe plan intern își irosea energiile în lupte pentru respectul formelor și obiceiurilor omenești. Este prea bine cunoscută lupta surdă între Farisei și Saduchei.

De pe vremea Macabeilor și până la Irod Cel Mare, un răstimp de 175 de ani, Palestina a fost frământată de războaie și răscoale, pentru a scutura jugul Sirienilor și mai târziu jugul Romanilor.

În această vreme turbure și întunecată, adevăratele oracole, de atâta timp mute în Ierusalim, deschid vocea, iar falsele silibe tac. Profeții sfintelor speranțe încep să se facă auziți. Reînvie, ceea ce spusese Suetoniu, că, "un om se va ridica din Iudeea și va obține imperiul universal." Iese la lumină prezicerea lui Tacit, păstrată în vechile cărți preoțești, că, "cineva ieșit din Iudeea, va domni asupra pământului." Iosif Vlaviu vorbind de dărâmarea Ierusalimului spune că Iudeii au fost împinși la revoltă contra Romanilor, din cauza unei profeții, care spunea că în acea epocă se va ridica între ei un om, care va supune Universul. Noul Testament oferă de asemenea urme din această speranță: mulțimea care mergea în desert, întreba pe Ioan Botezătorul dacă el este Marele Mesia, cel așteptat de multă vreme.

Sfânta speranță, deși insuficient de clară și precisă, ardea în inimile multora și în mare se aștepta un eveniment unic, care să aducă mântuire omenirii căzută în păcat și rătăcire.

Într'o noapte liniștită, pusă sub semnul întrebării, îngerii din cer, în cor, vestesc venirea Fiului lui Dumnezeu pe pământ, spunând: "Mărire întru cei de sus lui și pe pământ pace, între oameni bună voire."

Vestea s'a răspândit ca fulgerul că Mântuitorul cel așteptat a văzut lumina zilei în Iudeea, într'o peșteră din Betleem. Pentru consternarea multora, el nu se naște în purpură, ci într'un staul sărăcăcios. El nu este vestit celor mari și mândri, ci celor mici și simpli, celor curați la inimă, celor care păstraseră cu scumpătate sfânta speranță a venirii lui.

Această privire retrospectivă asupra vremurilor apuse, ne face să reținem atenția și îngrijorarea asupra evenimentelor ce se desfășoară sub ochii noștri.

Pământul pe care viețuim din mila lui Dumnezeu, n'a fost niciodată mai turburat ca astăzi. Neînțelegerile între oameni și popoare au atins proporții înspăimântătoare. Dimineața, nu deschizi bine ochii și auzi de răscoale, de frământări, de nemulțumiri în toate sectoarele vieții, de asasinate, de crize politice, economice, morale și spirituale. Întreaga constelație de urâciuni și degradări ale păcatului, imoralitatea și desfrâul, moleșesc și macină sufletul societății și al omului.

Astăzi, cei flămânzi de pâine și de cuvânt plâng; cei îndestulați cu de toate sunt neliniștiți și nu mai mulțumesc lui Dumnezeu; cei asupriți tremură de frică și-și opresc cuvântul pe limbă, iar cei liberi vorbesc fără să gândească; virtuoșii sunt înlăturați, iar fărădelegea stă la un loc de cinste, fără rușine; călăii sunt aplaudați, iar pentru victime nu mai este nici un pic de milă.

În această vreme de neopăgânism, de turburare și de mistificare, Biserica lui Hristos a intrat în toamna duhovnicească și i se prevede iarnă crâncenă, cu vifornițe cumplite.

În țările marxiste Biserica este persecutată, este umilită, este pusă la probe grele. Nu este ușor să fii preot devotat și nu este ușor să-ți arăți fidelitate și dragoste de Dumnezeu, de Biserică și de om, în această parte de lume.

Întrucât, după atâția ani de persecuție, Biserica a supraviețuit totuși, marxismul încearcă o nouă metodă de distrugere a Bisericii, din interior, cu preoți și ierarhi special instruiți la școala atee și la școala securității. Cu astfel de elemente este împânzit occidentul. In acest caz Biserica va trece printr'o probă extrem de grea.

La noi, în lumea liberă, omul occidental și chiar cel care a scăpat de fierul roșu al persecutorului, este foarte puțin preocupat de viața lui religioasă, morală și spirituală.

În Sahara noastră duhovnicească, la proporția populației, bisericile sunt aproape goale, iar setea de cuvânt și învățătură sfântă a scăzut considerabil.

Puțini sunt cei ce au rămas credincioși vechilor catarge.

In această atmosferă grea ca plumbul, turbure și îngrijorătoare, vine luminata zi a Nașterii mântuitorului Iisus Hristos.

El este așteptat cu sfântă nădejde de cei puțini, pentrucă cei puțini cred, că numai El va stabili legături noi între oameni și popoare, numai El va fixa un nou drept neamurilor și o nouă credință publică. El este așteptat să spună din nou: "Fericiți cei ce plâng, fericiți cei ce flămânzesc și însetoșează de dreptate..."

În această lume rece ca sloiul de ghiață, cei puțini vor să se încălzească la caracterul său iubitor, deschis și duios. Cei puțini vor să-l însoțească pe drumul spinos al acestei vieți, să rămână definitiv în prietenia lui, căci pentru înaltul sentiment al prieteniei el a făcut cea mai mare minune, la înviat pe Lazăr, prietenul său. Cei puțini sunt gata să meargă cu El, până la Golgota, să-i audă ultimul suspin al milei.

Cei din țara noastră robită, îl așteaptă la cozi, în case friguroase și nelumimate, flămânzi și înlăcrimați. Îl așteaptă să le spună: "Veniți la mine cei trudiți și împovărați... așteaptă în groapa leilor acest cuvânt al milei față de om.

Din toată lumea locuită, din tot ce respiră sub oțelita pace romană, se ridica înfrigurată așteptarea. Era scris în cartea sorților că, din Iudeea , se va ridica într'o zi, un om care să dobândească supremația lumii.

Fericite vremuri, sub lanțuri de fier aștepta eliberarea ! Fericite inimi care, în suspinele lor, amestecau dorul apropiatei izbăviri !

Fericite vremuri vor fi și pentru noi, când, Dumnezeu se va îndura de noi și își va exercita puterea de stăpân al vieții și al morții!

Așteptarea noastră trece însă prin sfânta lui învățătură, prin totala noastră convertire și încreștinare: "Cine nu adună cu mine, risipește" și " Ce ar folosi omului de ar dobândi lumea toată și și-ar pierde sufletul ?"

A VENIT MESIA?

de Paul Tillich

Căci au văzut ochii mei mântuirea Ta
(LUCA, II-30)

Apoi s'a întors spre ucenici și le-a spus: de-o parte "ferice de ochii care văd lucrurile pe care le vedeți voi ! Căci vă spun că mulți prooroci și împărați au voit să vadă ce vedeți voi și n'au văzut, să audă ce auziți voi și n'au auzit".
(LUCA, X, 23-24)

Isus a luat ucenicii lui de-o parte și a vorbit în de aproape cu ei, și i-a socotit fericiți pentrucă ei vedeau ceea ce vedeau. Prezența lui Mesia este o taină. Nu oricui i-se poate spune, și nici oricine poate vedea, ci numai acela care ca Simeon este cuprins de Sfântul Duh. Oricând acolo unde se petrece faptul mântuitor, acesta ascunde o clipă de surprindere, de neașteptat, ceva ce este în cotrazicere cu toate tradițiile pioase și cu toate pretențiile intelectuale. TAINA MÂNTUIRII ESTE TAINA PRUNCULUI. Aceasta era încă prevăzut în profeția lui Isaia, în viziunea extatică a Sibilei, și într'aceea poetică a lui Virgiliu, în doctrina religiilor misterice și în riturile acelor care sărbătoreau nașterea epocii noi. Ca și cei dintâi creștini, toți aceștia simțeau că mântuirea nu poate să se consume decât prin nașterea unui prunc. Pruncul este la fel ceva real și ceva ne-real, este ceva în istorie și totuși nu este încă nimic în istorie. Esența lui este totodată vizibilă și invizibilă, este aici și totuși nu este aici. La fel se întâmplă cu mântuirea. MÂNTUIREA ESTE ASEMENEA PRUNCULUI. În fiecare an cea mai mare sărbătoare creștină ne amintește că pruncul Isus, pe cât de văzut este, pe atâta de nevăzut rămâne. Cine visează numai o mântuire vizibilă, probabil nu poate să vadă copilul din ieslă, după cum nici nu poate să cuprindă cu mintea Dumnezeirea omului depe Cruce și felul paradoxal în care se petrece întreaga lucrare dumnezeiască.

Numai cine poate vedea puterea din neputință, întregul în fragment, victoria în înfrângere, splendoarea în suferință, nevinovăția în vinovăție, viața în moarte, va putea să zică: "Ochii mei au văzut mântuirea Ta".

Este greu de exprimat aceste gânduri în timpurile noastre. Dar a fost întotdeauna greu, și va fi întotdeauna greu. A fost și va rămâne o taină, taina pruncului. Dar oricât ar fi de căzută lumea, fie chiar până la distrugerea de sine, atâta vreme cât oameni se vor găsi, vor trăi taina aceasta, și vor zice: "Fericiți sunt ochii care văd ceea ce noi vedem"

traducere de Antim FLORE[illegible]

APARIŢIILE MAICII DOMNULUI
-La Lourdes şi la Fatima-

Am avut prilejul să răspândesc cu viu grai mesajele Maicii Domnului la Detroit, Dearborn, East Chicago, Youngstown, iar ultimele dăţi la Montreal şi la Toronto, cu prilejul Congresului Limbii Române din 1981. Întru cinstirea numelui Maicii Domnului, cred că nu e o greşală să o fac şi prin articolul de faţă, împărtăşind cititorilor adevărul şi înţelesul rostului apariţiilor Prea Curatei la Lourdes şi la Fatima.

Lourdes a fost până în a doua jumătate a veacului trecut necunoscut omenirii. Dar de atunci încoace numele orăşelului nu a mai încetat să dea ocol pământului. În fiecare an, an după an, cel puţin 2 milioane de oameni, din toate neamurile, de toate credinţele, până şi necredincioşi, au vizitat peştera dela Lourdes, chemată grota dela Massabielle. În 1958, cu prilejul centenarului apariţiilor, 6 milioane au vizitat Lourdes. Acu, ce îndeamnă aceste milioane să se ducă la Lourdes?

În acea a doua jumătate a secolului trecut, într'o casă fostă închisoare a oraşului din care însă autorităţile au fost obligate să mute pe deţinuţi în altă parte pentrucă zidurile erau prea umede, trăia o pereche cu 4 copii. Tatăl, morar de meserie, era fără lucru. Maica se simţea fericită dacă putea să lucre 2-3 zile pe săptămână la casele celor înstăriţi. Unul din copiii acestei perechi a fost o fată cu numele Bernadette. Această Bernadette, pe lângă faptul că suferea de astmă, era şi cea mai slăbuţă elevă la şcoala duminicală, unica şcoală ce a fost în stare să cerceteze până la vârsta de 14 ani.

Ziua de 11 Februarie 1858 a fost o zi aspră de iarnă. Măicuţa s'a plâns că nu mai erau lemne în casă (ei încălzeau cu lemne). Bernadette, cu sora ei şi cu o prietenă, s'au dus în pădure să culeagă vreascuri. Ajunse în faţa peşterei, ele trebuiau să treacă printr'un pârău. Sora cu prietena s'au descălţat de încălţămintea lor de lemn şi au trecut desculţe prin apa rece. Bernadette, de teamă să nu facă o criză de astmă, a cules pietre, pe care le-a aruncat în apă cu gândul că, poate, va fi în stare să treacă peste ele de cealaltă parte. Dar a fost zadarnic: apa era prea adâncă. În vreme ce ea culegea pietrele, celelalte au dispărut prin pădure. Rămasă singură, după o vreme, a prins curaj şi s'a hotărît să facă şi ea ceeace au făcut celelalte. Dar, când a încercat să scoată o gheată, a auzit un mare zgomot, ca de furtună. A privit în toate părţile, însă, spre uimirea ei, nici o ramură nu mişca în pădure. A crezut că s'a înşelat. Acelaşi zgomot s'a repetat şi când îşi scotea a doua gheată şi, de astă dată, s'a speriat şi, privind înspre peşteră, a văzut la poalele ei o creangă, care se zbătea parcă biciuită de un vânt puternic. Iar din peşteră a apărut o lumină, pe urma căreia. . . o Doamnă. . . tânără şi frumoasă cum n'a mai văzut niciodată. Doamna avea o haină lungă albă, pe cap un voal, pe braţ un rozariu, iar pe picioarele desculţe câte un trandafir auriu. Ea s'a oprit la marginea peşterii . . . a zâmbit . . . şi a făcut semn copilei să vină mai aproape. Bernadette, fără să ştie ce face, a îngenunchiat, a scos rozariul ei din buzunar şi a început rugăciunile lungi-lungi către Prea Curata. Dar, când a încercat să facă semnul Crucii, braţul i-a rămas paralizat şi numai după ce Doamna însăşi a făcut un MARE semn al Crucii a fost în stare să facă şi ea la fel. Copiliţa se ruga cu totul singură. Doamna schimba numai câte un bob din rozariul Ei după fiecare "Născătoare". Iar după fiecare 10 "Născătoare", când copila preamărea Sfânta Treime ("Mărire Tatălui şi Fiului şi Duhului Sfânt"), Doamna repeta aceleaşi cuvinte, făcând acelaşi MARE semn al Crucii. După ce Bernadette a terminat rugăciunile lungi, Doamna a dispărut fără să fi spus un singur cuvânt. Şi nu după mult celelalte două s'au întors din pădure cu braţele pline de vreascuri. La întoarcere, Bernadette a povestit surorii ei cele întâmplate la peşteră, cu rugămintea să nu le mai repete nimănui. Acasă, la rugăciunile de seară ale familiei, Bernadette a început să plângă.

"Ce s'a întâmplat ?", a întrebat maica-sa. Cum sora ei n'a ştiut să tacă, Bernadette n'a mai avut încotro: a trebuit să povestească totul din fir în păr.

"Vai de mine, vai de mine, dar acestea sunt iluzii, pe care trebue să ţi le scoţi din cap şi apoi, la acea peşteră n'ai să te mai duci niciodată", a spus maica-sa. Ei bine, se ştie prea bine cum sunt măicuţele: cu inima plină de milă: peste 2-3 zile Bernadette s'a întors la grotă, cu încuviinţarea maicii-si.

În total, au fost 18 apariţii. Dar numai la a treia Doamna a deschis glas, zicând: "Vrei să Imi faci graţia să vii aci încă de 15 ori? Eu nu promit să te fac fericită în această lume, numai în cealaltă". . .

Deja după primele apariţii, vestea s'a dus prin oraş şi prin împrejurimi şi astfel Bernadette era însoţită la grotă de o mare mulţime (uneori peste 10,000 de oameni). Privind plină de tristeţe la gloată, Doamna a cerut copilei să repete mulţimii unul din mesajele Ei majore : "P O C A I T I - V A".

"Du-te la izvor, bea dintr'ânsul şi te spală pe faţă cu apa lui", a spus Doamna cu o altă ocazie. Dar n'a fost niciodată izvor pe acele locuri. Totuşi, încrezătoare în cuvintele Doamnei, Bernadette a început să scurme cu mânuţele ei pământul şi . . .a descoperit izvorul.

"Spune preoţilor să zidească o Biserică aci şi să organizeze procesiuni", a zis iarăşi Doamna, cu o altă ocazie. Bernadette s'a dus la decanul preoţilor din Lourdes, dar răspunsul decanului a îngheţat inimioara copilei: "Să spui doamnei tale aşa: Eu nu primesc ordine dela doamne necunoscute", a răspuns decanul. Într'adevăr, până atunci nimeni (nici chiar Bernadette) nu cunoştea NUMELE Doamnei. Căci numai la a 16-a apariţie l-a dezvăluit, spunând în dialectul local: "Che soi ER IMACULADA CONCEPTIOU" (pe româneşte: "EU sunt ZĂMISLIREA FĂRĂ DE PĂCAT".

Prima minune s'a întâmplat nu mult după descoperirea izvorului. O vecină a familiei avea un băieţaş de 2 anişori cu ambele picioare paralizate şi cu o permanentă febră înaltă. Doctorii s'au declarat absolut neputincioşi şi aşteptau să moară copilul. Într'o zi, când nici un doctor nu era disponibil şi când copilul părea să fie în comă, maica-sa l-a smuls din pat şi, împotriva protestelor bărbatului şi a vecinelor, a alergat cu el în vreme de iarnă la izvor, unde l-a scufundat golguluţ în apa rece a izvorului, cu acest vaier sguduitor: "Ia-mi-l, Prea Curată, La Tine, ori . . . dă-mi-l mie înapoi. . ."

Copilul s'a vindecat în acel ceas.

- La început, Biserica a fost surdă la cele ce se întâmplau la grotă, ceeace era cu totul natural, căci Biserica nu se aventurează la concluzii fără o temeinică examinare a faptelor. Ziarele au numit apariţiile "ruşinea veacului al 19-lea". Autorităţile franceze au făcut ceva mai mult: au împrejmuit izvorul cu un gard înalt, supraveghiat de poliţişti şi au pedepsit pe fiecare dacă îndrăznea să ia apa dela izvor. Totuşi vindecările neobicinuite continuau. După o vreme însă a apărut un fapt nou; mult mai important decât vindecările trupului omenesc: credinţa. Credinţa a izbucnit într'o flacără neobişnuit de puternică, în acele vremuri de necredinţă, pe întreg cuprinsul Franţei, ca urmare a apariţiilor. Şi atunci, Biserica a instituit o comisie, care, după 4 ani de investigare, a declarat apariţiile genuine (adevărate). Bernadette s'a călugărit şi a murit în 1878. Dar trupul ei nu a fost dat stricăciunii. Oricine îl poate vedea şi astăzi la Nevers, Franţa, într'un coşciug de sticlă; eu l-am văzut cu ochii mei în 1974. Iar, fiindcă autorităţile bisericeşti au fost învinuite că ar fi îmbălsămat trupşorul călugăriţei, în două rânduri s'au făcut analize de laborator, care au dovedit că nu e nici urmă de îmbălsămare.

În 1933 a fost canonizată (declarată sfântă). Iar printre sutele şi sutele de mii de pelerini şi vizitatori în Roma cu acea ocazie, cui credeţi că i s'a acordat o atenţiune cu totul deosebită? Unui bătrânel dela Lourdes, care nu era altcineva decât copilaşul de odinioară, care a fost scufundat de maica-sa, gol-goluţ, în apa rece a izvorului, în anul Domnului 1858. . .

Dela 1882 încoace funcţionează la Lourdes o comisie de doctori (între cari şi necredincioşi), investigând vindecările bolilor pe care ştiinţa medicală nu le poate vindeca şi care continuă până în zilele noastre. Spaţiul acestui ziar nu îmi permite să intru în amănunte. De aceea, voi pomeni numai o singură asemenea vindecare. Iar, fiindcă unii fac din ştiinţa umană un supra-dumnezeu, am ales să istorisesc experienţa ce a avut-o un om de ştiinţă la Lourdes, un om de ştiinţă, care a fost onorat cu faimosul premiu Nobel pentru medicină, un om de ştiinţă însă care a pierdut credinţa în existenţa lui Dumnezeu: doctorul Alexis Carrell. Carrel nu a fost învoit în ruptul capului să creadă în rapoartele oficiale ale doctorilor dela Lourdes, deşi ştia prea bine că între ei erau şi necredincioşi ca şi dânsul. Pentru el, miraculosul era o absurditate. Chinuit de îndoială, dar însetat să cunoască ADEVARUL, el s'a hotărît să investigheze el însuşi, cu ferma determinare ca, dacă va descoperi vre-o înşelăciune, să o trâmbiţeze lumii întregi. El a spus că ar putea să creadă într'o asemenea "absurditate" numai cu o singură condiţie: dacă, în faţa ochilor lui, o boală organică (repet: o boală o r g a n i c ă), pe care ştiinţa medicală să nu fie în stare să o vindece, s'ar vindeca i m e d i a t. O boală organică însă, pe care el însuşi să o fi diagnozat înainte de vindecare. Şi a declarat public că, dacă o asemenea "absurditate" s'ar întâmpla, el, ori o să-şi piardă minţile, ori o să devină credincios. Şi astfel a plecat la Lourdes cu un tren de bolnavi (asemenea trenuri sunt destul de dese). La acest tren a fost adusă pe targă o femeie, care suferea de peritonită tuberculoasă în ultima fază a boalei şi cu un abdomen colosal de umflat: Marie Ferrand. În drumul lung spre Lourdes, Carrell, doctorul, a fost chemat să ajute cumva pe această nenorocită, care era în pragul morţii. Şi astfel a avut ocazia să diagnozeze boala. Sosiţi la Lourdes, el a ţinut femeia în permanenţă sub ochi. Transportată la băile izvorului, surorile nu au îndrăznit să o scufunde în apă de teamă să nu moară imediat şi i-au înbălat abdomenul numai cu un burete. Dela băi a fost transportată în faţa peşterei (Carrell lângă ea). Abdomenul acela colosal de umflat era acoperit cu o pătură. Privind la femeia de pe targă, Carrell a observat la un moment dat, că pătura. . . a început să scadă . . . şi scădea văzând cu ochii. Năucit, s'a plecat şi a luat pulsul femeii şi i-a spus unui alt doctor din apropiere: "Foarte-foarte slab". "Ce te miri, omule", a răspuns celălalt, "nu vezi că moare?" Dar NU a murit. Întoarsă la spitalul dela Lourdes, Carrell n'a mai pierdut o clipă să investigheze şi a început să frământe cu mâinile lui, ca un apucat, abdomenul femeii în căutarea părţilor tari, pe care le verificase în dese rânduri. Nu le-a mai găsit nici urmă. Stupefiat, a întrebat femeia: " Cum te simţi ? " Sunt vindecată, doctore, dar mă simt tare slăbită", a răspuns femeia. Şi vindecată a fost şi RĂMAS.

Maica Domnului a apărut şi la Fatima în 1917, aducând ul alt mesaj important pe care mulţi l-au îngropat sub lespedea uitării. Iar acest mesaj, pronunţat cu 6 luni ÎNAINTE de izbucnirea revoluţiei ruse, spune aşa: "Rugaţi-vă pentru convertirea Rusiei, căci altfel omenirea va avea mult de pătimit".

Acu, întrebarea: De ce trimite Dumnezeu din când în când pe Maica Domnului pe pământ? Care e rostul acestor apariţii? Mai presus de oricare altul: lămurirea esenţei esenţelor, adică a problemei, care frământă neîncetat omenirea: DUMNEZEU . . . ESTE? Ori, NU ESTE DUMNEZEU ?

Cunoscându-ne puţina noastră credinţă, Dumnezeu trimite, iarăşi şi iarăşi, dovezi, pentruca să ne dezrădăcineze îndoiala. Dar aceste dovezi, pe lângă faptul că Dumnezeu ESTE, ele ne spun chiar şi ceva mai mult: din momentul când El ne-a dăruit învăţătura Lui genuină, numai şi numai în această învăţătură să credem, numai şi numai această învăţătură să urmăm. Acesta e un avertisment, să nu strâmbăm învăţătura genuină, căci strâmbarea învăţăturii e cel mai mare păcat. Aşa zişii înţelepţi ai pământului, în ignoranţa lor, strâmbă învăţătura după "înţelepciunea" capului lor. Alţii o desconsideră, pur şi simplu. Rezultatul ? În afară de perioade scurte, când învăţătura genuină a fost respectată, istoria omenirii nu e decât un lanţ de dezastre. Dezastre, pe care le vedem astăzi cu ochii noştri. Pentru folosul şi mântuirea lor, creştinii trebue să se ferească de toţi acei (ca de foc să se ferească), cari spun că învăţătura nu e practică. Pentrucă oricine se îndoieşte de învăţătură, aruncă îndoiala nu numai asupra înţelepciunii lui Dumnezeu, ci şi asupra însăşi divinităţii Lui.

* * *

Şi, cu acestea închei, adăogând doar atât: acelor dintre cititori care, poate încă, se îndoiesc de adevărătatea faptelor istorisite, de afirmaţiile făcute, altoiască-le Bunul în inimi spinele binecuvântat care să nu le mai îngăduie odihnă întru căutarea adevărului, spinele binecuvântat, care a torturat pe doctorul Carrell şi pe mulţi-mulţi nenumăraţi alţii până la disperare. Căci adevărul e numai unul. Un adevăr, care e mai vechiu decât stelele de pe cer. Un adevăr, pe care nimeni şi nimic nu va fi în stare să îl dărâme în vecii vecilor: DUMNEZEU E S T E. Şi orice se întâmplă în lumea asta mare cu nesocotirea învăţăturii Lui genuine, este numai deşertăciune şi . . . rătăcire a gândului. Chiar şi acest articol, dacă nu a isvorît din gândul curat, umil, să preamărească pe Dumnezeu şi pe Maica Domnului şi să mărturisească, spre folosul tuturor, adevărul unic, conformându-se întru totul voinţei din Inalturi, dacă nu acestea i-au fost rădăcinile şi scopul adevărat întru care a fost zămislit, atunci nici el nu e altceva decât aceeaş deşertăciune. . . şi rătăcire a gândului. . .

Ilie OLTEANU

STRIGĂTUL LUMINII

Spre lumi necunoscute scânteia ta mă fură
In Universul sacru urcând spaţiul chemării
Istorii fără număr gonind spre bolta zării
Tu gânditor celebru-ţi ascult chemarea pură.

Kiriotetes suna un dor nestins spre aştrii,
Cioplind în taină timpul, conceptul lumii vaste,
Ecouri legendare din mări adânci şi caste,
Sclipiri neobosite spre munţi, giganţi sihaştrii.

Comoara 'nţelpciunii, eşti cheia biruinţii,
Si'n strigătul luminii ţi-e graiul ne'nţeles;
Prin geana sacră a vieţii cuprinzi visu-ţiales;
Pătruns de nemurire dai naştere fiinţei.

Feliciana GHINDAR

ÎNTRE PRUT ȘI NISTRU

A rosti numele Basarabia e una cu a protesta contra dominațiunii rusești - Mihail EMINESCU

Conjuctura, sireaca...

Nicolae LUPAN

Vreau totuși să-mi încep gândurile cu o nuanță majoră despre ierarhii noștri cărturari din trecut. Căci așa era pe atunci și era, probabil, foarte bine: cei care îmbrățișau Cuvântul Domnului desfășurau acțiuni susținute și în ridicarea culturii poporului din care se trăgeau. Iar această simplă enunțare de "ierarhi cărturari" ne duce cu mintea la un Petru Movilă, deși printr'un curios concurs de situații îi fu dat să devină mitropolit al Kievului.

Lucru și mai curios însă, că dintre toate calitățile lui extraordinare, cum ar fi cea de mare cărturar al timpului său, cea de bun organizator al scrisului tipografic românesc, al învățământului teologic și filosofic, cea de autor al uneia dintre cele mai importante cărți ale bisericii noastre "Mărturisirea ortodoxă", cea de sprijinitor al primelor tipografii din Moldova și Țara Românească, rușii trec sub tăcere, ori de câte ori pot, marea lui calitate de Român.

Cum, adică, "moldovanin" - mitropolit al Kievului? "Moldovanin" - întemeietor al poeziei rusești? E vorba de Antioh Cantemir. "Moldovanin" - organizator al primului corp de tălmaci din Moscova și primul reprezentant diplomatic al țarului Alexei Mihailovici la Pechin? E vorba de Nicolae Milescu Spătaru. A recunoaște așa ceva în mod deschis - e peste puterile grandomaniei rusești. După cum ar fi peste puterile aceleiași grandomanii să recunoască că prima locomotivă a fost construită de Stephenson și nu de Polzunov, că radioul a fost inventat de Marconi și nu de Popov, că becul electric a fost realizat de Edison și nu de Iablocicov, că tiparul cu litere mobile a fost născocit de Gutenberg și nu de nu mai știu ce călugăr rus, etc.

Pe lângă aceste și multe alte "modestii" șoviniste de ordin general sunt trâmbițate zi și noapte pretinse adevăruri ce ne privesc, chipurile, pe noi românii: prietenia de veacuri dintre popoarele rus, ucrainean și moldovenesc, mult doritele legături de rubedenie ale lui Vasile Lupu cu atamanul Ucrainei Bogdan Hmelnițki, dorința fierbinte a lui Dimitrie Cantemir de a ajunge în Rusia numai sub poală de fustă împărătească, ca să nu mai vorbim de influența "binefăcătoare" a revoluției bolsevice asupra clasei muncitorești din Basarabia, Bucovina și din toată România.

In timp ce asa cărturari români ca Movilă, Varlaam, Dosoftei, Asachi și atâțea alții au făcut tot ce-au putut pentru a scăpa țara de strânsoarea slavonismului cu cirilica lui și introducerea învățământului în limba autohtonă, scribii dela Chisinău folosesc în lucrările lor nume de apostoli ai neamului prin prisma unei pretinse prietenii la cataramă cu personalități moscovite sau kievene. Cum ar fi cel al unui oarecare Miron care aduce "bucoavne de fer" pentru Dosoftei din fundul Rusiei. Miron, care înainte de a ajunge cu ele la destinație, trimite prin pârcălabul de Orhei, "boerul Donici hârtie" pentru "Sfinția Sa mitropolitul Dosoftei.. cu închinăciuni dela Domnia sa boerul Nicolae Milescu Spătaru și dela Sfinția sa patriarhul Moscului Ioachim care au plecat urechea la scrisoarea Sfinției tale și au pus un cuvânt bun. La rugămintea Sfinției tale țarul Mosculuì Alexei Fiodorovici dăruitu-ne-a teasc nou și buchii pentru tipărituri . . ."

Nu contest veridicitatea celor luate aici între ghilimele. Dar ce cântăresc ele în comparație cu răul pe care ni-l aduc rușii de-a lungul zbuciumatei noastre istorii? S'ar putea crede că toți cei care n'au cunoscut încă vecinătatea cu Rusia n'au nici până în ziua de azi scrisul lor tipografic național. Aceste bucoavne țariste constitue un act de "mărinimie" ce poate fi comparat cu cel al Uniunii Sovietice care, din tot tezaurul României transportat în timpul primului război mondial la "adăpost" în Rusia, ne întoarce la toate insistențele naivului Titulescu . . . etalonul metrului ca unitate mondială de măsură. Nu sunt oare toate binefacerile rusești pentru noi românii un fel de șoarece născut de muntele din poveste?

Cât despre strofa dosofteiană savurată mereu de aproape 40 de ani la Chișinău, cum că "Lăudați să aibă direptul pomani / În ceriu și pe lume fără de prihani, / Că și de la Moscvi luceaște lucoare . /Întinzând lungi raze i bun nume supt soare", (Dosoftei, "Parimiile preste an", 1683), e un fel de vorbă a cântecului "Că nu e om să nu fi scris o poezie" sau să nu fi spus o prostie, aș adăuga eu.

ZECE PIEI DE PE UN MIEL

După trei ani de persecuții rusești începurăm să vindem bruma de avere ce ne mai rămăsese: mobilă, frigider, televizor, pian. În felul acesta ne pomenirăm cu vreo mie de ruble. Rodul muncii noastre de 29 de ani !

Banii trebuiau investiți în niște lucruri care să aibă valoare în Occident. În viata noastră încă nu purtaserăm inele sau verighete. Intrarăm la un magazin de bijuterii. Ne luarăm mai întâi două verighete a câte 175 ruble bucata, socotind că la cursul oficial asta face cam 17 mii de franci belgieni.

Copiii ne luau în zeflemea zicând că, în sfârșit, după 29 de ani de căsnicie ne logodirăm. Râdeam și noi.

- Hai, nevastă să ne luăm și câte un inel, - am zis eu.

Și puserăm noi la bătaie încă 351 de ruble și 95 de copeici, ceea ce făcea cam patru salarii lunare sovietice. Al meu era masiv și cu piatră liliachie.

. . . Le puserăm pe degete cu puțin înainte de graniță și le scoseserăm imediat ce o trecurăm. Ne deranjau.

Ajunși la Bruxelles intrarăm la un bijutier. Îi spuserăm de unde suntem veniți și ce dorim.

Bijutierul luă inelul cu piatra liliachie și-l puse la cântar.

- Unsprezece grame și 59 de sutimi . . .

- Exact, - zisei eu, -întinzând tichetul magazinului sovietic: inelul 24024, mărimea 19, proba 583, greutatea 11,59, prețul 202 ruble și 83 de copeici.

- La noi asta e cea mai proastă probă.

Luă un creion și începu să facă niște calcule.

- Vă pot propune 650 de franci.

Începui să-i dovedesc bijutierului că totuși e aur, că are o lucrătură originală, că piatra e simpatică.

- Domnule, îmi pare foarte rău, dar inelul nu prezintă valoare nici ca bijuterie, nici ca metal. Îl iau numai pentrucă vreau să vă servesc. O să-l topesc în aliaj cu o probă superioară. Cât despre piatră, aflați că este o sticlă ordinară pe care v'o dau chiar acum înapoi . . .

Încercai să mai zic că în Uniunea Sovietică inelul costă peste două lefuri medii lunare, pe când suma oferită face doar salariul de 6 ore al unui muncitor belgian necalificat.

- Domnule, statul nostru nu poartă nici o vină pentru politica prețurilor din Rusia,- răspunse tacticos bijutierul.

Intr'adevăr, m'am gândit eu, de pe cine scoate statul sovietic zece piei?

Și dacă ar fi vorba numai de bijuterii ! Fără ele se poate trăi. E mai prost când vine vremea să cumpere omul un costum pe care trebue să dea salariul de pe o lună și jumătate, un frigider care trage trei salarii. . . De mașină nici vorbă. O "Volgă" costă 90 de salarii lunare. Ce-ar zice cetățeanul sovietic dacă ar ști că în Belgia, bunăoară, omul muncii poate să-și cumpere o mașină ca "Volga" cu salariul de pe vre-o jumătate de an ?! . . . Un costum cu leafa de pe 3-4 zile, o pereche de pantofi - cu salariul de pe o zi, cinci kilograme de zahăr - cu salariul de pe o oră ! ? .

Bijutierul trase un sertar și începu să arate inele de o frumusețe rară. Si cel mai bun din ele putea fi cumpărat cu leafa de pe o săptămână ! . . .

Ne cerurăm scuze, puserăm inelele pe degete și ieșirăm.

Nu ne mai deranjau . . .

N.L.

Umorească

După trei ore de transpuneri fizico-psihologice și aplauze interminabile, comicul sovietic Arcadie Raichin, frânt de oboseală, se lungi pe o canapea din culisele filarmonicii. Ar fi vrut să se relaxeze în liniște. A fost imposibil. Unul după altul, "reprezentanți ai muncitorilor și țăranilor", ai "partidului și guvernului" țineau neapărat să-i strângă "personal mâna", să-i mulțumească "din suflet" pentru "extraordinarul" spectacol dat în "capitala Moldovei însorite".

- Se vede că ați plâns bine în copilărie. . .

Raichin strânse din umeri.

- În popor se spune că cine plânge când e mic, râde când e mare,- glumi unul dintre fostii șefi ai direcției republicane a artelor.

- Nu știu, n'am întrebat'o pe mama. O fi și asta o filosofie . . . .

- Și încă mare. Norodul e cel mai mare filosof, - descoperea America un alt reprezentant.

- Da eu n'am prea înțeles "numărul" cu tribuna. . .

Era vorba de o scenetă în cadrul căreia Raichin stătea la tribună și prezenta un raport privind "dezvoltarea teatrului său". În timpul discursului oratorul ba se ridica cu tot corpul deasupra tribunei, ba se lăsa în dosul ei până când dispărea. Pentru orice muritor cu ochi de văzut și urechi de auzit era limpede că monologul nu viza doar satira sovietică, ci întreaga stare de lucruri din țară: uite este - uite nu-i !

- Mai veniți la un spectacol și poate înțelegeți, - zise Raichin.

- Spuneți-mi, vă rog, e drept că dela Chisinău vă duceți la București?

- Da.

- Și o să lucrați cu Mircea Crișan?

- Da. E un bun artist. . .

- Ii drept că și el este evreu?

- Nu știu precis, pare-mi-se că e "turc" ca și mine. . .

Interlocutorii râdeau cu poftă, timp în care își făcu apariția directorul - adjunct al filarmonicii cu gura desfăcută până la urechi. Se opri drept în fața lui Raichin, îl măsură cu privirea din creștet până în tălpi, apoi de jos în sus, și lovindu-l cu podul palmei pe umărul stâng zise:

- Mare golan ești !. .

Raichin se încruntă.

- Era să mă scap în pantaloni de râs. . .

Nici o reacție.

- Și fiica mea la fel. . . Am stat cu ea în rândul din față și v'am văzut foarte bine.

Raichin lăsă ochii în pământ.

- Fiica îmi zicea: tată, ia uite ce soție bătrână are Raichin.

Toți tac.

- Așa e rolul ei, tâmpito, i-am zis. . .

Raichin zâmbi.

- Sunteți flămând? - o făcu pe degajatul "admiratorul".

- Nu, sunt sătul. . . La revedere. . .

Raichin rămase pe gânduri cu caracteristica lui umbră de zâmbet într'un colț al gurii.

POCIREA LIMBII

Activitatea de ziarist Ursu și-o începu cu dispoziție minoră. Ziarul care până atunci se edita cu caractere latine, la insistența conducătorilor moscoviți ai Basarabiei în fața mai marilor Ucrainei, începu să fie tipărit cu litere slavone. "Bucovina Sovietică" nu era un ziar original, ci un dublaj al celui ucrainean. Ursu nu vorbea de loc ucraineana. I s'a sugerat însă să zică că o cunoaște.

Mihail Gavriliuc nici nu i-a pus o astfel de întrebare. Născut undeva prin părțile Zastavnei și rămas după anul optsprezece în Ucraina nu mai știa nici un cuvânt românesc. Asta însă nu-l împiedica să semneze ziarul românesc. Să-l semneze, pentrucă de redactat îl redactau Marc Margulis, David Oighinstein (fratele lui Leonte Răutu), Bella Oighinstein, Mira Cleinerman, Iosif Talel, Lealea Jelezneac, Iosif Picman și Iosif Catinschi. Toți erau oameni cumsecade și suficient de pregătiți pentru dublarea unui ziar regional ucrainean primitiv.

Iar Ursu scrise la porunca lui Gavriliuc primul său articol: "Organizația comsomolistă a unui zavod". Potrivit normelor impuse de dicționarele dela Chișinău, în primul rând, de cel al lui Andrei Borșci (Borș), amintitul articol deveni un fel de "meșterie din Hârlău - strică bine, face rău":

"Organizația comsomolistă a zavodului de produse de rezină disfășură un lucru de educare mare și felurit în rândurile tinerimii. Ea a atras toată tinerimea zavodului la învățămînt politic, ajută activ organizației de partid și administrației în lupta pentru progresul tehnic, pentru introducerea metodelor stahanoviste de muncă.Organizația comsomolistă dă o mare băgare de samă . ." Trei pagini dactilografiate! Trei pagini de ignoranță lingvistică impusă de pseudolingviștii din Chișinău!. .

Cinci ani a lucrat Ursu la "Bucovina Sovietică" dar n'a mai scris nici un articol. O singură dată a făcut el niște strofe la un "Plugușor" pe care i-l trimisese la redacție un țăran din regiunea Herța.

Publicarea unei urături de an nou putea să aibă repercusiuni nefaste, pentrucă "plugușorul" fusese trecut în categoria "rămășițelor religioase". Pentru a-l trece cât de cât pe "bădița Traian" în umbră Ursu adăugă de la sine:

Că pe vremuri se ura
Nu ca azi ci cam așa:
Aho, aho, copii și frați,
Stați puțin și nu mânați,
Lângă boi v-alăturați
Și de coadă-i ridicați,
C-au căzut pe arătură
Și-s cu sufletul la gură. . .

- E bine, dar ar mai trebui ceva despre oameni, - i s'a spus la cenzură.

De dragul reînvierii în satele bucovinene a frumoasei tradiții cu sunete de clopoței, pocnete de bici și mugete de buhai, Ursu mai adăugă două rânduri:

Trageți brazda, măi fârtați -
Ca stăpâni nu ca argați !

- E mai bine, - i se spuse, - dar ar trebui ceva și despre tehnica agricolă sovietică. . .

- Poftim,-zise Ursu:

Trageți brazda, flăcăoani,
Fără cai, fără juncani,
Cu tractoare, nu cu boi -
Cum arau cândva la noi.

Si plugușorul apăru în ziarul "Bucovina Sovietică". Primul material nedublat după textul ucrainean! Prima rândunică care până la urmă a dus la separarea gazetei românesti de cea ucraineană. A trebuit însă să mai treacă mulți ani.

Alterarea voită a limbii românești și ștergerea datinelor strămoșești au devenit în Basarabia și Bucovina de Nord o politică de stat a diriguitorilor moscoviți.

N.L.

FARA ARMÂNEASCĂ

AMINTAREA DOMNULUI A NOSTRU IISUS HRISTOS

Di la imperatul roman Cezar August, ișe un edict si s'facă numirarea întregului popul dit amirărillia lui. Aistă numirari (recensământ) s'feați când pisti Siria, irea guvernator Cirin. Tuț nădzeau și să scriă, cafișun tu păzarea di iu s'trădzea.

Atumțea s'dusi și Iosif dit Nazaret, țitate dit Galileia, tu Iudeia tu țitatea al David, ți s'ancllima Betleem, că irea dit casa și fumeallia al David, ca si să scriă cu Maria isusita lui. Si Maria avea armasă greauă.

Tri elli nu s'află loc ti uspitlâche și ișiră nafoară dit țitati, și aflară apanghe tu una pistireiă, ți u țâneau picurarlli ca loc di stane. Cum sideau elli aclo, s'umplură dzălili ali Mariei și vini oara amintaticului și amintă pi hilliu a llei protlu amintat, lu'nfășe și-l băgă tu pâhniă.

Irea noaptea și tu loclu ațel, ireau picurari ți avigllìau cupiili di oi. Si cum stăteau elli, ialea anghilu al Dumidză lă ișe dininti și învilicirea al Dumidză îlli luñină. Aspărari mari lli-acăța pi picurari, ma anghilu-al Dumidză lă dzăsi: 'Nu v'aspărați că harauă mari viñiu s'vă spun ti tut populu. Ază s'amintă tu țitatea al David, Hărdzitorlu, cari easti Hristos Domnul. Si semnul easti ca voi s'aflaț un cilimean înfășat tu culpani și băgat tu pâhniă''. Si diunoară ningă anghil, apiriră armadi din țer cari cântau și alăvdau pi Dumidză și dzățeau: ''Măriri al Dumdză analt în țer și pisti loc pace, namisa di oamiñi bună vreari''.

-''S'nădzem Betleem s'videm ți nă dimândă Domnul'', dzăsiră picurarilli si cara agiumsiră aclo, aflară pi Iosif cu Maria și cilimeanlu înfășat, tu pâhniă. Și'ncllinară a Lui ca la Hilliu-al Dumdiză și cum sideau și s'ciudiseau, ialea una steauă dinisi pisti pâhnie și imnândalui după năsă trei maghi, învițaț dit trei părț a loclui, viniră la cilimean cu dhoară: amalmă, smirnă și thimñeamă și-și dipusiră învițăturli la cicioarli a Lui.

Zahu PANĂ

NALI DI LA ARMÂÑI

Un cititor armân dit Grecia, nă pitreați una noutati mult mușată. U dăm așa cum nă scriă, ca s'veadă ș'alț fraț că nu easti ș'ahăt greu când suflitlu doari ș'limba nu ari anchiadic:

''Ambăreață și ahurhită bună''

Pi dzua di 6 ñismăciun, la oara doispră ș'giumitati, televiziunea di Anthina băgă ti prota oară dauă căntiți Rămănești, căntati di rămăñi Fărșiroț din hoara ''ARGHIROPOLI'' dit Thesalie, aproapea di LARSA.

Organizația a fărșoroțlor cu numa ''Sf. Gheorghe'' easti tută faptă di bărbaț și mulleri rămăñi, alăxiț tu strañie dit zămani. Bărbațilli cu șiguni, fustaneli și cioariț cu călțăveț, iar mulleră cu fustăñi lundz cu catifeadz ș'pudhiali cu șireț ș'asprici, port rămănesc di dearihina.

Easti prota oară ți avdzăm la televiziuni că Rămăñilli aici, (''arvanitovlahi'' cum lă dzăc grețilli) dipună dit Arbinușie, dit hoara FRASARI di ningă Curceaua. Elli fudziră di Frașari di nispetea că fură avinaț di Pășelu Turc di Curceaua. Pășelu vru s'turchiceaua. Pășelu vru s'turchipsească nai ma mușata fărșiroată, feată dit fâlcarea lor. Ma hoara nu putea su facă di căbuli ahtari rușăni. Nu s'agiuca turcamea cu tinia fărșiroțlor ș'ahăt licșor, tu chirolu ațel . . .

Pășelu pitricu gindărmadz ca s'acață feata și s'u aducă la el. Ma fărșiroțilli nu u aducheau di ahtari ureaclliă. Ti s'feați atumțea, easti licșor s'aduchești. ''Gindrămadzilli ''arămasiră'' în hoară s'hărească corațilli ș'lucilli iar fărșiroțilli a noci, cu noaptea'n cap, fudziră cu tot ți putură s'llia cu elli. Ma s'lliacăța Pășelu, nu va arămănea cicior di elli. Poati că știau și elli ațeali ți avea pățătă Muscupuleañilli di arbineșilli turchipsiț, ică Gheganñi . . . .

Băgară namisa di elli s'arbinesi Munțilli a Pindului. Di aclo, cu chirolu, niheam căti niheam, dipunară cătă cămp, aclo iu s'află și ază.

Urăm ca di aoa și'nclo, s'videm ma multi ș'ma buni lucări ti Rămăñi.

HRISTU

Armânlu ți nă scriă aisti caldi zboară și duruti, easti și el fărșirot. Noi îlli publicăm cartea fără si-lli alăcsim nițì un zbor și aștiptăm di la el ș'di la alț fraț di-anoștri alti nali, ma mușati. Că ñisterli armânești, sănt ning angrupati. Nu asteaptă dicăt s'li dizgroapă ațelli ți au dor și vreari. Cum s'veadi nu easti ș'ahăt greu. S'nică ațelli ți ar putearea tu mână nu sănt ș'ahănt răi cum vor s'nă-aspară ațelli ți au ninga frica tu oasi. . . .iar a televiziuñillei grățești di Anthina, noi îlli pitrițem cu aistă sibepi un cald ș'dit suflit: ''EFHARISTO''.

CALINDAR PI ANDREU

Dumănică	6	Andreu	Săntu Nicolae
Sămbătă	12	,,	,, Spiridon
Gioi	24	,,	Culindili
Viniri	25	,,	Crăciunul
Sămbătă	26	,,	,,
Dumănică	27	,,	Săntu Stefan
Ñiercuri	30	,,	S'măcă purinteță

CĂLĂTORI DIT ASCAPIT ȚI SCRIU TRĂ ARMÂÑI

Noi nă aștiptam ca di oara aistă, oamiñilli ți scriu tră problema armânească, s'mutrească lucrăli ca cama multă iriñi, s'nu s'alasă acățaț tu vecllili monologuri fără ișire, s'veadă cu ocllì noi ți easti di aver ș'ți easti maș ''cinușe traptă pi turta lui''. S'veadă măcă ''huneti veaclliă vindicare nu ari'' și că ''luplu ș'alăcseaști perlu, ma nu si adetea''.

Când ahurhim să scrim pi limba noastră, nu nă tricu nică pi diparti ideea s'fățem politică, ma prit zborlu ''politică'' aduchim ațeali ți umplu gazetili tută dzua ș'tu cari nu easti zboru ti altțiva dicăt di ancăceari, di condutiri, di sinuri, di ''eliberări di colonialismi'' ș'multi alti.

Ideea noastră s'amintă maș di vrearea ți u avem tră fara noastră ș'di faptlu că videm tu tuti părțăli că ațeali cama niansimnatili mileț, dit fundurili ali Asii ică Africa, nu fac altțiva dicăt ș'caftă un drept ricunuscut di tută lumea și scris tu ''Charta drepturilor a omului'' dela O.N.U., dreptlu s'hibă elli ișiși.

Tu loc di apandisi, iacă năpoi ișiși părmithi di aua ș'țindzăț di añi, di aua ș'una sută di añi: -Armâñilli nu sănt un popul, vărnă oară nu s'ar spusă elli ișiși ca ahtari, maș ideia ''imperialistă'' a statului Românesc amintă una ahtari minciună. . . .ș'multi altili ca aisti, scrisi cu literi di una palmă pit gazeti, di oamiñi cari s'aspun ca învițaț, oamiñi ți nu fac altțiva dicăt să spună verlu, fără idei ascumti ș'fără simfer, ''prefț tiñisiț'' a ștearillei. . . .

Aveau Armâñilli una altă ideiă aua ș'una sută di añi ma ninti?

S'ancllimau cu numa cari lă da ațelli învițaț (elinofoñi, slavofoñi, albanofoñi, etc.) ică s'ancllimau cu numa di totâna, numa arămasă di la străpâpăñi? S'dzățea elli ișiși ''vlahi'' ică armâñi?

Va s'alăsăm di una (aista oară) pi tuț ațelli ți pot s'hibă dzăși ca filo-româñi, ică anti-eliñi. Va s'alăsăm să zburască oamiñi xeñi, călători pit locurli a noastri ninti ca România di ază s'aibă un stat, tu chirolu iu tuț Balcanlu eara sum călcañilu a turcamillei. S'nu va alăsăm di una parti nițì pri ațelli ți nă zburăsc rău. Așe vârnu na va poată s'nă cătigurisească ascumt, sum ideia că alidzem ți easti tră partea noastră ș'alăsăm di una parti îngiurăturli.

Englezilli sănt cunuscuț ca oamiñi cu mult sândzi-arați. Nu s'alasă licșor arăși di ațeali ți ved ș'mutresc. S'dipună căt cama ahânda ca s'veadă ñiedzlu a lucrărilor.

Tră ațea va s'ahurhim cu un di elli.

WILLIAM MARTIN LEAKE

William Martin Leake, irea colonel tu armata engleză. Fu pitricut di amirărami tu Balcañi, tu chirolu când tută Europa irea'ncălcată di Napoleon ți lă deadi multi dureri di cap a englezilor. Leake avea alăgată multi locuri. Avea vidzută Asia Ñică, Egiptlu, Palestina, ma pi la anlu 1804, s'turnă tu Balcañi. Tu chirolu ațel, nițì zbor nu s'avdza di stat grec ică român. Tut Balcanlu s'afla sum turț. Di la 1804 la 1810, Leake adună și scrisi dzuă di dzuă, tuti ți vidzu prit horili armânești pi iu tricu. Cartea cu însimnărili a lui, nu vidzu luñina dică la la 1835. Năintea llei pi la 1814, scoasi una lucrari sum numa ''Researches in Greece''. Pi ningă multi alti lucri, Leake scriă pi larg ș'di istoria noastră, a Armâñilor. El pistupseaște, bazat ș'pi cronicarlli bizantini, că noi him rădzătină cu Românilli di pisti Dunări. Ialea ți scriă el la frăndza 364:

''Armâñilli dit Grecia ies la videari ti istorie deadun cu Albanezilli, adică tu secolul al XI ică al XII-lea. Faptili a lor dit aist chiro, până la cădearea Constantinopolului, ca și aundzearea a limbillei a lor, spuni că elli earau la rădzătină una lumache dit idhia Fară, cari s'afla tu aistă epocă nu maș tu avuta periuhiă ți s'află la ñiadzănoaptea di Dunărea di'nghios, cunuscută ază cama mult tu Europa sum numa di Valahia, ma ș'tu multi di părțăli muntoasi ali Tracillei.''

Noi știm dit altă parti că ninti ca s'treacă Leake pit locurli aisti, călugărlu Daniil avea scoasă ''Tetragloson Lexicon'' pi patru limbi ți și zburau atumțea ca și ază, prit părțili a noastri. 1) Leake bagă la bitisita cărțillei tut Lexiconlu la frăndzăli 383-402.

La veclliul ''Tetragloson lexicon'', Leake avdapsi di partea lui și zborlu latin ică italian, ți-lli si pari că iasti di una rădzătină și veadi ''numiroasi paradigmati di asimănarri a limbillei armânești cu ațea latină și cu italiană''. (. . .the numerous instances of resemlance in the Wallachian, to the Latin and Italian languahes) . . . (pag.382).

La 1835, Leake scoati una lucrari tu cari are tuti ațeali ți avea însimnată tu chirolu ți s'afla tu Balcañi. Cartea u pâtidză ''TRAVELS IN NORTHERN GREECE'' și ari patru volumi. Multi frăndză dit carti li-ari încllinată a Armâñilor. Cum îlli videa Leake pri armâñi, va putem s'aduchim când citim ți scriă tră horile armânest:

''Călăriți și Siracu, sănt dauă di ațeali cama mărili hori armânești. Aisti hori, aproapi țință suti la numir, dintri cari nițì una nu easti dip ñică, sănt răspânditi pri tută lundzimea munțălor Epirului, a Thesaliei și a Maghiduniei. Vlaholivad, ninga Olosona, easti țânută tri ațea cama marea ș'deapoia Mețova (Aminciu). (I,p.274)

Căt tri limba armâñilor, s'videm ți scriă Leake: ''Limba păzărilor armânești dit Pind, alăxeaști niheam dip, di aștea dit Valahia (România) s'ari tră aistă multi zboară latini, viniti di la colonistilli româñi dit Dacia. La Călăriți, tuț bărbațilli și multi mulleri zburăsc grățeaști, ma armâneasca easti grailu a tuturor dit pulitiă și a picurarlor. Zboarăli latini nu sănt ș'ahăt multi ca tu italiană ică tu spaniolă, ma turnura și verbili agiutătoari, tu născănti di formili a lor, s'alăxiră ma puțăn dicăt tu alanti limbi ișeti dit latină''. (I.p.280).

La pisti una sută di añi după Leake, doi alți englezi, WACE și THOMPSON, la 1914, scot una carti ''THE NOMADS OF THE BALCAN''. Doilli șidzură mult chiro SAMARINA' învițară limba noastră, s'ligară cu suflitlu di armâñi lă luară până ș'portlu, ș'putură s'lă aducheasca suflitlu. . .Frăndzili ți scrisiră tră armâñi sănt mult mușati, ma vârnui învițat di a noștri nu-lli tricu pit cap s'li tradcă pi limba noastră, nițì pri grățeaști. S'veadi că nu para earau ș'ahăt sistisiti . . . .

Alta oară va să scriem tră un alt mari călător s'cunuscător a Armâñilor, francezlu POUQUEVILLE, consul a Franțellei, la atimu Ali Pașa di Ianina, ațel ți asparsi horli armânești ș'nă pimsi s'nă răspândim ca pullii di piturniclle pit tuti locurli.

Papu MICIU

1). Năndauă zboară tră Daniil Moscopoleanu. Numa lui întreagă eara: Daniil Mihali Adami Hagi Moscopoleanlu; ''Lexicon Tetragloson'', irea una parti dit una lucrari mult cama mari ți s'ancllima: 'Invițătură tră ahurheari''; Lexiconlu easti scris pi patru limbi: greaca, armâna, bulgara și albaneza. Cartea al Daniil ari mult ma mari însemnătati tră limba armânească dicăt cartea al Cavallioti. Cum era armân și cunuștea mult ghini limba părințălor, Daniil nu avea anchiadic ca să scriă, tră ațea limba lui easti curată ș'fără amestic cu alti limbi. Cu altă sibepi va să scrim ma mult ti aistă carti, ma până atumțea. poati că un alt armân cama cu carti ș'cu ma multă vreari tră FARA, va s'acață di lucru. Aștiptăm ! . . . .

NOUTĂȚI ÎN ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ

LASERUL ÎN CHINA

Doctorii din Statele Unite folosesc laserul în general în cazuri deosebite, în microchirurgie sau în tratarea orbirii cauzată de diabet.

In China însă, cercetătorii medicali folosesc laserul curativ, în boli ca dureri ale degetelor dela picioare sau în iritații anale.

Anul trecut, doctorii din Zhao Qing un sat chinezesc, au fost puși în fața unui număr apreciabil de cazuri de dureri ale degetelor dela picioare, la femei tinere. Parte dintre aceste femei au fost spitalizate din cauza durerilor atroce, din cauza cărora nu au mai putut merge.

Doctorii dela Spitalul Numărul Unu local, au folosit laserul pentru a încerca vindecarea durerilor. Oasele dureroase au fost îmbăiate într'un fascicol de raze infraroșii invizibile timp de 15 minute.

După 4-6 astfel de ședințe, durerea a dispărut la toate cele 7 paciente. Doctorii cred că datorită căldurii provocate, vasele sanguine s'au dilatat, creind o mai bună circulație a sângelui, intensificând metabolismul local și poate chiar îmbunătățind starea psihică a pacientelor.

Aceiași doctori au folosit diferite lasere în combaterea iritației anale a unui pacient care suferea de 14 ani. Ei au luminat suprafața afectată cu un fascicol roșu al unui laser heliu-neon. După 20 de ore de iluminări cu laser, iritația a dispărut complect. Dar aceiași doctori nu pot explica de ce.

VIAȚA SUB PĂMÂNT

Presați de creșterea continuă a prețului energiei, precum și a costului întreținerii clădirilor, mii de locuitori și oameni de afaceri se întorc spre pământ.

In Statele Unite, 5.000 de locuințe sau apartamente sunt parțial sub pământ. La fel sunt duzine de biblioteci, magazine, oficii și școli.

Suedia a cheltuit 2 bilioane de dolari în centre de computere, stații de epurare, silozuri de grâu, conteinere de petrol, bazine, etc., amplasate subteran.

35 % din totalul investițiilor în clădiri în URSS sunt pentru clădiri subterane.

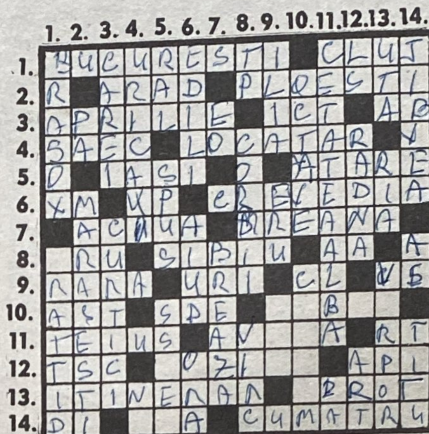
Beneficiile sunt nenumărate. Neavând acoperiș sau pereți exteriori, aceste clădiri subterane costă mai puțin decât jumătate decât părțile lor supraterane. De asemenea, pământul oferă protecție împotriva vântului, căldurii, a înghețului și în mare măsură împotriva cutremurelor. Costul energiei consumate în clădirile subterane este mult scăzut față de cel în clădirile supraterane, deoarece temperatura pământului este aproximativ 10 grade Celsius, deci cald în timpul iernii și răcoros în timpul verii. De asemenea, clădirile subterane dau posibilitatea folosirii terenului de deasupra lor pentru agricultură sau centre de recreație.

Multe clădiri subterane moderne sunt inovative. De exemplu, la Scoala Terraset din Reston, Virginia, elevii joacă football deasupra claselor. De asemenea, călugărițele dela Mânăstirea Sf. Benedict din Wisconsin se roagă în biserica lor subterană lui Dumnezeu de deasupra.

CUVINTE ÎNCRUCIȘATE

Aronel CLOTEANU-OHIO

LOCALITĂȚI DIN ROMÂNIA

ORIZONTAL
(1) Capitala României. -Oraș mare în centrul Transilvaniei. (2) Oraș mare, tocmai în vestul României. -Orașul petrolului. (3) Lună - Inceput de icter ! - Primele la învățătură. (4) Ceas pe dos ! -Rezident. (5) Oraș mare în estul Moldovei. -In consecință, deci, prin urmare. (6) Vadul Mioriței. - Nicu Ploeșteanu. -Localitate pe râul Colentina, la nord vest de Buftea. (7) A se adăposti pe lângă cineva, undeva. -Pește de apă dulce cu mustăți cărnoase, nerăpitor. (8) Dorul meu la inimă ! - Oraș mare pe Cibin. -Apoldul Apusean. (9) Ici colo, din când în când (fem) - Dușmanii. - Const. Lepindea.-Victor Stoica.(10) Acest - Stefan D. Ene. -Oraș pe Someș. (11) Localitate pe linia CFR dela Sibiu la Copșa Mică. -Oraș minier în Munții Semenicului, la sud de Reșița. - Radu Turdeanu. (12) Titu S.Craioveanu. - Muntele... ...peste Olt de Brezoi. -Prefix pentru cultura albinelor. (13) București, Brașov, Sibiu, Cluj, Oradea. -Pojghiță. (14) Dumnealor. -Refren din cântece populare oltenești. -Tatăl fiului, ca rudă, față de nașii, care l-au botezat sau cununat.

VERTICAL
(1) Oraș la poalele Tâmpei. -Oraș, între Simeria și Cugir. (2) La revedere! - Localitate istorică pe valea Siretului, zona Vrancei. (3) Oraș mediu la granița nord vest a României. -Oraș vamal, lângă Arad. (4) Oraș minier în Munții Retezat. -La izvorul Nistrului !. (5) Raliu neterminat ! - Declarat. -Comună la vest de Sibiu, pe șoseaua națională, între com.Cristian și Săliște. (6) Constructori. -Orășel patriarhal, pe Mureș, în care, din nefericire se află cea mai mare închisoare din Transilvania. - Ceas. (7) Eusebiu Oancea. -Orășel pe Valea Prahovei, imediat la nord vest de Câmpina. (8) Tepe. -.......Mari, localitate le vest de București, pe Neajlov. -Crin pe dos ! (9) Localitate pe Mureș, la vest de Deva. -Elena R.Urziceanu. -Vie cu struguri, în dialect ardelean. (10) Cuvântul 'Opt', folosit în muzică și poezie.(pl) -Nepăsare în a călca legi umane de bun simț. (11) Cetatea lui Stefan Vodă, din Basarabia dela vărsarea Nistrului în Marea Neagră.(2 cuv) - Nota trâmbiței. (12) Lunca Suplacului. -Localitate pe Mureș, între Deva și Arad, nod de cale ferată spre Timișoara. - Articol scurt. (13) Măriuța. -Maria. -Comună între Sibiu și Agnita, cap de mică linie ferată, pornită din Cornățel. (14) Comună de munte la nord de Călimănești. -Campion. - Localitate la cca 20 Km. sud est de Găești, pe șoseaua veche București Pitești.

DEZLEGAREA CAREULUI ÎN PAG. 20

SĂ-MI DAI CĂ DE NU TE TAI!

Comerț - cerșetorie - tribut, știam că sunt noțiuni care se exclud una pe cealaltă. Văd însă că s'au inclus ca un amalgam în realitatea relațiilor internaționale, ba chiar pătrund și în cele social domestice.

Țipă dumnealor sovieticii precum că drumul destinderii, pacea, trebue pavat cu comerț liber, fără restricții. Nici vorbă că nu au deloc în minte dorința ciolovecului ori a fistecăruia dela Răsărit de Elba de a cumpăra ce și de unde-i place. Ci Statul (cu S mare) să-și poată aduce pentru "micul comitet" limuzine Mercedes și desigur mașini moderne, sofisticate și computerizate, atât de necesare fabricării armamentului. Bineînțeles că dorința ieste satisfacută, doar că nu-i deajuns. Mai vor și patente pe degeaba, via "schimb de cercetări stiințifico-tehnice". După asta, apare brusc că n'au cum plăti, deci începe lunga și neîntrerupta cerșetorie. Dator-dator dar cum o să-l lași să crape?

In presa internă ei vor da fără rușine o năstrușnică versiune: țara noastră a acceptat ofertele de credite din Vest în marea-i dorință de pace și prosperitate. Generos, guvernul și partidul ajută lumea capitalistă să-și rezolve endemicele crize de supraproducție. În același timp, are ocazia de a grăbi îndeplinirea propriului plan de stat. Deci, răbdare băieți ! Curând veți avea de toate.

Recitind ceea ce am scris până aici, mă cutremur cât de banal mai sunt. Păi asta ține de 35 de ani, o știe și copilul din fașă. E limpede !

Ceea ce nu e scos din obroc: cruda și trista realitate că lumea liberă plătește un greu tribut. Căci dacă vrei d-ta să dormi în tihnă și să trăiești omenește, nu ca după Cortină, atunci, plătește nene ! Că de nu . . . populațiile ținute în lanțul groazei și al mizeriei usor pot fi dezlegate și asmuțite. Da, asupra părții de lume care mai trăiește omenește. O ocazie de dezlănțuire, ceva în genul. . . na Berlin !

Deocamdată,Ivan a lăsat, plugul, ba și tractorul și desțelenirea și creșterea portocalilor la Cercul Polar. Robotește în marea industrie de armament. Pâinea îi este pregătită de fermierul din Midwest.

Uneori nu mai merge: grâul trebue plătit cu banii jos. Sau chiar cu strălucitorul aur din Urali. Ce produce aceasta la bursele mondiale? Asta e altă poveste. E tardiv să vin cu sfatul tăierii buricului.

N.S.

ROMÂNIA: "O ȚARĂ A TEROAREI"

Nu e lucru neobișnuit ca tovarăși "de vârf" din România, cu ocazia diferitelor misiuni în străinătate, dacă nu o "tulesc" . . . cel puțin încearcă să-și ușureze sufletul scriind unele ca acestea:

"După o lungă periodă de timp, doi prieteni români din copilărie reușesc să facă un schimb de scrisori, dar nu acasă pe glia noastră strămoșească ci la . . . , peste mări și țări cum s'ar zice."

"Încerc un prim sentiment de satisfacție deosebită pentru această realizare, la care cu siguranță acasă va participa și familia mea când le voi spune, dar concomitent încerc și un sentiment de durere la gândul că în țara noastră nu ne mai este posibilă respirarea unui aer de oameni liberi.Timpul,anii dela război încoace au reușit să facă din ea o țară a terorii, a fricii de tot ce-i în jurul tău, a nesiguranței prezentului și mai ales a nesiguranței zilei de mâine."

"Relațiile dintre frați, neamuri și prieteni nu mai sunt cele autentice, normale, fiindcă regimul actual a reușit să le artificializeze. Ceea ce se impune însă de observat ca o realizare a timpului în țara noastră este c o r u p ț i a atât pe verticală -fiindcă s'a ridicat la nivelul statal cel mai înalt- cât și pe orizontală, ea caracterizând relațiile obișnuite de zi cu zi dintre oameni."

Referitor la poziția "de vârf" pe care o ocupă, iată ce scrie:

". . . vreau să scap din cloaca în care m'am zbătut atâția ani și doresc să respir un aer de om liber care nu mai dă socoteală nimănui și este în afara oricărui corset profesional sau politic."

Astfel de rânduri, pentru cei ce voiesc să înțeleagă, n'au lipsă de comentariu.

Aceste rânduri, între altele, le-a primit.

TEBIȘAN

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PĂȚITE

George DONEV

O VIZITĂ BUCLUCAȘĂ

(NOTA: Revenim cu amănunte asupra audienței acordată de Premierul Ceausescu membrilor din Com. Executiv al U&L).

După ce d. John Copacea a citit cele scrise de d. Virgilică Cândea (dir. Asociației "Cântarea Scorniceștilor"): ". . .am văzut cu ochii noștri uriașele progrese ale economiei românesti. . ." pe Niculiță l-au năpădit lacrimele.

Ioane--a spus emoționat preș. RSR către vice pres. U&L - fă-te refugiat și te fac mâine ministrul energiei atomice; iar dacă și Sânteu vrea să rămână, îi dau monopolul morților dela Canal cu asigurare dela securitate că-i va furniza cadavre în acord cu planul cincinal de producție a sicriilor.

Ademenitoarea ofertă a fost refuzată și d. Copacea a dat explicațiile:

Ne este teamă că dacă vom rămâne în RSR, nu ne vom putea întregi familia. Statele Unite nu vor acorda pașapoarte copiilor și nevestelor, ni se vor sechestra averile, rudele își vor pierde serviciile, nepoții vor fi dați afară din școli, ca să nu mai vorbim de FBI care te aresteazâ, te bate, și apoi te internează în casa de nebuni.

Preș. Ceaușescu s'a arătat înțelegător: Eu, ca umanist și iubitor de pace, mă doare inima când văd mizeria și foametea ce-o îndură românii din America. E o crimă, a subliniat cel mai iubit fiu al neamului, să vezi oamenii cum se scoală cu noaptea 'n cap, fac coadă, ca să poată cumpăra o aripă de pui sau o ghiară de gaină.

Mă mir că încă nu s'a revoltat muncitorul american!

Din aceste motive--continuă preș. Ceaușescu--ambasadele RSR oferă mezeluri, brânză și țuică vizitatorilor flămânzi și, tot din aceste motive altruiste, oferim plimbări gratuite în țară.

Mă doare inima de dolarul fraților de peste hotare, a spus Niculiță oftând din greu!

După cinci batiste ude și șapte perechi de ochi uscați, la plecare s'au sărutat pe ambele fețe, iar Niculiță i-a rugat să-i îndeplinească ultima dorință:

Duceți-vă și pupați mâna Prea Fericitului Patriarh.

El înalță zilnic rugăciuni pentru eliberarea voastră de sub tirania regimului capitalist.

Asa se scrie istoria! (CATEVA LAMURIRI: Inainte de a porni la drum, d. John Copacea, v.p. al U&L, a primit dela d. Petru Lucaci, preș. U&L, o scrisoare prin care-l împuternicea să înmâneze oficialităților o cerere cu unele din doleanțele membrilor U&L!

1) Pachetele trimise să ajungă la destinație. . . 2) Bagajele vizitatorilor să nu fie taxate mai mult decât este valoarea conținutului. . . 3) Să se poată trimite, direct, medicamente la rude... 4) Să se accelereze formarea actelor pentru întregirea familiei. . . 5) Biserica Unită să-și recapete drepturile suprimate.

In țară, după ce membrii Com. Ex. au fost plimbați, îmbibați și distrați, d. Cândea le-a oferit drept plăcintă de după masă, o audiență la tovul Niculae.

Intoxicat de atâta plăcintă, Copacea a uitat de doleanțele membrilor U&L și, în schimb, a citit (dar n'a înțeles) o declarație băgată sub nas de același domn Cândea. Declarația, (N.R. avem copia ei) este bătută la mașină pe trei coale ministeriale, și înșiră un cârnaț de realizări "uriașe" înfăptuite de Niculiță, iar ca supliment, conducătorul grupului, în numele membrilor U&L, a dat suportul moral și a înhămat întreaga organizație la mașina de propagandă izvorîtă din Moscova: ". . .o nouă ordine politică și economică internațională . . ." etc. Adică ordinea comunistă.

Ziarele, radio (în l. româna și engleză), TV, Agerpres, etc. au comentat o săptămână despre "aprecierile sincere și spontane" ale liderilor ce reprezintă gândirea politică a cetățenilor americani și canadieni, în frunte cu "Marea organizație U&L."

Domnule Cândea, felicitări!

Ai reușit, pentru a doua oară, să înșeli pe conducătorii Uniunii și Ligii.)

GENTILEȚA R.S.R.-istă

Astă vară am fost în țară (spune un prieten din Windsor), l-am văzut la TV pe Ceaușescu vorbind trei ore în fața Marei Adunări Naționale. Toți arătau obosiți și, din când în când, izbucneau aplauze, nu ca o aprobare ci ca o dezmorțire. "O adevărată poluare auditivă"!

Am scris cărți ilustrate și m'am dus la "Oficiul de distribuirea presei" ca să cumpăr timbre. Acolo, vânzătoarea gentilă, mi-a spus cât mă costă și s'a oferit să-mi pună ilustratele la cutia poștală.

Nici o ilustrată n'a ajuns în America!

EI CU BULETINELE, NOI CU LIBERTATEA!

Am scăpat, ne spune cântărețul I.A., pentru că un tânăr care locuia lângă frontieră ne-a făcut o hartă amănunțită de cum să trecem în Jugoslavia.

După 200 de km. am fost prinși. Unul dintre polițiști ne-a confiscat buletinele și s'a dus cu ele în mașină ca să le cerceteze.

Era noapte, ploua!

Noi, le-am lăsat buletinele; am sărit peste șanț și am tulit-o în pădure, reușind să fugim în Jugoslavia.

MICA PUBLICITATE

Anunțurile dela rubrica "MICA PUBLICITATE" sunt redactate de solicitanți

* COSTUL unui anunț, sau a unei reclame: $ 15.00 pentru 5 cm (2 inch) pe o coloană. Ziarul are 6 coloane.
$ 25 pentru 5 cm (2 inch) pe două coloane. Aceeasi reclamă repetată de trei ori costă $ 30.00 pe o coloană și $ 60.00 pe două coloane.

* NOII REFUGIATI care doresc să-și caute rudele și prietenii, ori cei ce vor ajutor în vederea emigrării, pot publica anunțuri gratuite.

CAUT RUDELE ȘI PRIETENII

* Dr.Dipl. Ing. Mircea Ionescu, Peterstrasse 87-91, 5100 Aachen, Germania de Vest, caută pe d. Traian Golea stabilit în Florida. Telefonul d-lui Mircea Ionescu este (0241) 38422.

* D-l Pavel Buf, 126 Charlton W, Apt. 808, Hamilton Ont. Canada L8P 2L6, caută pe Mircea Culici, plecat în Australia în Iunie 1978. Cine-l cunoaște este rugat să scrie la adresa de mai sus.

* D-l Florin Russu, 11 Winston Dr., Long Island Shirley, N.Y. 11987 dorește să ia legătură cu prietenii și cunoștiințele ce le-a avut în România, care în momentul de față locuiesc în LIBERTATE!

* D-l Evuțan Tibi, Lagărul Traischircen, Austria, caută pe d. Alopii Marian stabilit în Winipeg, Manitoba, Canada. Cine-l cunoaste este rugat să scrie d-lui Evuțan, Fl.Lager 2514 Traischirchen, Austria.

* D-l Juan Ursu Mihay, Villa Pisanu Suarez, Dep.Canelones, Uruguay, dorește să ia legătură cu foștii refugiați români care au trecut prin Iugoslavia în anul 1948 și au lucrat în Covacița, în mina de cărbuni din Sitva Banovici, la Sfetazoreva și Zrenanin. O parte din acești români se află astăzi în Canada.

* Dr. Grecul Erast, 1723 "U" Street Nr.7, Sacramento, Ca. 95818, U.S.A. dorește să ia legătură cu un medic român stabilit în America de Sud (Argentina, Brazilia, Chile, etc.) dela care ar putea lua informații referitor la o emigrare în una dintre aceste țări.

CĂSĂTORII

* Doamnă, origine română, naționalitate belgiană, distinsă, fizic atrăgător, cultă, vorbind 5 limbi, calități umane deosebite, dorește cunoașterea unui domn distis, cult, serios, creștin, educat, cu foarte bună poziție socială, economică, între 55-60 de ani, în vederea unei căsătorii și eventuală colaborare în activitatea sa, rezidând în USA sau Canada. Răspuns detailat și fotografia recentă. Adresa: Boite Postale 60, Chée. de Boondael, 55- 1050 Bruxelles, Belgia.

* Român stabilit în vestul Statelor Unite, dorește să corespondeze cu romănce de pretutindeni, în vederea unei posibile căsătorii. Scrieți la adresa: Ardelean Petru, 339 1/2 E.Taylor St. Apt. B, Reno, Nevada 89502, U.S.A.

CUVANTUL COPIILOR

RUGĂCIUNE DE CRĂCIUN

Doamne de Crăciun,
Te rog de ești bun,
Adu libertate

In țări subjugate.

România-mi dragă.
Fă-o iar întreagă,
Liberă să fie

Ca pe-a ei câmpie,
Să mă joc și eu,
Ca pe vremuri tatăl meu.

de SCUREL

CRĂCIUN ÎN ROMÂNIA

Azi în România,
Albă e câmpia,
Tatăl meu spunea,
Că pe vremea sa,
Când era Crăciunul
Cânta : "Moș Ajunul"
Astăzi nu se cântă,
Tara se frământă,
Suferind asteaptă,
Judecata dreaptă.

de SCUREL

ABECEDAR CREŞTIN

Când Domnul nostru Iisus Hristos s'a născut în Betleem, în ținutul acela erau niște păstori cu oile pe câmp, făcând de strajă noaptea împrejurul turmei. Făcuseră un foc și discutau despre venirea lui Mesia în lume, adică a Mântuitorului. Se făcuse târziu, focul aproape se stinsese, când deodată lângă ei a stătut un înger strălucitor.

Ciobanii s'au speriat, dar îngerul le-a zis: "Nu vă temeți. Căci, iată, vă binevestesc vouă bucurie mare, care este pentru tot poporul; că vi s'a născut azi Mântuitor, care este Hristos Domnul." Apoi pe când îi povățuia cum să ajungă și cum să-L găsească, din ceruri au început să coboare mii și mii de îngeri strălucitori cântând atât de frumos cum nimeni dintre oameni nu a mai auzit de atunci: "Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire !"

Păstorii priveau cu frică și uimire. Se frecau la ochi crezând că e un vis frumos, când unul dintre ei a zis: "Să mergem ! Intr'adevăr s'a născut Hristos, că niciodată nu am văzut cerurile deschise și îngeri coborînd și cântând."

După ce îngerii au plecat la cer, păstorii s'au îndreptat spre peștera unde era Maica Domnului, Iosif și în iesle culcat Domnul nostru Iisus Hristos.

Dragi copii, când Părintele Mitrel era de vârsta voastră mergea prin sat cu colindatul. Ningea cu fulgi mari și noi strigam : "Primiți cu colindatul ?" Dela ferestrele luminate auzeam: "Primim ! Primim !", iar noi ne urcam pe prispă și începeam să cântăm:

"Trei păstori se întâlniră
Si asa se sfătuiră:
Haideți fraților să mergem
Floricele să culegem
Si să facem o cunună
S'o'mpletim cu voie bună
Să o ducem lui Hristos
Si să-i fie de folos."

Când terminam cu refrenul: "Raza soarelui, floarea soarelui" strigam cât ne ținea gura: "La anul și la mulți ani !", iar gazda ieșea cu o coșarcă plină de nuci, bomboane, mere, colaci, covrigi și toate bunătățile de Crăciun, ne împărțea la fiecare și ne spunea să nu uităm să venim și la anul.

Părintele MITREL

RUGĂCIUNE LUI MOŞ CRĂCIUN

Moș Crăciune, Moș Crăciune,
Am să-ți fac o rugăciune:
Jucării nu am de loc,
Uite tot ce mi-a rămas:
O păpușe fără nas,
Un urât de maimuțoi.
Adă-mi dar o jucărie,
Ca să-mi facă bucurie.

Culeasă de Cecilia STRABO

FULGUL DE MOŞ AJUN

Trimis din ceruri pe pământ,
Micuțul fulg s'a rătăcit
In noapte întunecată, dus de vânt,
Plimbat încolo și încoace a obosit.

Deodată vede, licărind în cale,
Mai multe luminițe pe un brad verde
Si fericit atunci coboară agale
Si întrebă de el poate să s'așeze.

Atuncea bradul falnic și semeț,
Spunând că el e pom împodobit
Intinde o creangă micului drumeț
Si îi urează "Bine ai venit!"

Si mulți fulgi, ca el de zăpadă
S'opriră apoi în Bradul de Crăciun,
S'aducă din ceruri podoabă,
Pentru dimineața de Moș Ajun.

Ion Paraschivoiu

STEM FLOAREA și BURUIANA

O mică floare, trezindu-se dimineața, descoperă lângă ea o nouă vecină, o vietate ciudată. Aceasta, crescând repede, se transformă într'o buruiană mâncăcioasă și dominantă, care obligă floarea s'o hrănească neîncetat, transformând-o în scalava ei.

Mama mea a pus azi noapte
Lângă rădăcină lapte !
Mi-ai băut șistarul tot
Si de foame nu mai pot.

Dă-mi și mie o cănuță
Că-s flămândă și micuță !
- Iar începi? Te'nvăț eu minte
Uite-așa dinte cu dinte,

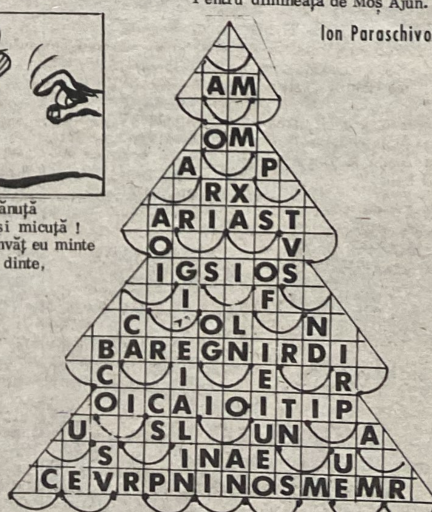

Na și na și na și na !!!
Ti-e mai foame'n țarla mea ?
Rădăcina-ți de omidă
Mi-a supt neam de pălămidă

Versuri de Dumitru ICHIM

DEZLEGAREA DIN PAG. 18

B	U	C	U	R	E	S	T	I	■	C	L	U	J
R	■	A	R	A	D	■	P	L	O	E	S	T	I
A	P	R	I	L	I	E	■	I	C	T	■	A	B
S	A	E	C	■	L	O	C	A	T	A	R	■	L
O	■	I	A	S	I	■	O	■	A	T	A	R	E
V	M	■	N	P	■	C	R	E	V	E	D	I	A
■	A	C	I	U	A	■	B	R	E	A	N	A	■
O	R	U	■	S	I	B	I	U	■	A	A	■	A
R	A	R	A	■	U	R	I	■	C	L	■	V	S
A	S	T	■	S	D	E	■	J	I	B	O	U	■
S	E	I	C	A	■	A	N	I	N	A	■	R	T
T	S	C	■	C	O	Z	I	E	I	■	A	P	I
I	T	I	N	E	R	A	R	■	S	T	R	A	T
E	I	■	I	L	A	■	C	U	M	A	T	R	U

Culegeți litere și formați următoarele cuvinte: MOS CRACIUN MAGI, OI, BETLEEM, IISUS, INGER, COLIND, MARIA, IOSIF

MATERIALELE PENTRU "CUVÂNTUL COPIILOR" SE POT TRIMITE LA ADRESA Pr.DUMITRU ICHIM, 71 VANIER DR., APT 201, KITCHENER, ONTARIO N2C 1J4 , CANADA

SĂ RÂDEM... SAU SĂ PLÂNGEM...?

ANUL 5 Nr. 40 APARE CÂND ARE INSPIRAȚIE !

URZICA LIBERĂ

„Trebue în același timp să combatem cu hotărîre risipa și tendința unor cetățeni de stocare a produselor agro-alimentare"(Niculae Ceaușescu, 9.28.81)

Dela agentul nostru special:

"STOCAREA" O NOUĂ CRIMĂ ÎN DICȚIONARUL RSR-ist !

Autoritățile au făcut percheziții în casele particulare unde au descoperit un arsenal de arme periculoase ce aveau ca scop răsturnarea actualului regim de vastă abundență multilaterală.
Redăm mai jos "corpurile delicte" confiscate și pedeapsa corespunzătoare aplicată huliganilor neo-naziști ce plănuesc o contra revoluție

Dela 3 kg. în sus
5 luni închisoare

Un total de 24 de cutii egal cu
1 an de muncă voluntară

Maximum 5 kgr.
ori 6 luni

Dacă ai peste 3 kg.
restul ți-l scoți singur

Cartofi

Peste 40 de kgr. la o
familie de 4 persoane
4 luni pușcărie

Cantitatea peste1 kg.
1 an la dubă

RĂVAȘE DE PLĂCINTĂ CU DULCEAȚĂ DE CIREȘI AMARE

Lui Dinu Zamfirescu culegătorul
'Punctelor de reper''

Băiatul ăsta pune în vânzare,
cartelele de puncte repere;
dar marfa prostă n'are căutare
nu se mai cere nici în RSR.

▪▪

Tot lui

Fițuica ți-a adus numai belele
dar fii deștept, să nu rămâi stingher:
- Aleargă după muște, băiețele,
că-ți lasă'ntr'una... puncte de reper!

▪▪

Consecventului ideologic dela
'Dugheana cu mărunțișuri''

De-o vreme'ncoace,Ligi ,e'ncurcat-
cu proștii de români,nu-i treabă lată-
și se întreabă -Cum ar fi, să scoată
un Micro-Magazin la...Arafat ?

▪▪

Ghicitoare

Avea-un frate: Cârtiță,
are cap de târtiță,
este mare ticălos
și agent periculos.

▪▪

Tribunei noastre (Lor să le fie)

După cele care scrie,
nu'ntreb ce poate să fie
că fițuica-mahala,
nu-i Tri-bună, e Tri-rea.

▪▪

Colaboratorilor ei

Flăcăii ăștia năzdrăvani,
sunt toți născuți la șapte ani
și după naștere, spre seară,
au început școala primară.

▪▪

Sedință de lucru la Tr.Noastră

Se strâng spre seară "activiștii"roată
și rägâind -li-i muză, șeful beat -
se'ntrec atunci cu toții la'njurat,
să fie demni de-așa un șef și...tată

Raport de producție

Comuniștii cântă'n strune,
au de-acum două tribune:
Una-și zice a României,
cealaltă-i a calomniei.
Prima-și zice românească,
cealaltă-i...Tribuna noastră !

▪▪

Directorului B.S.N.-ului pentru
performanțele intelectuale

A luat-o el cu'ncetul
Ge Bouan, printre bostani,
dar pân'la optzeci de ani,
va'nvăța și alfabetul...

▪▪

Lui N.Govora, pentru grija ce
i-o poartă lui Rene Theo

Își face omul meseria
ca toți strămoșii'n România
și ce-ai cu Theo frate dragă,
că vinde BIRE'n loc de bragă...!

▪▪

Anomalii ale exilului

Trăim în vremurile restriștii
când intră'n presă, tot păsatul:
Boian, o ține cu cuziștii,
iar Ion Rațiu, cu regatul.

▪▪

Ex-Președintei C.N.R.-ului

N'ai putut Ileană
să fi năzdrăvană.
Ai rămas Ioană
dar nu...Brătiană !

▪▪

Lui Nicu și Leanca Ceaușescu

Ca'n țară să fie bine,
iarăși bucurie,
Anul să v'aducă:
Foile de ducă !

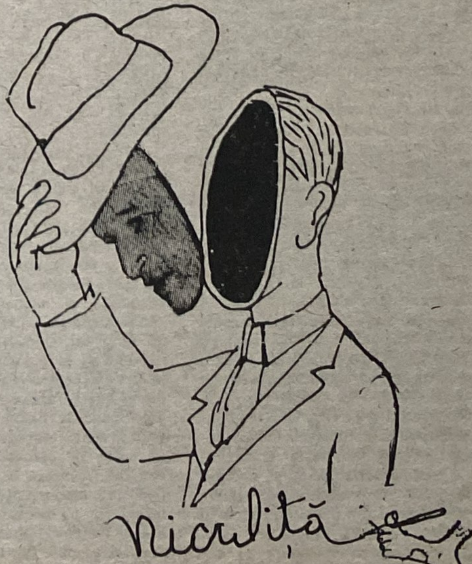
de ARGUS

Rățoiul exilat

ANUL XI OUL NR. 51

De Anul Nou:

SALUTĂRI CU AUTOGRAF DELA ÎNȚELEPTUL ÎNDRUMĂTOR

Glume

- Se spune că la plecarea în Cosmos, D. Prunariu, a lăsat mamei sale un bilet: "mamá, sunt în Cosmos, mă întorc peste o săptămână."

La întoarcere, a găsit următorul răspuns (dela mama sa) "fiule, sunt la coadă la carne; nu știu când mă întorc".

▪▪

- O bătrână privindu-și sacoșa (GOALA) zice cu glas tare: "acum nu știu ce mai fac; mă duc la piață sau vin dela piață??"

▪▪

- Vânzătorii dela Alimentare urmează pe timpul iernii un curs de ghizi, pentruca vara să poată explica turiștilor: aici A FOST BRÂNZĂ, aici A FOST CARNE, etc.

- O gospodină intrând la o măcelarie întrebă pe măcelar (care conversa cu colegul lui):

"Ce aveți ?"

"Ce se vede"

"Atunci vă rog să-mi dați 2 kg. de cârlige".

▪▪

- O bătrână intrând în Alimentară, întreabă pe vânzător:

"Aveți cașcaval de Dobrogea" ?

"Nu vine (prompt) răspunsul"

"Salam de Sibiu ?

"Nici"

"Atunci poate vin de Oltenia ?"

"Este-dar s'a terminat"

După ce mulțumește și pleacă, vânzătorul îi spune colegului său:

"Ai văzut bă ce memorie are la vârsta ei ?"

- Doi cetățeni se întâlnesc pe stradă și unul foarte trist îl întreabă pe celălalt:

- Ai auzit ceva ?

- Nu ! răspunde celălalt.

- Ceaușescu s'a îmbolnăvit de hernie.

- Cum așa ?

- A ridicat prea mult prețurile.

▪▪

La o expoziție: bustul lui Niculiță, cioplit de Jalea, alături de portretul Lenuței, executat de C. Baba; iar vizitatorii aveau ocazia să admire pe JALEA și BABA.

▪▪

Nicule, spune Lenuța, a fost o căldură insuportabilă, 50 la umbră. - Păi de ce ai stat la umbră ?

EPIGRAME ȘI CATRENE

Ion CICALĂ

Lui Goma,
"citindu-i",,,fotografia !

După barbă, semănare
Mare ai cu Hemingway,
Deosebirea apare
Când e vorba de condei !

De-a rima

Ajungând la rima "àte",
Noi, în unanimitate,
Am zis: "àte - sindicate"
Ivan însă ; "niet, blindate"!

Bietului Nicolae Ceaușescu la
cea de a 2-a "revoluție agrară"

Când nu mai vezi nici tu soluție
Decât în altă revoluție,
E semn că revoluția mare,
Fu, oltene, o eroare !

O REUȘITĂ MANIFESTARE ȘTIINȚIFICĂ LA MÜNCHEN

De multă vreme, Societatea Adacemică Română, prestigioasa instituție culturală românească din Exil, fondată în urmă cu mai bine de două decenii, trăiește aproape exclusiv prin activitatea ramurii din Germania, cu sediul la München. Condusă de Dr. Constantin Sporea, această ramură a Societății organizează la fiecare doi ani câte o sesiune de comunicări științifice și continuă să publice cu regularitate Revista Scriitorilor Români. Desfășurarea sesiunilor s'a menținut necontenit la un bun nivel - în pofida dificultății de a reuni în metropola bavareză pe oamenii de știință români care pot da strălucire acestor manifestări -, iar revista contină să-și mențină prestigiul câștigat încă de la primele ei numere. Păcat că, fără o susținere și din partea celorlalte ramuri - din Roma și Paris -, nucleul munchenez al Societății nu se poate achita singur de sarcina publicării pe mai departe și a seriilor științifice: Acta Historica, Acta Philologica, Acta Philosofica et Theologica, Acta Scientiarum Socialium, care făcuseră la vremea respectivă din această Societate un adevărat forum științific, de recunoscut prestigiu, al Exilului românesc ! Poate, totuși - mai cu seamă că în ultima vreme în Occident s'au reunit încă mai numeroși oameni de știință și de cultură români, stabiliți în țările apusene de pe urma catastrofalei situații în care a fost aruncată cultura românească de către regimul comunist, îndeosebi în deceniul 70 -, poate, totuși, zic, Societatea Academică Română va reveni cândva la activitatea-i de amploare, ce a impus-o lumii științifice internaționale într'un trecut nu prea îndepărtat !

Recenta sesiune științifică bienală dela München, din zilele de 24-26 Septembrie 1981, a fost axată,ca și precedenta, pe dezbateri în jurul raporturilor culturii române cu celelalte culturi europene, mai cu seamă cu cea germană și cu cea franceză, raporturi stabilite încă destul de timpuriu și adâncite progresiv până în veacul nostru, spre beneficiul atât al culturii române cât și al acelora cu care ea s'a interinfluențat. Ba, de astă dată sfera de cercetare a raporturilor date a fost încă și mai extinsă - printr'o inspirată inițiativă a organizatorilor -, ea îmbrățișând și culturile spaniolă și hispano-americane, ale căror raporturi cu creația culturală românească sunt mai puțin cunoscute și studiate.

Baza dezbaterilor a fost stabilită încă de acum doi ani, prin hotărîrea luată atunci - când s'au discutat exclusiv relațiile culturale româno-germane - de a se continua cercetarea și relevarea aspectelor multiple ale acestor raporturi, cu foloasele aduse de ele pentru ambele culturi, și chiar pentru dezvoltarea istorică a celor două popoare, cel puțin în ceea ce privește comunitățile etnice din cuprinsul României-Mari. Sesiunea a fost organizată de Societate, și acum, ca și atunci, în colaborare cu Casa culturală a Germanilor din Sud-estul Europei, în ambele cazuri sub genericul: Simpozionul româno-german (Deutsch-rumanische Tagung). Iar tema actualei sesiuni a fost: Relațiile culturale româno-occidentale.

Aspecte ale raporturilor culturale româno-germane au fost examinate, nu într'un număr mare de comunicări (pentru că numărul referatelor n'a fost în general prea mare), dar în câteva expuneri valoroase, care au stârnit mult interes, dând naștere și la discuții ample și animate. Impunătoare, chiar emoționantă, a fost comunicarea profesorului sas, originar din Brașov, Dr. Artur Maurer - activ actualmente la Universitatea din Lubeck, R.F.G.- dedicată celui pe care-l numește în însuși titlul lucrării: Un deschizător de drumuri, pe plan spiritual, al României Mari: Sextil Pușcariu. Evocând personalitatea marelui filolog român format în școala germană, autorul referatului a pus în lumină, convingător și emoționant, foloasele armonioasei îmbinări dintre formația științifică germană a savantului român, și spiritul avântat, receptiv și inventiv al ambianței culturale românești din preajma primului război mondial, asupra căreia s'a concentrat întreaga operă creatoare și organizatorică a filologului român evocat. Cea de-a doua referentă din prima zi a sesiunii, cercetătoarea Erika Pustejovsky, originară tot din Transilvania, dar stabilită la Waakirchen, R.F.G., a adus exemple impresionante ale modului în care apare Imaginea românilor în poezia germanilor din România.

Dimineața celei de-a doua zile a cuprins în program două referate susținute de fețe bisericești. Prelatul Dr. Hieronymus Menges, provenit din Dobrogea și stabilit în Germania de 16 ani, fără să fi pierdut o clipă legăturile cu Exilul românesc, a vorbit despre ceea ce el a numit chiar în titlu: "Imaginea românilor în ochii și sufletul germanilor dobrogeni, cu referiri la realitățile istorice din vremea când grupuri compacte de germani mai locuiau, alături de românii autohtoni, în unele sate dobrogene. Iar apoi, Preotul ortodox român Dr. Viorel Mehedințu, stabilit la Heidelberg, s'a ocupat de Modul în care este văzută și considerată Biserica Ortodoxă Română de către protestantismul german.

După amiază, s'a trecut la relevarea unor aspecte ale creației cultural-științifice românești recunoscute și pătrunse în conștiința lumii Apusului. Cunoscutul inginer Mihnea Romalo, care trăiește de multă vreme în München, a prezentat autorilor un impresionant tablou al Contribuțiilor românești la desvoltarea aviației în lume. Completându-și expunerea cu imagini proiectate pe ecran, referentul a evocat, succint, emoționantele momente ale afirmării în lume a spiritului creator românesc, reprezentat prin: Traian Vuia, Aurel Vlaicu, Henry Coandă, dar și de alți cercetători și inventatori români care au adus contribuții meritorii la dezvoltarea tehnicii zborurilor aeriene, inclusiv a celor cu elicopterul. După aceea, tânăra cercetătoare Helga Fessler din Heilbronn, RFG, - germană care a studiat limba și literatura română în Germania și care a realizat o lucrare mai vastă, - a prezentat fragmente din această lucrare intitulată: Periodicele române apărute în Apus după cel de-al doilea război mondial. Referenta a supus atenției celor prezenți, deși incomplet, o parte din publicațiile românești din lumea liberă, insistând asupra caracteristicilor limbii folosite în aceste publicații.

Cu mult interes au fost așteptate, în sfârșit, comunicările ultimei zile a sesiunii, consacrate raporturilor culturii române cu creația spirituală a popoarelor romanice din extremitatea occidentală a Continentului - franceză și engleză - și de dincolo de Ocean (mai ales America de Sud și cea Centrală).

Juristul și eseistul munchenez Mihai Cismărescu a abordat aspecte privind Reflectarea culturii și civilizației în raporturile culturale româno-franceze, încercând o mai judicioasă evaluare a ponderii raporturilor culturii noastre cu cea franceză, față de cele cu celelalte culturi occidentale, și îndeosebi cu cea germană. Autorul este de părere că, oricât de întinsă și de profundă ar fi influența franceză față de români, ea a însemnat întotdeauna nu o simplă preluare, ci o adaptare și o prelucrare creatoare a ceea ce s'a împrumutat, și în același fel s'a arătat cultura română deschisă și față de penetrațiile unor alte idei și curente, venite din Apus.

Poetul și profesorul Ștefan Baciu, dela Universitatea din Honolulu (Hawaii, U.S.A.), și-a făcut auzită comunicarea pe bandă de magnetofon, în imposibilitatea de a se fi deplasat la München. Expunerea sa, Contacte româno-latinoamericane pe plan cultural, a pus în lumină aspecte interesante, adeseori inedite ale modului în care este receptată și apreciată creația culturală românească pe pământul Americii de Sud și al celei Centrale. Autorul a făcut referiri și la fenomenul transmiterii unor scrieri recente venite din România, prin intermediul Cubei comuniste, înspre țările americane de limbă spaniolă. Și se face, prin aceasta, observă Ștefan Baciu, un cât se poate ne nefavorabil serviciu culturii române în ansamblu, în special literaturii, pentrucă cititorii americani sunt puși în fața unor pseudovalori, care nici nu pot stârni interes - de aceea și zac "operele" respective prin biblioteci, necitate de nimeni - și nici nu pot reprezenta adevărata forță creatoare românească. Salvator pentru prestigiul românesc este faptul că, în schimb, sunt mult mai bine cunoscute și apreciate scrierile unor reprezentanți autentici ai literaturii noastre și ai științei românești, între care mai ales Mircea Eliade, Emil Cioran, Eugen Ionescu (un dramaturg de mare renume aici), Horia Vintilă și, mai demult uitatul în Țară, Panait Istrati.

Profesorul madrilen Vintilă Horia, prestigiosul poet și romancier român din Exil, onorând cu prezența sa această sesiune a Societății, a oferit celor prezenți, ca o încununare a seriei de referate, o cuprinzătoare imagine a ceea ce reprezintă, cum zicea Domnia-sa: Creatorii de cultură români în lumea spaniolă. Față de ceea ce se cunoaște îndeobște, a subliniat autorul, raporturile româno-spaniole, și cunoașterea mai ales de către spanioli a figurilor istorice de seamă ale națiunii noastre și a creatorilor de cultură români de către lumea spaniolă acelea sunt mult mai extinse și mai profunde. Autorul a evocat, ca un exemplu grăitor, dintr'un trecut ceva mai îndepărtat, dedicarea de către Lope de Vega a unei opere dramatice eroului nostru național Mihai Viteazul. Dar vorbitorul s'a concentat cu deosebire asupra cunoașterii și prețuirii de către spanioli a creației personalităților române celor mai de seamă din anii actualului Exil: Alexandru Busuioceanu - conducătorul Institutului cultural român din Madrid, care a inaugurat o nouă eră în istoria relațiilor culturale româno-spaniole -, Horia Stamatu, Alexandru Gregorian, Vintilă Horia ș.a. Dezvoltarea relațiilor de care e vorba s'a intensificat mult în ultima vreme și ea are, în opinia autorului, rădăcini adânci, în însăși conștiința originii romanice comune a celor două popoare, spaniolii neuitând, între altele, că însuși Împăratul Traian, cel ce-a pus temelie formării poporului român, a fost un sevillian. Pe drept cuvânt se poate spune - a încheiat autorul - că poporul român aparține cercului celor 22 de națiuni spaniole, după căldura și interesul cu care este cercetată și urmărită istoria lui și cu care sunt întâmpinați reprezentanții veritabili ai spiritului său creator de către lumea spaniolă.

In afara acestor referate, participanții la sesiune au mai ascultat, în deschidere, și o succintă informare făcută de organizatorul principal al sesiunii, Dr. Constantin Sporea, asupra activității ramurii "germane" a Societății Academice Române în cei 20 de ani de existență, actuala reuniune constituind și un prilej, bine găsit, pentru sărbătorirea celor două decenii scurse dela fondarea ei - la 21 Mai 1961 -, urmând ca în anul viitor să se sărbătorească jubileul de un sfert de veac dela fondarea Societății înseși. Autorul a subliniat încă o dată faptul că dezvoltarea activității ramurii muncheneze a Societății se bazează într'o foarte însemnată măsură sprijinului dat Societății de către autoritățile bavareze, pentru care mulțumește încă o dată reprezentanților acestora.

Prezentarea unui omagiu datorat de Societate sprijinitorilor săi i-a fost oferită secretarului ramurii germane și de către recepția oferită de municipalitate participanților la reuniune, în după amiaza zilei de deschidere. În cuvântul adresat Doamnei consilier Cacilia Gottschel, reprezentanta primarului-general al Münchenului, Dr. Constantin Sporea a mulțumit, în numele tuturor celor de față, nu numai pentru calda primire ce li s'a făcut în sala de recepție a Primăriei, ci și pentru sprijinul continuu de care Societatea s'a bucurat aci, și de care reprezentanta primarului a dat toate asigurările că Societatea Academică Română se va bucura și în viitor. Münchenul bucurându-se și mândrindu-se să fie gazdă unor astfel de reuniunii . Prof. Vintilă Horia, în cuvântul rostit aci, a relevat apoi- alături de aspectul dureros și împovărător al Exilului,-și fațeta pozitivă a acestuia, concretizată în posibilitatea ce o dă spre o cunoaștere reciprocă mai profundă a celor exilați cu cei ce îi găzduiesc. Vorbitorul a socotit exilul ca fiind chiar o "tehnică a cunoașterii". Pentru că în opinia sa există trei chei ale cunoasterii: Exilul, Iubirea și Moartea. Poporul român își poate dezvălui aci, prin exil poate mai mult decât în condiții normale, două caracteristici spirituale de bază: sedentarismul său funciar, dar și capacitatea sa de pribegire, cu rădăcini în pendularea Munte-Câmpie a străbunilor săi oieri. În încheiere, a mulțumit și Domnia-sa gazdelor pentru frumoasa primire, asigurându-le că românii din Exil și-au găsit aci, în Centrul Europei, în Germania, în capitala bavareză, o a doua patrie spirituală.

Cele trei zile, cât a durat recenta sesiune a Societății Academice Române la München, au fost completate, se înțelege, și cu discuții purtate pe marginea referatelor prezentate. Iar acestea nu au fost nici puține, și nici simple cuvinte de complezență. Prin completările și, uneori, corectările făcute de unii participanți - între care: Prof. Dr. Georg Stadmuller din München, Dr. D.A. Amzăr din Wiesbaden, Dr. Vasile Tulescu din Konstanz, Dr. V.I.Emilian și Dr. Gabriel Manolescu din München, ș.a. - s'au adus noi contribuții la o reușită notabilă a recentei sesiuni. Și s'a subliniat încă o dată folosul și necesitatea organizării periodice, în continuare, a acestei serii de manifestări științifice românești din Exil. Să sperăm că organizatorul principal al manifestării, Dr. Constantin Sporea, va izbuti ca, în colaborare cu instituțiile locale germane, să reunească și pe mai departe, poate chiar anual, pe oamenii de cultură români din Exil, care trăiesc și continuă să creeze în spiritul și pe ogorul culturii române, pe aceste meleaguri îndepărtate geografic, dar nu și spiritualicește, de Țară. •

Doru MĂRGĂRIT

REFUGIAȚII DIN LAGĂRE AU LIPSĂ DE ÎMBRĂCĂMINTE

Nevoia cea mai mare e acolo unde sunt și cei mai mulți. Acest loc e Lagărul de Refugiați Traiskirchen din Austria. Indrumăm pe cei voitori să ajute cu îmbrăcăminte, să trimită pachetele pe adresa: Mrs Dorina Gabor, Karolinengase 24, 1040 Wien, Austria.

E bine de ținut în seama ca marea majoritate a refugiaților sunt bărbați. Astfel numărul femeilor și copiilor e mai redus.

Ar fi de dorit ca să se trimită îmbrăcăminte mai curațică.

ȘTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

PARASTAS PENTRU ARON COTRUȘ

LA MORMÂNTUL LUI ARON COTRUȘ
Dela stânga la dreapta: Petru Lupușor, Ion Halmaghi, Ion Simicin, Cornel Popa, Stefan Gheorghiu, Stefan Stănescu, Stefan Teodoru, Chirilă Ciuntu și Ecaterin Predescu.

În ziua de 24 Octombrie, 1981, a fost oficiat un serviciu religios, de parastas, în memoria poetului Aron Cotruș, în orașul Cleveland, Ohio, la Biserica română unită, Sfânta Elena, cu ocazia împlinirii a 20 de ani dela moartea sa.

Parastasul s'a făcut din inițiativa Congresului Național Român American, prin îngrijirea dlui Ion Simicin și a Pr.Mircea Toderici, parohul Bisericii Sfânta Elena.

La orele 12 a.m. Pr. Teodorici a oficiat cuvenita Sfântă Liturghie, și apoi, toată lumea care era prezentă s'a îndreptat spre cimitirul Holy Cross, la mormântul poetului, unde s'a făcut o rugăciune și s'a sfințit coliva pregătită pentru parastas.

După aceea, s'a revenit la Biserica Sfânta Elena, unde în sala culturală, Pr. Toderici a oferit un prânz, cu mâncare și băuturi, tuturor celor ce au participat la cinstirea memoriei poetului Cotruș. Mâncările au fost pregătite de harnicele femei dela parohie.

Pr. Toderici a evocat în cuvinte duioase memoria poetului și a prezentat frumoasa lui personalitate spirituală, așa cum a cunoscut-o dânsul la vremea aceea. Pr.Toderici a fost unul dintre preoții care au oficiat serviciul religios la înmormântarea din 1961.

Cu această ocazie, a vorbit și Ion Halmaghi, în calitate de reprezentant al ARCEI. După ce a mulțumit tuturor celor ce au pregătit acest Parastas și a celor ce au venit să cinstească memoria acestui mare român, care a fost Aron Cotruș, Ion Halmaghi a relevat semnificația creației poetice și ale pozițiilor pe care le-a luat Aron Cotruș în lumea exilului românesc. Iată esența celor spuse: Dintre criteriile care pot cuprinde mai bine valoarea unor creații poetice, se pare că cele mai potrivite poezii lui Cotruș, în special, sunt acelea alcătuite de filosoful german Martin Heiddeger, atunci când a încercat să interpreteze poezia lui Holderin. După concepția lui Geddeger, un poet autentic este acela (a) care are un contact original cu lucrurile, cu firea, cu existența, cu realitatea. (b) care numește lucrurile, nominalizează, întrebuințează puterea creatoare a Logosului, după viziunea Sfântului Ioan, care a afirmat: "La început a fost Cuvântul". (c) care se joacă cu Muzele, după expresia lui Pindar, din antichitatea greacă.

Poezia lui Cotruș este o poezie autentică, pentrucă a țâșnit din adâncimile sufletului poporului român. Poetul a stabilit un contact original, direct, fără nici un intermediar, ci cu propria lui inimă, cu propriul lui spirit, cu lumea vastă și inepuizabilă a sufletului țăranului român, care a cărat în istorie identitatea lui etnică, cu toată bogăția de credințe, valori și aspirații, împotriva tuturor adversităților istorice celor mai absurde. Instalat în lumea aceasta mioritcă, abisală, în subconștientul colectivității etnice românești, Aron Cotruș s'a simțit stăpân spiritual al poporului român, și în toată opera lui a avut conștiința de stăpân, după expresia lui Nichifor Crainic.

În poeziile sale, el a dat nume lucrurilor și întâmplărilor, sentimentelor și emoțiilor, idealurilor și gândurilor. A numit realitățile românești, cu vorbe care parcă au fost săpate în granit, pentru vecie. A cântat durerile, bucuriile și frumusețile românești; a dat expresie viie dorurilor, visurilor și idealurilor unui neam întreg. A biciut pe vrășmași și pe cei răi, a slăvit eroismul celor viteji și răsculați împotriva nedreptăților și a glorificat pe cei tineri care s'au ridicat pentru o țară mai bună și mai frumoasă. Aron Cotruș nu s'a jucat cu Muzele, ci a mânuit frumusețile inegalabile ale limbii românești în versuri a căror incantație te transportă în lumile paradisiace ale tuturor aspirațiilor superbe pe care le-a înjghebat viziunea armonioasă a țăranului român, a sufletului mioritic.

După invazia sovietică, din 1944, poetul Aron Cotruș a rămas în lumea liberă, cu conștiința de stăpân spiritual, care trebue să apere pe baricade întregul tezaur de tradiții, valori, gânduri, datine și idealuri românești. Ca proprietar al moștenirilor spirituale românești, Aron Cotruș a lovit, a înfierat și a suduit pe toți veneticii și înstrăinații de sufletul neamului din Carpați, sovietici sau marxiști. Dar, mai mult decât orice, sufletul lui era îndurerat de faptele trădării, ale celor care s'au făcut instrumente ale barbarilor invadatori. Pe aceștia, nu i-a iertat niciodată, căci el apăra moșia culturii, civilizației românești, identitatea spirituală a neamului românesc.

În lumea occidentală a fost recunoscut ca un mare poet și ca un creator de valori care au depășit culoarea locală a românismului și au captat o investire planetară. A ridicat, prin poezia și prezența lui, lumea românească la dimensiunea planetei, mai cu seamă prin valorificarea originei și potențialităților române.

În exil, a chemat lumea românească la o închegare de energii unitare în lupte, pentru a realiza o ecumenicitate națională, singura salvatore pentru existența românească din exil.

Aron Cotruș ne-a părăsit acum 20 de ani, și noi am rămas tot în lumea exilului.

Ce lecție putem învăța din strădania lui uriașă ? Simplu, să nu ne pierdem cumpătul, să luptăm fără încetare, să nu uităm pe cei din țară, să continuăm a visa la zodii mai bune. Căci, dreptul de a visa nu poate fi răpit, nici de venetici, nici de samavolnici, nici de mișelnici și nici de trădători. Iată, în acest sens, câteva versuri admirabile dintr'o poezie a sa:

"..................clipele
Mi-au ofilit toți trandafirii anilor,
Dar mi-au lăsat un dar mai mare decât toate
Dulceața fără margini de-a visa
Și ochii ce-mi deschid țărmuri de lumini
depărtărilor"

Dvoastră, toți cei ce ați venit azi, aici, la o dreaptă cinstire a memorie marelui poet român, sunteți niște visători, ați înțeles spiritul și valoarea lui Aron Cotruș. Eu vă felicit și vă mulțumesc pentru participare.

A luat apoi cuvântul, Pr. Vasile Hațiegan, care a vorbit despre felul cum l-a cunoscut pe poet și a subliniat caracteristicele sale în felul de a se purta cu lumea.

Tânărul Florin Dumitrescu a cântat o arie italiană, iar dna Ana Petrescu a recitat două poezii de-ale lui Cotruș și, la urmă, a propus câteva clipe de tăcere, ca un ultim omagiu adus marelui dispărut dintre noi, Aron Cotruș.

Corespondent

SESIUNEA A 9-a A CONGRESULUI LIMBII ROMÂNE

Desfășurat sub auspiciile Parohiei Bisericii Sf.Gheorghe din Toronto, Canada, lucrările sesiunii a 9-a C.L.R. a ținut atenția și interesul auditorilor într'o comuniune de participație și vibrație românească, demne de subiectele și preocupările atinse, precum și de efortul tuturora, organizatori și invitați.

Cei care datorită în primul rând depărtării n'au putut participa personal au într'adevăr ce regreta, căci această sesiune, în special, a creat una din acele rare coincidențe care pun la un loc în timp și spațiu trecutul local al acelei comunități românești din Toronto și împrejurimi cu prezentul, prin purtătorii de astăzi ai steagurilor.

A purta un steag, nu este ușor, nici la propriu nici la figurat, dar când ai convingerea că trebue ținut sus tocmai în ciuda intemperiilor, o faci cu mândrie.

Dar vai, unii dintre confrați au început să aibă îndoieli asupra unor chestiuni fundamentale, datorită înfrângerilor, atât personale cât și la nivel național, datorită desfigurărilor și batjocurilor experimentărilor sociale și "culturale" practicate în țara de baștină și peste care mai apasă acum înstrăinarea, pentru cei din exil. Participând însă la lucrările C.L.R., nu puțini au fost aceia care au trăit o răsturnare a sentimentelor de apatie și confuzie, mărturisind entuziasmul stârnit de unele momente, de-alungul lecturilor, unele lucrări măiestre, altele adevărate spovedanii.

Congresul Limbii Române ca instituție culturală românească în exil, alături de alte instituții, asociații, redacții de publicații în limba română precum și personalități de activitate și atitudine românească sunt la un loc forțele spiritului liber românesc, care mențin identitatea adevărată românească în exil, respingând totodată activ și continuu infiltrația și "uscăturile", -agenți ai urii, învrăjbirii și dezertării și care din păcate murdăresc limba noastră strămoșească, folosind-o în viclenie.

Comitetul organizatoric mulțumește și pe această cale bunelor gazde din Toronto și dela Parohia Bisericii Sf.Gheorghe, tuturora care s'au obosit să fie prezenți, celor care de departe ori mai aproape au trimis lucrări, poeme, mesaje de salut și încurajare, sperând să-i reîntâlnească peste un an, tot la Toronto.

Președinte,
Valentin A.Cantor

VEȘTI DIN AMERICA

Comunitățile Românești din Statele Unite și Canada, își încep odată cu venirea toamnei, programele lor de întruniri și culturale.

În partea de răsărit a Statelor Unite, aceste activități au început cu hramurile Bisericilor. Astfel, pe ziua de 18 Octombrie 1981, a avut loc la Bridgeport, Connecticut hramul Bisericii Sf. Dimitrie, această frumoasă ctitorie a aromânilor pe pământul american. Ca în toate ocaziile de acest fel, fărșeroții, perivolliații și grămostenii care formează majoritatea acestei parohii, au fost alături de tânărul dar iubitul lor paroh Părintele Tătulescu.

O săptămână mai târziu, la New York, a avut loc hramul Bisericii Sf. Dumitru, al cărei Paroh este Părintele Florian Găldău. La această sărbătoare, credincioșii au avut fericita ocazie de a se întâlni cu Prea Fericitul Episcop Natanaiel, dela Episcopia Românească din America. Prea Sfințitul Episcop, a adus binecuvântarea I.P.S.S. Arhiepiscopul Valerian de la Vatra Românească.

Pe ziua de 8 Noembrie, Sf. Arhangheli Mihail și Gavril, a avut loc întâlnirea la o masă comună a credincioșilor aparținând de Parohia Sf. Maria, din Queens New-York. Noua Parohie, sărbătorea prima masă dela Intrarea parohiei în cadrul Episcopiei Române Ortodoxe de la Vatra Românească.Sala arhiplină a trăit momente de adevărată înălțare creștinească și românească, alături de Părintele Paroh Nicolae Bârsan.

O remarcă deosebită, trebue adusă contribuției valoroaselor talente românești care s'au ivit în lumea liberă. Atât la hramul Bisericii Sf. Dumitru cât și la masa dată de Parohia Sf. Maria, o deosebită contribuție la reușită au fost recitalurile date de cunoscuta cântăreață de la Opera Română din Cluj, Doamna Sara Buțu, aflată în lumea liberă. Doamna Sara Buțu va susține un frumos program de colinde românești și străine, cu ocazia sărbătorilor Crăciunului.

Un alt talentat cântăreț român Domnul Gion Ionescu, care cum numai dânsul știe s'o facă să antreneze întreaga asistență în frumosul potpuriu muzical al Bucureștiului de altădată.

Corespondent

CENTENARIUL LUI ENESCU LA RADIO CANADA

În cadrul manifestărilor care au loc în cursul acestui an cu ocazia sărbătoririi centenarului lui George Enescu, Radio Canada transmite un program special consacrat acestui eveniment. Emisiunea face parte din programul "Musique en fete" și cu acest prilej D-l Vasile Tega va prezenta viața și opera genialului compozitor, violonist și dirijor român. Se vor putea asculta în cadrul acestei emisiuni -printre altele- Poema Română, Rapsodia Română Nr.1 și sonata pentru vioară și pian Nr.3 în caracter popular românesc, interpretată la vioară de Enescu însuși și acompaniat la pian de un alt geniu al muzicii românești, Dinu Lipatti.

Emisiunea va avea loc Vineri, 18 Decembrie 1981, dela orele 10.30 până la 12.00, și va putea fi ascultată la următoarele posturi de radio: Montreal CBF-FM 100,7, Ottawa CBOF-FM 102,5 , Quebec CBV-FM 95,3 ,Chicoutimi CBS-FM 100,9 , Drummondville CBF-FM 104,3 , și Rimouski CJBR-FM 101, 5.

IMPRESIONANTA MANIFESTAȚIE ANTICOMUNISTĂ
DIN TORONTO, ONTARIO, CANADA

În zilele de Sâmbătă 7 și Duminică 8 Noembrie 1981 a avut loc în orașul Toronto, la Seaway Hotel, o conferință de natură anticomunistă, organizată de comitetul executiv al organizației antibolșevice a națiunilor captive, secția Canada (Anti-Bolshevic Bloc of Nations), la care au luat parte reprezentanți ale celor patrusprezece grupuri etnice, ale căror țări se găsesc sub jugul comunismului internațional și al imperialsimului sovietic rusesc, ca : Afganistan, Albania, Bulgaria, Estonia , Croația, Lituania, Polonia, România, Slovacia, Slovenia, Ucraina și Vietnam.

Din partea grupului românesc au luat parte 15 persoane. Anunțuri în legătură cu acest eveniment au fost trimise la diferiți frați români din Toronto, Hamilton și alte orașe.

Programul a început Sâmbătă 7 Noembrie la orele 8.30 dimineața, cu înregistrarea delegaților tuturor grupurilor etnice de mai sus.

După înregistrarea delegaților, preotul Nicolae Zelea, din partea grupului românesc, a rostit rugăciunea de deschidere, după care președintele conferinței, Dr. S. Paduchak, ucrainian, a anunțat deschiderea dezbaterilor. Cuvântul de deschidere a fost ținut de către doamna S. Stetsko, din grupul ucrainian, membră în comitetul executiv mondial al ABN-ului și directoarea relațiilor externe a organizației. Doamna Stetko a descris amănunțit însemnătatea ABN-ului și activitățile organizației în toate țările din lumea liberă, în lupta de ELIBERARE A TARILOR SUBJUGATE DE RUSIA IMPERIALISTĂ ȘI DE COMUNISM.

În prima sesiune a conferinței au mai luat cuvântul și alte personalități din Canada și Statele Unite, după care au urmat prezentările de rapoarte ale fiecărui grup etnic. Din partea grupului nostru românesc, raportul a fost prezentat de fiica Domnului I. Călvărașanu, Maria, în care s'au descris activități anticomuniste în sânul grupurilor românești din Canada.

Imediat după-amiază a început a doua sesiune de lucru, cu care ocazie au fost prezentate rapoarte asupra situației din țările de sub dominația comunistă. Raportul din partea grupului românesc a fost prezentat de către domnul Constantin Magirescu.

In continuarea programului, începând la orele 6 seara, a avut loc o recepție în sala de festivități a hotelului, după care a urmat banchetul festiv la care au luat parte între șase și șapte sute de persoane, cu care ocazie au fost invitați să vorbească următoarele personalități: domnul Y. Stetsko, ucrainian, Președintele mondial al ABN venit din Germania de vest, care a vorbit despre: "Națiunile subjugate, o supraputere neglijată", după care a urmat domnul J.A.D. Wilkinson, deputat conservator în Parlamentul britanic și reprezentant al Angliei în organizația Nord Atlantică, cât și în piața economică europeană, venit special din Londra ca să participe la conferință. A urmat domnul E. O'Connor dinn Statele Unite, un foarte bun expert în probleme de politică externă și de apărare națională americană. În continuare au luat cuvântul domnii Michael Wilson, deputat în parlamentul federal canadian, Jesse Fils, de asemenea deputat în parlamentul canadian și Dennis Flynn - primarul suburbiei Etobicoke, unde se află situat hotelul.

După banchet a urmat un program cultural la care au luat parte reprezentanți ale grupurilor etnice. Din partea grupului român, talentatul tânăr Edmond Lascu a interpretat la vioară "Răpsodia Română" și alte cântece românești, fiind îndelung aplaudat de lumea prezentă în sală.

A doua zi, Duminică 8 Noembrie, la orele 8.30 dimineața, după rugăciunea rostită de un preot ucrainian dezbaterile au fost reluate. S'au discutat probleme în legătură cu lupta de eliberare a țărilor subjugate de Rusia Sovietică și de comunismul internațional. Au luat cuvântul: Edward O'Connor (Statele Unite), J.A.D. Wilkinson (Anglia), Charles Andreashky, ungur, secretar general al ABN, secția Statele Unite, John Gamble, deputat în parlamentul federal canadian, Dr. Said Zafar, reprezentantul mișcării de eliberare a Afganistanului, profesor Truong Quang Si, din partea grupului vietnamez și Dr. Anatoly Bedryi din partea grupului bulgar.

Către sfârșitul discuțiilor, delegația afganistană a prezentat două filme, arătând luptele anticomuniștilor în Afganistan împotriva ocupantului sovietic, cât și metodele criminale folosite de ruși contra populației, folosing gaze otrăvitoare și alte mijloace de tortură.

După amiaza, la orele 3.30 dezbaterile au luat sfârșit printr'o cuvântare de închidere ținută de Dr. O. Romanishyn, ucrainian, președintele comitetului de organizare a conferinței. La sfârșit, preotul Niculae Zelea a fost invitat să rostească rugăciunea de încheiere.

Prin felul în care au decurs dezbaterile acestei conferințe, cât și după numărul neașteptat de mare al participanților și interesul arătat de fiecare grup etnic, succesul conferinței a fost peste așteptări și se poate evidenția clar că mișcarea de ELIBERARE A PÓPOARELOR SUBJUGATE DE RUSIA IMPERIALISTĂ ȘI DE COMUNISMUL INTERNAȚIONAL ia proporții tot mai mari.

Locul și data conferinței viitoare vor fi anunțate ulterior.

Corespondent

DIN PRESA STRĂINĂ

CUM SE JOACĂ ISTORIA LUMII

Alexandru BERCEANU

Ziarul "Le Figaro" din 16 Octombrie 1981, publică un foarte interesant articol, consacrat spionajului comunist din Germania de Vest. Se știe că în 1972, fostul Cancelar de atunci, Willy Brandt, a trebuit să părăsească precipitat postul după ce se descoperise că avea în serviciul lui personal, ca purtător de servietă și altele, un important spion al Germaniei de Est, numit Guillaume, căpitan în poliția secretă a Germaniei comuniste, și care fusese pus în funcția respectivă de Brandt, împotriva avizului serviciului secret al Germaniei Federale. Cităm din articol: "Aparatul de fotografiat este pentru spion ceea ce e calul pentru jokeu. Au circulat svonuri la Bonn în legătură cu niște dulci serate pe care le organiza Guillaume pentru Brandt: în cursul acestor adunări în cerc restrâns, spionul cancelarului se scutura de veșmintele care prisoseau, dar niciodată de ceasul dela mână, așa că anumite fotografii foarte incomode se află probabil în clipa de față la Kremlin". Mai încolo articolul relatează despre aparate fotografice minuscule, cu un diametru până la doi centimetri, și care se montează foarte ușor în corpul unui ceas de mână.

Acest fost cancelar al țărei cu cea mai mare și înaintată industrie din Europa Occidentală, a rămas Președinte al Partidului Social-Democrat, și în acelaș timp este Președinte al Internaționalei Socialiste, cu toate că propriul lui partid își zice "social-democrat", nu "socialist". In această calitate internațională, fostul cancelar, debarcat din post din motivele cele mai penibile, este azi cel mai mare agitator pe plan mondial împotriva politicei lui Reagan, împotriva Pactului Atlantic, împotriva propriului Cancelar Schmidt, și provocator, s'ar putea zice, isteric, al așa numitului "Sud", cu toți socialiștii din jurul Mediteranei, împotriva securității Europei, și pentru dezarmarea radicală a Occidentului în favoarea Sovietelor care în acest timp se înarmează radical. Veșnic tânărul om de viață n'a avut, spre deosebire de socialistul Mitterand, niciodată o vorbă de critică față de crima din Afganistan.

La origine acest Willy Brandt a fost marxist, dar e foarte posibil ca actuala lui turbare pro-sovietică să nu fie expresia unei convingeri, ci a unei eventuale temeri de-a se vedea într'o bună zi în presă golgoluț, într'o veselă orgie, cu fetele aduse de serviabilul fost purtător de oală, Guillaume. Susținătorii acestui personagiu poate că nici ei nu au convingeri chiar pro-sovietice, și sunt doar ce se spune niște "naționaliști" de stânga, nu "național" ci "democrat-socialiști", dar dacă există cu adevărat primejdia publicării unor astfel de ilustrații, ea ar coincide cu primejdia acestui partid de-a se șterge de pe rol în viața politică a Germaniei Federale.

Ziarul "Le Figaro" vorbește de "svonuri" și nici noi nu putem vorbi de altceva, dar din nenorocire politica de agitație în favoarea Sovietelor și pentru neutralizarea Europei Occidentale, dă prea multă apă la moară svonurilor. Și cum la socialiștii de orice fel, naționali, democrați, staliniști, "rațiunea de partid" trece peste orice fel de rațiune umană, ca probă că Brandt nici azi nu știe încă de invadarea Afganistanului, vedem că pentru acest agitator mai bine se lichidează Europa și e dată integral pe mâna Sovietelor, decât să se compromită el și partidul lui, în cazul în care "svonurile" ar avea o bază de realitate.

În acest punct, al "rațiunii de partid", nu există nicio deosebire între socialiști și comuniști, de unde și marea primejdie pe care o reprezintă pentru viitorul umanității. Noi de aici, din America, nu putem controla niciun fel de svonuri mondene din Europa, dar constatăm catastrofalele rezultate ale agitației socialiste, care minează libertatea întregii lumi încă libere.

•

L'ALTERNATIVE

CE ESTE COMUNISMUL

Credem că nimic nu poate arăta mai bine acest lucru, decât următorul episod, pe care îl reproducem după revista "L'ALTERNATIVE", ce apare la Paris și militează pentru "drepturi și libertăți democratice în Europa de Est". CE A DEVENIT DUMITRU MIRCESCU?

Dumitru Mircescu, lucrător pensionar, născut la 26.XII.1912, a luat primul contact cu mișcarea muncitorească în 1928, când și-a dat adeziunea la "Sindicatele Unitare" din Bucuresti. In 1933, a făcut parte dintr'un comitet de susținere a greviștilor din atelierele feroviare "Grivița" dela București. A fost de asemenea membru al "Comitetului Național Antifascist" și al "Ligii muncitorilor" organizată de comuniști. În Septembrie 1936, convingerile lui l-au determinat să treacă clandestin în U.R.S.S. cu speranța să poată studia și să devină inginer în patria proletariatului. A fost imediat arestat și deportat în Kazacstan. În Iulie 1937 este judecat și condamnat la 10 ani de lagăr pentru spionaj, sabotaj și provocări antirevoluționare. A trecut prin cea mai mare parte din lagărele Siberiei și nu a fost liberat decât în 1947, când era la Vorkuta. A cerut repatrierea dar a fost deportat pe malul râului Ili, aproape de granița chineză. În 1949 a fugit și a reușit să ajungă din nou în România. După șase luni de detențiune este achitat de tribunalul militar dela Galați. Dar trecutul lui îl urmărește: va fi supraveghiat de poliția politică și nu va putea munci decât ca lucrător necalificat, fără nicio posibilitate de avansare. Pensionat, obține în 1979 un pașaport turistic pentru Occident, unde își scrie amintirile din lagărele sovietice pentru a le publica. În Junie 1980, mai multe fragmente din aceste amintiri sunt difuzate la "Europa Liberă". Întors în România, D. Mircescu este convocat zi de zi la sediul poliției politice, brutalizat, amenințat cu moartea; se deschide un proces împotriva lui sub inculparea de furt, comerț ilegal, sabotaj și calomnie (dosar nr. 7-465, 1980). Condamnarea lui în U.R.S.S. este socotită ca o circumstanță agravantă, achitarea lui din 1949 e lăsată uitării. La 6 Aprilie 1981, într'o ultimă convorbire telefonică (întreruptă brusc), comunica prietenilor lui dela Paris că fusese din nou bătut de poliția politică. De atunci nu ne-a mai ajuns nicio știre în legătură cu el. (L'ALTERNATIVE, nr. 12, Septembrie - Octombire 1981, semnat "Liga pentru apărarea drepturilor omului în România".)

•

FRANKFURTER ALLGEMEINE

21 Octombrie, 1981

ROMÂNIA ISPĂȘEȘTE GREȘELILE LUI CEAUȘESCU

de Viktor MAIER

Incă din anii '50 se spunea în blocul de Est că dacă ar veni socialismul în Sahara ar începe să lipsească nisipul. Tragicul acestei anecdote constă în faptul că ea este mereu din nou actuală. Recent România, despre care toate generațiile știu din lecțiile de geografie că este o țară prin excelență agricolă, a introdus recent raționarea pâinii. Fiecare Român are la dispoziția lui în viitor 150 de kilograme de grâu și 30 de kilograme porumb, pentru celebra mămăligă, pe timp de un an. Sub amenințarea pedepsei, pâinea nu trebue să fie dată ca nutreț la animale. Acest decret vine după aproape 40 de ani dela sfârșitul războiului și dela începutul "construcției socialiste". Și mai ales vine după 16 ani dela preluarea puterii de către Ceaușescu, ceea ce politic este chiar mai important. Această măsură este numită în organul partidului "Scînteia", ca un pas mai departe "în programul neîntrerupt de ridicare a nivelului de viață".

E posibil ca decretul raționării împreună cu cel de acum două săptămâni împotriva comerțului negru cu alimente să aducă provizoriu un fel de ajutorare a populației în sensul că o anumită ordine în haos ar desființa cozile. Dar Ceaușescu, de vreun an încoace de când face răspunzătoare autoritățile județene în materie de aprovizionare, alimentele "critice", în afară de pâine, sau carne, ulei de masă, produse lactate, zahăr și altele, tot mai frecvent erau distribuite în prăvălii numai la locuitorii județului, sau chiar ai comunelor, în urma legitimării cu hârtiile personale.

Nu există nicio îndoială că în România criza aprovizionării este cam tot așa de rea ca în Polonia. Dar într'un anume sens este chiar și mai rea, pentrucă în Polonia, oricum, este încă disponibil potențialul de producție. Problema din Polonia este în primul rând cum să fie activat acest potențial, și cum să fie organizată distribuția pe piață. IN ROMANIA, DIMPOTRIVA CHIAR SI POTENTIALUL DE PRODUCTIE ESTE DIMINUAT. Chiar în timpul celui de-al doilea război mondial România n'a cunoscut o penurie alimentară. Aceasta a venit abia după luarea puterii de către comuniști care mai întâi a strivit pe țărani cu prestările forțate, și după aceea a colectivizat agricultura.

După ce sub noul sistem s'a constituit cu încetul un fel de "normalitate", foarte precară, a intervenit la mijlocul anilor '60 politica industrializării forțate a lui Ceaușescu. Această politică pleca după modelul stalinist, dela ideea unei agriculturi "ca izvor primar al acumulării". Aceasta însemna exploatarea agriculturii colective printr'o muncă aspră, cu prețuri și salarii minimale, cu neglijarea investițiilor, cu excluderea oricărui stimulent material și cu puțină libertate pentru o producție particulară, aceasta fiind și ea dirijată de munca colectivă. Rezultatele au fost sărăcie, desinteres și golirea satelor. Acum lucrează în colhozuri și pe domeniile statului precumpănitor oameni bătrâni, pe care îi așteaptă un amurg al vieții cu niște rente de înfometare. Mii de hectare cultivabile sunt nefolosite, pentrucă atât oamenii cât și mijloacele lipsesc. Numai ici pe colo, oarecum ca în unele părți din Banat, se văd domenii ale statului bine exploatate și colhozuri care funcționează, în majoritatea cazurile pentru produse speciale. Acolo cultivă țăranii în grădinile proprii arbori fructiferi, mai ales pentru export. Dar acestea sunt stări de excepție care nu fac în niciun fel regula.

Criza agrară din România, se anunța de ani de zile. Incă din 1974 se iveau acute probleme de aprovizionare. La degraderea treptată a situației, Ceaușescu nu a reacționat cu reforme, ci dimpotrivă s'a încrâncenat din ce în ce mai mult în politica lui de industrializare, și în loc să depășască greutățile cu măsuri stimulatorii, a venit cu mai multă birocrație, constrângeri și poliție. Azi se pare că unii funcționari încearcă, pe baze locale, să prevină cele mai rele efecte ale acestei politici înțepenite, în măsura în care încurajază în agricultură și producția particulară. Ei trebue să facă acest lucru mai curând în secret, pentru a nu umbri prestigiul conducătorilor de deasupra. Dar în situația catastrofală de acum, asemenea mici pași sunt numai picături pe o piatră încinsă. Nu se știe în ce măsură sunt vinovate de criza aprovizionării din România, exporturile intensificate. Se știe numai că România este datoare în Occident cu vreo opt miliarde de dolari, este în întârziere cu plata datoriilor, și e probabil că în acest an va ajunge la unele prelungiri ale creditului, în unele părți.

Noua industrie petrochimică, desvoltată de una singură, nu numai că nu aduce nimic dar azi este un impediment în materie de participare la viața economică internațională.

Ar fi posibil ca România să exporte chiar în Uniunea Sovietică produse alimentare ca "marfă brută", pentruca de acolo să primească țiței și anumite materii prime. In ultimul an a obținut pe această cale 1,5 milioane de tone țiței. In materie de grâu, care și așa este suficient pe piața mondială, s'ar părea că asemenea export este limitat. Până acuma România a încercat să-și rezolve problema grânelor pe o cale expansivă, adică prin extinderea câmpurilor de producție agricolă, și nu prin intensivitatea producției.

Pentru țară vin două catastrofe împreună: pe de-o parte explozia structurii agricole și a crizei de producție, iar pe de altă parte greaua situație a relațiilor economice externe. Cauzele acestor amândouă elemente sunt în sistem și în politica poruncită de Ceaușescu. Sunt observatori care cred că actuala criză a aprovizionării este chiar începutul unei crize a regimului Ceaușescu.

•

MUNCHENER MERKUR

VID FANTOMATIC ȘI MASE ENTUZIASTE

Craiova, Bucuresti (Agenția dpa-ap) .- Președintele Carstens a fost confruntat cu o surpriză "fantomatică" în timpul turneului de 2 zile în România. Zona de pietoni prin care președintele Federației (Germania de Vest) s'a îndreptat spre hotelul său fusese zăvorită ermetic și golită de oameni. Doar la distanță se puteau zări câteva persoane în dosul milițienilor. Deși se convenise ca președ. Carstens să vorbească în fața a 200 studenți și profesori în aula Univ. Craiova, el a fost condus într'o mică sală în care luaseră loc doar câțiva profesori. Protocolul RSR cu experiență în dirijarea maselor, a știut însă să pregătească pentru primirea lui Carstens o culisă demnă de o vizită de Stat: La sosirea avionului pe aeroportul Bucureștilor (Otopeni n.n.) se postaseră 1.000 Români pentru primirea oaspetului. La vizitarea unei uzini de mașini, pe Carstens îl așteptau chiar 2.000 muncitori și elevi. Mici drapele au fost fluturate și s'au auzit strigăte de ura. Potrivit comunicatului publicat, Carstens și Ceaușescu și-ar fi îndreptat atenția asupra situației internaționale "caracterizate prin contradicții" care ar prezenta un pericol serios pentru pace.

Din fuga condeiului: LOCURI, OAMENI, ÎNTÂMPLĂRI.

de Miron BUTARIU

SOARTA REFUGIAȚILOR CE SE REPATRIAZĂ

Din surse diverse, bine informate, se poate constata aproape cu certitudine, că refugiații români, care se lasă ispitiți să se repatrieze, sau care își fac iluzii, că nu li se va întâmpla nimic, în realitate sunt siliți să trăiască o viață amară, plină de mizerie și teroare, care în foarte multe cazuri duce la sinucidere. Măsuri speciale împotriva acestora sunt luate de către o secție specială a Partidului comunist, pentruca "acești trădători" - cum numește Ceaușescu pe refugiați, să-și primească pedeapsa meritată. În primele 6-8 luni nu se întâmplă celui repatriat aproape nimic deosebit, decât atât că își primește serviciul lăsat sau chiar altul mai bunișor, fiind totuși obligat să arate celor din jur și uneori în conferințe, lucrul ce l-a determinat să plece și apoi să se reîntoarcă. După aceastá așa zisă lună de miere, repatriatul este dat afară din serviciu. Dacă între timp și-a cumpărat ceva, îi este confiscat. Legea de control a averilor este aplicată celor din familia sa. Dacă vrea să plece, toate căile de plecare îi sunt închise. Este tratat ca un om ciumat. Cu nervii zdruncinați găsește adeseori cea mai ușoară scăpare: sinuciderea; pentrucă prin aceasta se salvează nu numai pe el, ci și pe cei din familia sa.

ÎNVĂȚAREA LIMBILOR STRĂINE ÎN ȘCOLILE DIN ROMÂNIA

În Decembrie 1979 a fost pusă în aplicare o nouă lege asupra Educației, care a pus în practică ideile lui Ceausescu referitoare la educație. Această lege a căpătat numele de "politehnica educației." N'au trecut însă nici doi ani și s'a constatat că aplicarea ei elimină aproape cu totul învățământul limbii latine și reduce îngrijorător învățarea limbilor străine. S'au închis facultățile limbilor clasice la universități și s'au redus programele de filologie și istorie la școli. Dealtfel totdeauna a domnit cea mai mare confuzie în câmpul învățământului de sub Guvernul comunist din România. Până în anul 1960 rusa era singura limbă străină obligatorie. După aceea cu multă ezitare a fost introdusă învățarea limbilor Franceză, Engleză și Germană; ajungându-se ca să se introducă în toate școlile - chiar și la grădinițele de copii - învățarea limbilor străine, pentruca în anul 1971 să se elimine învățarea limbilor străine în școlile elementare. Exagerarea prin împingerea tinerilor să facă studii tehnice, în dauna studiilor umanistice, cu eliminarea complectă a limbii latine, a pus chiar pe Ceaușescu într'o postură foarte delicată. Sublinierea ce se face atât în documentele partidului, cât și în discursurile publice ale lui Ceaușescu, referitor la "originea latină - limbii române și poporului român-rămân vorbe goale, pentrucă realitățile impuse de legi sunt în contrazicere flagrantă cu acele ce se scriu.

DIN RĂU ÎN MAI RĂU !

Este tipic în atitudinea lui Ceaușescu , să sesizeze problemele, să critice răul, dar în același timp să dea soluții vagi și generale și să susțină cu tărie centralizarea economiei în mâinile sale. De obicei când într'un sector nu merge bine, el schimbă ministrul, sau împărțește în două ministerul: așa că în loc de un ministru, sunt doi. Problema nu este soluționată, ci rezolvarea ei cu mult mai complicată. În felul acesta ministerele cresc considerabil și birocrația se umflă. Spre deosebire de aceasta în Ungaria și Polonia, s'a constatat că pentru considerente de eficacitate, ministerele au fost reduse la minimum, decentralizându-se în felul acesta unele sectoare de activitate. Unul din multiplele exemple este cazul Ministerul Construcției de Mașini. Dupăce s'a constatat că nu merge, s'a împărțit în două: Ministerul Construcției de Mașini în frunte cu Ion Avram și Ministerul Industriei de Unelte, etc., cu Gheorghe Petrescu - fratele Elenei Ceaușescu - în frunte. Unii protejați - cum este Virgil Trofin - au trecut pela toate ministerele, reușind să-și păstreze calitatea sa de membru fruntaș în Comitetul Central Executiv, deși s'a dovedit că e cu totul incompetent.

RADIO EUROPA LIBERĂ ȘI RADIO LIBERTATEA

Postul de radio cu acest nume, are sediul in Washington, D.C. și stă sub supravegherea unui "Comitet Prezidențial Independent pentru Transmisiuni: compus din cinci persoane, independente, numit de Președintele Statelor Unite. Are un buget de $100,000,000 votat de Congres, și un număr de 1,700 funcționari - München, New York și Washington. Are 45 puternice antene de transmitere, prin care transmite programe zilnice de știri și comentarii, in 15 limbi din Rusia și 5 limbi europene (Românâ, Bulgară, Ungară, Poloneză și Cehoslovacă). Antenele sunt în Portugalia, Spania și Germania Federală (Munchen). Legătura dintre Statele Unite și Europa se face prin satelit.

IMPRESIILE UNUI TURIST AMERICAN ÎN ROMÂNIA

REVERIE PE TEMĂ ROMÂNEASCĂ

Dan DUCKER

CONTINUARE DIN NUMARUL PRECEDENT

În orice caz, am închiriat o mașină la Cluj și am condus înurmătoarele două zile la Sibiu și Râmnicul Vâlcea. În parte pentrucă nu voiam să conduc într'un oraș de dimensiunile Bucureștiului, și în parte pentrucă nu voiam să ne cheltuim ultimii bani americani până când puteam căpăta alții, ne hotărîrăm să renunțăm la mașină și să o înapoiem la ONT-ul din Râmnicul Vâlcea. Schimbul care avu loc acolo datorită încercării mele de a înapoia mașina va ilustra poate sentimentele de neputință pe care începeam să le trăim încercând să înfruntăm acest polifem.

Iată ce s'a întâmplat: ajunserăm la Râmnicul Vâlcea după ce conduserăm cele trei sute de kilometri plătiți la Cluj. Prin urmare, știind că vom avea de plătit extra dacă depășim un anumit număr de kilometri, și mai ales în valută americană, ne hotărîrăm să înapoiem mașina de îndată, chiar dacă asta însemna că vom sta o zi întreagă acolo să admirăm sărbătorirea zilei independenței. Cum era duminică, funcționarul dela ONT care răspundea de aceste probleme fu chemat la lucru spre beneficiul meu. Vorbea puțină germană, așa că la început am încercat să comunicăm " auf Deutch". Se uită la contractul de închiriere (în paranteză fie spus că era făcut în cinci exemplare) și la început nu putu înțelege dece voiam să înapoiem mașina.

"Ce veți face în Râmnicul Vâlcea o zi întreagă ? Veți sta în hotel ? Sunt multe locuri interesante de văzut în regiunea aceasta."

" Da, da, înțeleg, dar ne va costa bani să ținem mașina."

" Da, dar ce facem cu kilometrajul ?".

De acum, cum germana mea nu era complet fluentă, deveni aparent că el nu înțelegea ce spun, așa că chemă o interpretă, o fată care răspundea de ghișeul cu amintiri de vânzare în hotel -care era întâmplător și biroul ONT. Vorbi repede cu fata în românește, explicându-i aceleași lucruri pe care mi le spusese în nemțește. Ea îmi traduse cele spuse: "Companionul meu" (cred că voia să spună 'colegul' meu) "vrea să vă informez că puteți ține mașina încă o zi în acord cu cotractul semnat la Cluj.

" Da, înțeleg, dar ceea ce mă frământă este costul pe care va trebui să-l plătesc dacă continui să țin mașina. Cât va costa ?

" Nimic. Și sunt atâtea mănăstiri frumoase și alte atracții în această regiune pe care le-ați putea vizita."

" Dar ce se va întâmpla cu kilometrajul ? Trebue să-l plătesc, nu, și am depășit deja numărul alocat în contract..."

Se întoarse din nou spre colegul ei, deși de acum începusem să bănuiesc că erau tovarăși într'o conspirație menită să mă forțeze să țin mașina. Îmi trecu prin minte următorul scenariu: abandonează mașina în fața hotelului. la trenul spre București și înainte de a fi prins de poliția secretă română, zboară la Viena. Dar știam că nu aș fi reușit. Amintirea funcționarului de vamă care apăru direct în compartimentul nostru în trenul spre Cluj mă intimida încă.

Fata vorbea iarăși, explicându-mi din nou că voi avea nevoie de o mașină ca să vizitez frumoasele monumente istorice din regiunea vecină, dar că mă hotărîsem să nu țin mașina, colegul ei avea să facă formele necesare și avea să o ia înapoi.

" Da, spusei, "cred că e mai bine așa." Cam bosumflați deci, luară mașina înapoi, și eu rămăsei cu sentimentul unei victorii, pe de o parte fiindcă scăpasem de o povară, recăpătând sentimentul de încredere în propria abilitate de a naviga într'un univers devenit din ce în ce mai straniu. Pe de altă parte, rămăsese un dubiu: oare mă înțeleseră cu adevărat ? Ii înțelesesem eu pe ei ? Dece era atât de greu să le explic că nu voiam decât să înapoiez mașina ? Puțina încredere pe care mi-o dădu acest incident dispăru însă curând, când ajunserăm la București, unde ne începurăm eforturile de a găsi un birou sau reprezentant American Express.

Funcționarul dela hotel (vorbind curent englezește) ne trimise imediat la biroul ONT de peste drum, asigurându-ne că ei pot rezolva toate problemele pe care le avem. După Râmnicul Vâlcea nu prea aveam mare dorință de a avea de-a face cu ONT-ul, dar funcționarul ne convinse că ONT-ul era singura agenție capabilă de a rezolva astfel de chestiuni, că era, de fapt, reprezentantul lui American Express în România. Undeva, în procesul mintal misterios numit traducere, noțiunile de "agent" și "reprezentant" fură inversate. Știam că asta trebue să se fi întâmplat când funcționarul ne trimise la biroul ONT, dar era prea greu ca să-i explic lui. Natural, la ONT ni se spuse că, da. ei acceptă credit American Express pentru diverse servicii (închirieri de mașini, șoferi, etc.) dar că nu, nu putem primi valută americană prin ei. Și nici nu ne putea indica unde anume am putea găsi un agent sau birou American Express. Nimeni nu părea să fi auzit de existența unui asemenea birou.

Știrea era uimitoare. Cum se putea ca Oficiul Național de Turism să nu știe unde se găsea biroul American Express ? Cine știe, poate că neglijam evidența. Dece să nu căutăm în cartea de telefon ? Dar cercetările noastre în cartea de telefon a orașului București, oricât de serioase, pornind dela cuvinte ca "American" "turist", "călătorie", procedând în ordine alfabetică prin paginile galbene, nu duseră la nimic folositor, cu excepția, poate, a adresei și numărul de telefon dela Ambasada Americană. "Prostule", mi-am spus atunci, "chiamă telefonic ambasada și vorbește englezeste. Ei vor ști unde să te trimită". Copiai numărul deci, și îl controlai de două ori ca să fiu sigur că l-am copiat corect. Mă dusei imediat la telefon și sunai ambasada. Dar persoana care răspunse la celălalt capăt al firului nu vorbea nici engleza, nici germana, nici franceza. Era clar că nu găsisem ambasada și, încă și, mai clar, că nu știam cum funcționa "bell-ul" românesc.

Amintirile crează o viziune perfectă, se zice la noi. Amintindu-mi acum experiența trecută, văd o serie de alternative raționale: puteam să ne fi dus la ambasadă, ori puteam chiar să ne fi înapoiat la hotel și să fi cerut să se telefoneze pentru noi. Dar atunci nu aveam încă motive de panică și mai aveam destui bani românești ca să facem ce vrem. Ne hotărîrăm deci să nu ne mai pierdem vacanța luptându-ne cu birocrații. Cum ne pierduserăm deja întreaga zi încercând să eliminăm nonsensul acesta, ne hotărîrăm să ne petrecem restul timpului văzând Bucureștiul, un oraș pe care mă și hotărîsem să-l urăsc, încercând să o luăm dela început, închiriind o altă mașină dela ONT a doua zi dimineața (de data asta cu ajutorul creditului oferit de American Express), și plecând cât mai curând spre mare. Odată acolo, în cel mai rău caz, puteam cumpăra bilet de drum pentru Viena (sau puteam folosi "credit card"). Nu fui însă în stare de a prevedea Scila și Caribda, încercările ce ne așteptau pe "litoralul însorit al Mării Negre". Din punct de vedere pur extern, Mamaia, litoralul ONT, amintește de alte stațiuni balneare marine, ca o Rehoboth sau Santa Cruz românească. Dintr'un alt punct de vedere însă, pe litoral am atins sentimentele de izolare care semănau cu cele exprimate de Kafka. Nu întâmpinarăm nici un fel de greutate înapoind mașina la hotelul nostru de pe litoral, deși am impresia că ne-au încărcat prețul la benzină. Ne-am fi bucurat mai mult de șederea pe litoral însă dacă n'ar fi trebuit să începem pregătirile de înapoiere la Viena. Ne îndreptarăm din nou spre o agenție de bilete, TAROM de data aceasta, "agenția de bilete pentru avioane românești". La casă cerui bilete de plecare la Viena, peste cinci zile dela data când cumpăram biletele.

'Desigur, domnule," sosi răspunsul. "Va costa o sută patru zeci de dolari."

" Cât e asta în bani românești ?"

" Dacă vreți să călătoriți afară din România trebue să plătiți în dolari."

" Foarte bine," am capitulat, "pune-le pe contul meu American Express."

" Ne pare rău, domnule, "TAROM nu acceptă plata prin contul Băncilor americane."

În acel moment mă trecu un adevărat fior care mă zgudui atât de tare încât mă îndepărtă de zidul ghișeului. Căutai un loc unde să-mi revin din șoc. După câte îmi puteam aminti, nici unul din agenții din Viena nu mă preveniseră să iau valută spre a cumpăra bilete de plecare dintr'o țară europeană. Probabil că nici nu le dăduse prin minte că cineva putea fi atât de prost să facă o vizită în Europa răsăriteană fără a avea bilet dus și întors. Descoperirăm că ne aflam în România fără valută suficientă spre a putea părăsi țara, cu o viză ce avea să expire curând, chiar și fără zece dolari pe care trebuia să-i schimbăm în fiecare zi... Asta era culmea: singura linie de avioane cu legătura la Mamaia nu-mi accepta creditul American Express... Asta era prea mult de tot. Soția mea și cu mine căzurăm într'o stare care amesteca disperarea, neliniștea și isteria. Ne vedeam deja mânați de gărzi purtând mitraliere, dela ghișeul TAROM până la o închisoare românească în care se închideau turiștii cu vizele expirate... Aceste coșmaruri nu ne lăsară să ne gândim clar la vreo modalitate realistă de a ne întoarce la Viena.

CONTINUARE ÎN NUMĂRUL URMĂTOR

REPORTAJE DIN ȚARĂ

Hârtia igienică şi serveţelele ? Problemă secundară ?

Pare de necrezut, dar este totuşi adevărat ! România, ţară bogată în păduri, nu a reuşit să asigure cerinţele populaţiei cu produsele rezultate din industrializarea "aurului verde" ! Astfel producţia de hârtie igienică şi serveţele planificată pe an-de 18.000 tone reprezintă sub 1 Kg de locuitor pe an- este printre cele mai mici din Europa. Până în anul 1980 s'au importat 3000 tone hârtie igienică pe an din China şi alte ţări, pentru completarea minimului necesar, dar în anul 1980 s'a renunţat la import, din ordinul conducătorilor, considerându-se ineficient acest transport de la distanţe mari. Cantitatea care nu s'a mai importat nu a fost înlocuită cu producţie suplimentară din ţară, pentrucă nu erau capacităţi de producţie suplimentare.

Astfel, la începutul anului 1980 s'a resimţit în toată ţara lipsa acută de hârtie igienică şi serveţele - cu ce să te ştergi la gură şi în partea opusă? Unele "capete luminate" care au încurcat lucrurile, au dat repede soluţia:

"cu brusture" ! Adică să ne întoarcem înapoi cu 50 de ani, la foi de brusture, de porumb, sau la hârtie veche ! Incompetenţa, iresponsabilitatea şi nepăsarea faţă de nevoile elementare ale cetăţenilor, au mers şi mai departe: s'au redus 1000 tone din cantitatea de hârtie igienică - serveţele destinată populaţiei, pentrucă materia primă "celuloza" să se dea suplimentar la fabricile de produse chimice care produc "alfaceluloza" (din care se fac explozivi). Din "patriotism" faţă de nevoile industriei ! ! . . . dar cu nevoile cetăţenilor ce ne facem?

Săptămâni şi luni nu s'au găsit la magazine serveţele sau hârtie igienică. Atunci când soseau cantităţi infime, se formau pe loc cozi de 40-50 persoane şi totul se termina în 2-3 ore. Dacă întâmplător aflai şi puteai să mai apuci ceva, aveai pentru 2-3 săptămâni, dacă nu, atunci trebuia să mai aştepţi încă 1-2 luni. Şi în acest timp erai obligat să te descurci cum poţi ! Dar oare poţi să te descurci şi să faci faţă la toate cozile? Căci sunt cozi la carne, la fructe, pâine, lapte-iaurt, la hârtie igienică, etc., nu poţi să-ţi împarţi timpul pentru a le rezolva pe toate !

În felul acesta, încărcătura nervoasă a cetăţeanului creşte, timpul de odihnă şi refacere se diminuiază mult, omul este obosit fizic şi psihic. Dar pe cine interesează azi dacă cetăţeanul are sau nu condiţii acceptabile de muncă, de trai omenesc ? !

Revenind la lipsa acută de hârtie igienică şi serveţele, credem că aceasta se poate soluţiona parţial prin aprobarea imediată a unor importuri, până se vor construi noi capacităţi de producţie, care să asigure populaţiei cantităţile minime necesare.

O NOUĂ LEGE LA BUCUREŞTI

Lumea occidentală a citit cu stupoare că guvernul dela Bucureşti, a emis o nouă lege la începutul lunii Octombrie 1981. În rezumat, legea pedepseşte cu 5 (cinci) ani închisoare pe toţi cei ce stochează alimente pentru mai mult de o lună, adică: zahăr, untdelemn, făină, mălai, untură, cafea, etc., în general, orice produs alimentar. Cu aceeaşi pedeapsă, vor fi pedepsiţi şi cei ce dau asemenea produse în consumul animalelor domestice ca de ex. porci, găini, vaci, etc. Din presă streină, nu am citit raţia alimentară pe care o are în România un om sau o vită, zilnic, căci probabil nu a fost fixată de lege. Ştim însă, din statistici internaţionale oficiale, că standardul de viaţă al poporului român este cel mai mic din Europa. Aprecierea stocajului, rămâne la buna apreciere a miliţiei economice, al cărui cap, guvernul nu vrea să-l complice cu socoteli pe care nu este capabil să le facă. Spre ruşinea ei, România este obligată să publice această lege-cred că este singura ţară din blocul celor puşi sub jug-căci acolo, de câţiva ani domneşte o neruşinată penurie alimentară.

Nu facem istoricul trecutului alimentar al României "ţara eminamente agricola", căci nu mai avem puncte de reper comune. În trecut, pe porţiunea ei de pământ, era producea mai mult decât îi era necesar. Muncitorul sau funcţionarul, cumpăra produse alimentare pentru câteva zile sau cel mult două săptămâni, căci ştia că aceste produse se găsesc şi în viitor, la aceleaşi preţuri.

Prin confiscarea proprietăţii sale, ţăranul a fugit din satul său, în cel mai apropiat oraş şi a devenit salariat de stat: adică paznic de noapte sau portar. Fostele proprietăţi agricole ale ţăranilor, au fost confiscate cu de-asila (uneori cu omoruri), în numele socialismului, administrate de stat sub diverse denumiri şi au devenit pârloage. Iar când cândva şi undeva este o recoltă de strâns, ea rămâne pe câmp. Scoaterea la strânsul recoltei a studenţilor, elevilor, bătrânilor şi soldaţilor, nu a dat vreun rezultat în afară de foametea de azi. Iar ţăranul, gândeşte cu jind la pământurile sale şi suferă el şi copiii lui de foame. Si cu el odată, muncitorii şi funcţionarii, mai rău ca pe vremea fanarioţilor sau în războî.

Lipsurile alimentare, au devenit cea mai mare plagă în lumea comunistă şi în loc de o soluţionare discretă şi decentă, capătă aspecte mai tragice pe zi şi an ce trec. Căci a nu putea asigura pâinea şi laptele zilnic la copii, bătrâni sau bolnavi este o crimă, într'o ţară atât de bogată. Un om poate trăi îmbrăcat sau încălţat mai jerpelit, dar nu poate fi lipsit de un minim alimentar, care să-l menţină în stare de a munci. Conducerea dela Bucureşti(care are de toate şi se aprovizioneaza dela magazine speciale) trebue să deschidă ochii, căt nu va fi prea târziu. Să vadă cu un minut mai devreme, că întreaga alimentaţie a unui popor, este procurată de cei care lucrează pământul, dar cu dragoste când este al lor. Să părăsească utopiile unei politici străine şi nefaste. Să se uite la Rusia, care, după aproape 70 de ani, importă produse alimentare şi nu o poate face în măsura de a sătura pe toţi.

România trebue să-şi refacă o clasă distrusă-ţărănimea-, să o readucă lângă ţarina, după care plânge şi rabdă de foame. Ţărănimea română, a fost mult prea biciuită şi batjocorită în ultimile decenii şi nu trebue să fim surprinşi, că în sufletul ei umilit, mocneşte nu numai ura, ci şi o sete de răzbunare. Prinşi cu studierea şi aplicarea până la ultima iotă a marxismului, leninismului, stalinismului şi brejnevismului, conducătorii dela Bucureşti, au uitat să reciteasca versurile lui George Coşbuc din 1907:

"Când foamea ne va răscula"

Versuri incendiare care exprimă o realitate, ce se repetă tragic şi stupid şi în România de azi. Timpurile idilice, când oricine îşi tăia porcul de Crăciun, îl săra sau îl afuma, ca să-i ajungă mai multe luni, sunt îngropate. La fel şi hambarele pline de făină şi mălai, oalele de untură şi damigenele de untdelemn, sau butoaiele de vin. Fiecare din ele, reprezintă 5 ani de puşcărie.

Nu m'aş mira să aud sau să citesc în presa dela Bucureşti, că tocmai pentru a-i scuti pe ţărani de pedepsele acestei legi, li s'au confiscate proprietăţile cu decenii în urmă !

B.C.

ROMÂNIA: PERSPECTIVE ECONOMICE SUMBRE

La 2 Septembrie 1981 Banca de Import-Export a Statelor Unite a oferit în mod oficial României un împrumut de 121 milioane dolari pentru achiziţionarea a doi generatori nucleari de câte 700 megavaţi. Generatorii vor fi folosiţi la centrala atomo-electrică ce se construeşte în prezent la Cernavodă cu ajutorul Italiei şi Canadei. Imprumutul American a fost acordat în condiţii avantajoase cu o dobândă de numai 8 la sută. Cu toate acestea, datoriile externe ale României au crescut vertiginos în ultimii ani, economia ţării aflându-se în faţa falimentului şi imposibilităţii rambursării creanţelor externe. Situaţia economică a României a fost agravată mult de creşterea neasteptat de mare a preţului ţiţeiului în ultimii ani şi instabilitatea pieţii petroliere. Plecând dela premize fixe care s'au dovedit a fi greşite, România şi-a construit o puternică industrie petro-chimică. Creşterea preţului petrolului şi diminuarea surselor interne a făcut ca în prezent România să importe aproximativ 40 la sută din petrolul necesar funcţionării acestei industrii. Abandonarea rafinăriilor şi a altor uzine petrochimice nu este posibilă, deoarece ar dovedi falimentul sistemului economic comunist şi ar lăsa sute de mii de oameni fară slujbe. Alternativele sunt două: dezvoltarea unor surse noi de energie şi achiziţionarea de petrol străin chiar cu preţul pâinei cea de toate zilele a cetăţenilor romăni. Acest lucru a devenit de fapt peren în ţara noastră. Pentru petrolul necesar industriei, carnea proaspătă se exportă în Libia, fructele în Iran şi. .vinul în occident. Intre timp se fac într'adevăr încercări disperate de a găsi noi surse de energie. In apropierea ţărmurilor Mării Negre s'a şi descoperit petrol, dar specialiştii afirmă că este vorba de cantităţi foarte mici. S'a trecut în schimb la utilizarea căderilor de apă şi acum la construirea primelor centrale atomo-electrice. Agenţia Centrală Americană pentru Informaţii, este de părere însă că România trebue să se grăbească, deoarece rezervele cunoscute de petrol ale ţării vor fi epuizate în aproximativ zece ani. Prin 1999, (dacă nu chiar mai repede) să ne aşteptăm deci la o catastrofă economică totală.

N.D.

SPORT

* Nici după 11 etape situația în fruntea clasamentului Diviziei "A" de fotbal nu s'a schimbat. Dinamo continuă să conducă, dar U.Craiova cu 2 jocuri mai puțin, are șanse să treacă pe primul loc. Corvinul, cu o echipă tânără de perspectivă, se menține în plasa liderului. Pe lângă cei trei componenți ai naționalei de juniori (Rednic, Andone și Gabor), recent medaliată în Australia, în echipa Corvinului a mai apărut un tânăr cu perspective, Mateuț, de numai 16 ani. La coada clasamentului sau produs doar două schimbari mai importante: ascensiunea UTE-ei și căderea echipei F.C.Argeș. Arădenii și-au găsit în sfârșit cadența și promit să devină una din echipele bune ale campionatului. Lanterna roșie este deținută în continuare de Progresul, pentru insuccesele căruia a fost făcut responsabil antrenorul V. Mateianu, care a fost obligat să părăsească clubul. Schimbarea deasă a antrenorilor a devenit un obicei la Progresul și probabil că este una din cauzele principale ale insucceselor.

REZULTATE TEHNICE

Universitatea Cv.	– S.C. Bacău	4–1	(1–1)
U.T. Arad	– Progresul Vulcan	4–1	(1–1)
A.S.A. Tg. Mureș	– Jiul	4–0	(3–0)
F.C. Argeș	– Dinamo	0–2	(0–1)
„U" Cluj-Napoca	– Corvinul	1–1	(0–0)
Sportul studențesc	– F.C. Constanța	0–0	
F.C. Olt	– „Poli" Timișoara	2–0	(0–0)
Steaua	– C.S. Tîrgoviște	1–1	(0–0)
Chimia Rm. Vîlcea	– F.C.M. Brașov	1–0	(0–0)

CLASAMENTUL

1. DINAMO	11	7	3	1	23–10	17
2. Univ. Craiova	9	8	0	1	26– 5	16
3. Corvinul	11	5	3	3	25–15	13
4. S.C. Bacău	11	4	4	3	12–13	12
5. Steaua	10	3	5	2	11–11	11
6. F.C. Olt	11	5	1	5	15–16	11
7. Sportul stud.	11	3	5	3	13–14	11
8. F.C.M. Brașov	11	4	3	4	9–12	11
9. „U" Cluj-Nap.	11	4	3	4	11–15	11
10. C.S. Tîrgoviște	11	4	3	4	13–18	11
11. „Poli" Timișoara	10	4	2	4	12–10	10
12. U.T. Arad	11	3	4	4	13–15	10
13. Jiul	11	3	4	4	13–18	10
14. A.S.A. Tg. Mureș	11	4	1	6	17–14	9
15. Chimia Rm. V.	11	3	3	5	13–19	9
16. F.C. Argeș	11	2	4	5	8–11	8
17. F.C. Constanța	11	2	4	5	12–16	8
18. Progr. Vulcan	11	1	4	6	12–26	6

Iordănescu marchează golul egalizator.
(Fază din meciul Steaua-C.S.Târgoviște 1-1)

PRELIMINARIILE C.M. DE FOTBAL

* La 18 Noembrie a.c. s'a disputat la Londra ultimul meci din grupa 4-a preliminară a C.M. de fotbal, Anglia - Ungaria 1-0. Cu această victorie englezii s'au calificat, alături de unguri, pentru C.M. de fotbal din Spania. La 11 Noembrie România a jucat cu Elveția, la Berna, obținând un rezultat de egalitate, 0-0. La cârma echipei române se afla un nou antrenor, Mircea Lucescu, care a introdus în echipă șase jucători noi, printre care și trei componenți ai echipei de juniori, (M.Rednic, R.Gabor și Andone), încercând să construiască o echipă de perspectivă. Echipa română a jucat bine, s'a dovedit surprinzător de omogenă și se pare că este pe un drum bun.

- Formația echipei române: Moraru-Rednic, Ștefănescu, Iorgulescu, Stănescu- Țicleanu (min.82 Andone), Augustin, Klein, Balaci- Gabor, M.Sandu (min.90 Boloni).

CLASAMENTUL FINAL

1.	Ungaria	8	4	2	2	13-7	10
2.	Anglia	8	4	1	3	13-8	9
3.	România	8	2	4	2	5-5	8
4.	Elveția	8	2	3	3	9-12	7
5.	Norvegia	8	2	2	4	8-15	6

Romulus Gabor
Câștigătorul "Balonului de aur" la C M de fotbal juniori.

R. Gabor născut în anul 1961, satul Ponori, zona Hațegului, a învățat fotbalul la centrul de copii și juniori al Corvinului cu antrenorul Dumitru Pătrașcu. Este component al echipei Corvinul și a promovat recent în echipa națională de fotbal.

* In cele trei serii ale Diviziei "B" de fotbal situația, cu mici excepții, este aproape neschimbată. In seria 1-a Poli. Iași a trecut pe primul loc la numai un punct diferență de Gloria Bistrița. Ieșenii pentru a menține șefia clasamentului, trebue să-și îmbunătățească jocul liniei de atac. In seria 2-a lupta strânsă dintre Rapid și Petrolul continuă, rapidul având avantajul unui atac mai eficace. F.C.Bihor, seria a 3-a, și-a mărit substanțial avantajul și la ora actuală nu are contracandidate la șefia clasamentului.

CLASAMENTELE DIVIZIEI "B"

SERIA I-a

1. POLIT. Iași	11	7 3 1	14- 5	17
2. Gloria Bistrița	11	7 2 2	24- 7	16
3. Unirea D. Focșani	11	6 3 2	17- 9	15
4. C.S.M. Sf. Gh.	11	6 2 3	21-21	14
5. C.S.M. Suceava	11	6 1 4	23-13	13
6. F.C.M. Siderur.	11	4 5 2	13- 8	13
7. Viit. M. Vaslui	11	6 1 4	13- 9	13
8. Gloria Buzău	11	6 0 5	17- 7	12
9. C.S. Botoșani	11	5 2 4	21-15	12
10. I.M.U. Medgidia	11	5 1 5	15-21	11
11. Viit. Gheorgheni	11	3 4 4	7- 9	10
12. Ceahlăul P.N.	11	4 2 5	10-14	10
13. Delta Tulcea	11	4 1 6	12-19	9
14. C.S.U. Galați	11	4 0 7	14-23	8
15. F.C.M. Prog.	11	2 3 6	9-11	7
16. Victoria Tecuci	11	3 1 7	7-22	7
17. Constructorul Iași	11	2 2 7	7-22	6
18. Relonul Săv.	11	1 3 7	8-26	5

SERIA II-a

1. RAPID Buc.	12	7 3 2	24- 7	17
2. Petrolul Pl.	11	7 2 2	19- 9	16
3. Rulmentul	13	7 2 4	15-11	16
4. Automatica Buc.	12	5 4 3	23-21	14
5. Șoimii I.P.A. Sb.	11	6 1 4	15- 9	13
6. Mecanică fină	13	4 5 4	17-12	13
7. Gaz metan	11	6 1 4	11-15	13
8. Flacăra Moreni	12	5 2 5	13-13	12
9. Metalul Plopeni	12	5 2 5	12-13	12
10. Energia Slatina	11	5 2 4	14-16	12
11. Metalul Buc.	11	5 1 5	15-11	11
12. Autobuzul Buc.	11	5 1 5	16-17	11
13. Chimica Tîrn.	11	4 2 5	11-12	10
14. Dunărea Călărași	12	5 0 7	16-21	10
15. Pandurii Tg. Jiu	12	4 2 6	15-20	10
16. Carpați Mîrșa	11	3 3 5	9-11	9
17. Tractorul Bv.	13	3 2 8	10-21	8
18. I.C.I.M. Brașov	11	1 1 9	7-23	3

SERIA III-a

1. F.C. BIHOR	11	8 2 1	30-10	18
2. Someșul S.M.	11	6 2 3	15-14	14
3. F.C. Baia M.	11	5 3 3	15- 9	13
4. F.C.M. Reșița	11	4 4 3	21-10	12
5. Aurul Brad	11	6 0 5	16-13	12
6. U.M. Timiș.	11	6 0 5	12-15	12
7. C.F.R. Timiș.	11	4 3 4	23-14	11
8. C.I.L. Sighet	11	5 1 5	11-14	11
9. Infrățirea Or.	11	5 0 6	23-16	10
10. Olimpia S.M.	10	4 2 4	14-11	10
11. C.S.M. Drob.	11	4 2 5	13-13	10
12. Rapid Arad	11	4 2 5	14-18	10
13–14. Strungul Arad	11	4 2 5	14-19	10
13–14. Min. Ilba Seini	11	4 2 5	12-17	10
15. Min. Lupeni	10	4 1 5	15-18	9
16. Min. Cavnic	11	3 3 5	14-20	9
17. C.F.R. Cj.-Nap.	11	3 3 5	9-20	9
18. Dacia Orăștie	11	2 2 7	10-30	6

C.M. DE FOTBAL - JUNIORI

* Disputate în Australia, la începutul lunei Octombrie, Campionatele mondiale de fotbal pentru juniori, au însemnat primul mare succes al fotbalului românesc într'o competiție mondială. Făcând parte dintr'o grupă preliminară împreună cu Brazilia, Italia și Corea de Sud, românii au reușit să se califice, în sferturi, cu următoarele rezultate: 1-1, cu Brazilia; 1-0 cu Italia și 1-0 cu Coreea de Sud. In sferturi de finală românii au întâlnit echipa Uruguaiului, considerată după jocurile din grupe, principala favorită a competiției. După un joc dramatic românii au câștigat cu 2-1 (1-0) prin golurile înscrise de Romulus Gabor, al doilea dintr'o lovitură liberă dela 30 m. In semifinale România a întâlnit echipa R.F.Germania. După 90 min. scorul era 0-0, așa că meciul s'a prelungit, germanii câștigând cu 1-0. Juniorii români au jucat bine, dar au ratat multe ocazii și probabil că meritau să câștige, dar, așa după cum remarcau ziarele australiene, zeița Fortuna i-a ajutat pe jucătorii vest-germani. In finala turneului R.F.Germania a învins Quatarul cu 4-0 câștigând astfel titlul suprem. România a jucat pentru locurile 3 și 4 cu Anglia. După o partidă extrem de disputată românii au câștigat cu 1-0 (1-0) prin golul înscris de R.Gabor, câștigând astfel medaliile de bronz. Cei mai buni jucători ai C.M. au fost răsplătiți cu premii individuale. Astfel "Balonul de aur" a fost câștigat de Romulus Gabor care a fost declarat cel mei bun jucător al competiției. El a mai câștigat și "Gheata de bronz" ocupând locul trei în clasamentul golgeterilor. Echipa României a fost pregătită de antrenorii Tache Macri și Cernăianu.

LOTUL DE JUNIORI: Lovaș (UTA), Gârjoabă; Eduard (F.C.Argeș), Rednic (Corvinul), Andone (Corvinul) Matei (F.C.Olt), Balaur, Vușcan (UTA); C.Ilie (A.S.A. Târgu Mureș) Balint (Steaua), Hanghiuc (F.C.M. Galați), Fișic (S.C.Bacău); D.Zamfir(Dinamo), Sertov (Steaua), Gabor (Corvinul), Bolba (A.S.A.Tg Mureș), Lasconi (Jiul).

* La 1 Noembrie la Narboune, echipa de rugby a Franței a învins echipa României cu 17-9. Românii au început jocul slab și deși au jucat excelent în repriza secundă nu a mai putut recupera terenul pierdut.

CUPELE EUROPENE LA FOTBAL

* La 4 Noembrie s'au disputat partidele retur din etapa 2-a a cupelor europene la fotbal. Astfel la Craiova, în Cupa Campionilor Europeni, U.Craiova - F.C. Copenhaga 4-1(2-0), victorie categorică a sudenților craioveni, care au jucat excelent, făcându-l pe observatorul U.E.F.A., F. Marschall, să întrebe în pauza meciului: "Cum a fost posibil rezultatul de 1-0 din prima manșă, în favoarea echipei daneze ?" Cu rezultatul de 4-2 (tur-retur) studenții craioveni s'au calificat în sferturile de finală ale competiției care se vor disputa la 3 și 17 Martie 1982. U.Craiova este prima echipă românească care reușește această performanță în C.C.E. Golurile studenților au fost înscrise de Crișan (min.8), Balaci (min.24), Beldeanu (min.54), Cămătaru (min.72) și de Andersen (min.71) pentru danezi.

Formația echipei craiovene: Boldici - Negrilă, Tilhoi (min.80 Ciupitu), Ștefănescu, Purima - Țicleanu (min.85 Irimescu), Beldeanu, Balaci - Crișan, Cămătaru, Geolgău.

Crișan marchează primul gol al craiovenilor
(Fază din meciul U.Craiova-F.C.Copenhaga 4-1)

* In cupa U.E.F.A. cele două echipe românești rămase în competiție au jucat acasă: Dinamo - Inter. Milano 3-2 (1-0, 1-1) și F.C. Argeș - F.C. Aberden 2-2 (2-0). Dacă victoria craiovenilor în C.C.E. era de așteptat, victoria echipei bucureștene este pentru majoritatea, o surpriză. Meciul cu Inter. a stârnit un interes foarte mare în țară, a dat loc la disputa dramatică care a ținut spectatorii cu "sufletul la gură" până la fluerul final. Meciul a început cu faze palpitante la ambele porți și în min. 30 Tălnar centrează și D.Georgescu înscrie cu capul, rezultat cu care se termină repriza întâia. La numai 2 minute după reluare italienii înscriu prin Altobelli care a reluat în plasă o lovitura de colț. Meciul este tot mai îndârjit cu ocazii de ambele părți, dar portarii sau barele se opun și astfel după timpul reglementar de joc scorul fiind egal (1-1 și la Milano) meciul se prelungește 2 reprize a 15 min. La numai 7 min. după reluare italienii înscriu din lovitura liberă dela 16 m. prin Prohaska (min.97) și scorul devine 2-1 pentru Inter. Mulți spectatori "văd" pe bucureșteni eliminați, dar aceștia în loc să cedeze, dovedesc resurse nebănuite, dezlănțuind o ofensivă puternică la poarta italienilor. In min. 101 Orac pătrunde pe centru, trimite balonul pe extremă la Tălnar care centrează și Augustin înscrie cu capul, restabilind egalitatea, 2-2. Golul victoriei se înscrie în min. 107: D. Georgescu recuperează un balon la marginea careului de 16 m., se deplasează pe aripa dreaptă și centrează pe partea stângă la Orac, care înscrie din plonjon, cu capul și scorul devine 3-2 pentru bucureșteni. Se joacă în continuare destul de "aspru" și în min.113 arbitrul acordă penalty în favoarea echipei bucureștene; execută Orac și portarul Bordon apără. Italienii își revin și atacă furibund dar apărarea bucureștenilor rezistă și scorul rămâne neschimzat. Dinamo a câștigat datorită jocului mai bun și agresiv al înaintării, răsturnând în favoarea lor o tradiție a meciurilor cu Internationale. (In 1964 și 1965 Dinamo a fost eliminată din cupele europene de milanezi). Cu scorul total de 4-3 Dinamo s'a calificat în turul trei al Cupei U.E.F.A. și va întâlni la 25 Noembrie și 9 Decembrie pe I.F.K.Goteborg (Suedia). Formația echipei bucureștene: Moraru -I. Marin, Dinu, Bumbescu, Stănescu - Augustin, Custov (min.91 Multescu), Dragnea (min65 Stredie)- Tălnar, D.Georgescu, Orac

Dudu Georgescu -tricou alb- deschide scorul
(Fază din meciul Dinamo-Inter.Milano 3-2)

* La Pitești, F.C.Argeș în scădere evidentă de formă, dovedită și de locul ocupat în clasamentul Diviziei "A" de fotbal, nu a putut învinge pe scoțieni, reușind doar un rezultat de egalitate, fiind astfel eliminată de Aberden care se califică în turul trei cu scorul total de 5-2.

* Turneul echipei de rugby al Noii Zelande (All Blacks) în România a fost așteptat cu deosebit interes de toți iubitorii jocului cu balonul oval. Neo-zeelandezii, considerați cei mai buni jucători din lume și-au onorat cartea de vizită, reușind să câștige ambele meciuri cu jucătorii români, astfel: 25-9 la Constanța cu o selecționată locală și 14-6 cu echipa națională a României.

DIN PRESA COMUNISTĂ

Calculatorul electronic confirmă valoarea unei teorii moderne

● La Combinatul siderurgic Galați, o premieră aparte... ● Teoria bioritmurilor și foloasele aduse protecției muncii ● Ce sînt „zilele critice" ? ● Bioritmograme stabilite de calculator

(Notă: Spicuim din ziarul "România Liberă" (3 / 4, 81). Comentariile le facem la urmă).

Poarta principală a Combinatului Siderurgic din Galați; un dialog între doi muncitori ce se întorc acasă: "Eu mâine nu vin la lucru" . . . "De ce?" . . . "Am liber" . . . "De la cine?" . . . "De la calculator".

Conducătorii Combinatului au ajuns la concluzia că pentru a evita accidentele de muncă să întrebuințeze teoria bioritmului ce ar calcula zilele bune și zilele rele din viața omului.

CUM SE FACE SOCOTEALA

Cei care cred în bioritm spun că există o ciclicitate în organismul uman care se concentrează în trei importante cicluri ce privesc însușirile fizice, emoționale și intelectuale ale oricărei persoane. Fiecare din acest ciclu are o anumită durată: însușirile fizice 23 de zile, cel emoțional 28 de zile iar cel intelectual 33 de zile.

Determinarea ciclurilor este hotărîtă de ziua, luna și anul nașterii. Ținând socoteala variantelor din acest ciclu al bioritmului, ing. Gheorghe Moraru, șeful compartimentului protecția muncii, a putut să calculeze "cu preciziune" zilele critice în care în organismul uman au loc anumite perturbații ce diminuează capacitatea acestuia. În aceste zile omul nu este apt să execute o serie de operațiuni. Calculează "zilele rele" și nu vin la lucru pentrucă au liber dela . . . "calculator" !

ȘTIINȚĂ ORI GHICEALĂ ?

Ing. Moraru susține că aplicând această teorie la datele biografice ale fiecărui muncitor nu este vorba de o "ghicire" ci de o stabilire exactă, cu ajutorul calculatorului electronic, a acestor zile în care capacitatea de muncă a unui muncitor este diminuată datorită perturbaților ciclice de care aminteam mai sus.

Zilele libere sunt trecute de către maistri în graficul de recuperări în funcție de zilele critice consemnate în bioritmogrâmele întocmite fiecărui muncitor de către calculator.

PREVENIREA ACCIDENTELOR

La combinatul din Galați- continuă Moraru -lucrează peste 30.000 de inși și s'a pornit la aplicarea acestei metode în raport cu frecvența accidentelor înregistrate de-a lungul anilor la aceste sectoare de muncă unde gradul de periculozitate este mai ridicat. . . .ne-am orientat către acele meserii predispuse accidentelor cum ar fi cele ale operațiilor principalelor procese tehnologice, electricienilor, lăcătușilor, etc.

La luminătorul de tablă groasă nr. 1 graficul de zile libere al muncitorilor este întocmit la ora actuală pe baza datelor din bioritmograma personală a fiecăruia. Muncitorii sunt trecuți în graficul de zile libere tocmai în acele zile pe care diagrama bioritmului le consideră ca "zile critice".

"Cu aceste măsuri prevenim accidentarea oamenilor și avarierea utilajelor."

"Imaginați-vă ce eficiență economică are această acțiune dacă pentru oprirea unui singur utilaj timp de un minut se pierd produse în valoare de sute de mii de lei."

Cunoașterea bioritmului muncitorilor va fi introdus pe scară largă în procesul de producție ca o "metodă MODERNA" (Sublinierile noastre) de prevenire a accidentelor de muncă și avariilor utilajelor."

Încheiem aci cu spicuirile din România Liberă, și ne întrebăm:

DISTRUGEREA CALENDARULUI CREȘTIN ?

Zilele libere ale muncitorilor, indirect stabilesc zilele de muncă.

Este această schimbare a orarului o simplă nebuneală? (RSR fiind prima țară din lume unde fiecare muncitor posedă calendar propriu cu zile de repaus?)

Este o metodă de a scăpa de responsabilitate? (Computerul e de vină că mi-a socotit greșit bioritmograma !)

Ori e un plan comunist, de proporții uriașe, pe care-l experimentează RSR-ul?

Mai întâi o precizare: teoria bioritmului este menționată de vechile civilizații din India și, cu ani în urmă, a fost declarată în țară ca o teorie "profund reacționară, mistică, dăunătoare socialismului."

Afară de teoria bioritmului avem și alte teorii tot așa de "moderne": cele șapte perioade din ciclul anului (care încep tot cu ziua nașterii). Primele 52 de zile fiind cele bune, iar ultimele 52 fiind zilele cele rele; unii mai cred în cele 12 semne zodiacale iar alții nu-și spală părul vinerea.

O altă metodă de a evita accidentele e ca fiecare să-și agațe ceva roșu de gât ca să nu se deoache.

Nu suntem atât de naivi și să credem că cei din țară au dat în mintea copiilor și caută să evite accidentele conducându-se după datul în bobi sau cartea de vise.

Scopul este altul și e sinistru:

Prin stabilirea zilelor de muncă pe baze "moderne, științifice și bioritmice" se destramă țesătura familiei și se bate ultimul cui în sicriul Bisericii.

Duminica nu mai e ziua Domnului, ziua de odihnă !

■ ■

ȚI-O DĂ, ȚI-O IA

Guvernul a sechestrat casele dela particulari, și după ce s'au dărămat le-a dat înapoi. Oamenii au muncit, le-au reparat, iar alții și-au clădit case noi. Acum o nouă lege (22 Sept. 1981) forțează pe proprietari, (dacă au mai multe odăi decât le trebue), ca să-și închirieze "spațiul locatar disponibil."

"Iar în cazul în care acesta nu închiriază, comitetele sau birourile executive ale Consiliilor populare le pot închiria persoanelor ÎNDREPTĂȚITE. (Sublinierele noastre).

Îndreptățite la ce ? La munca altuia?

■ ■

Este interzis a-ți cumpăra alimente din altă localitate decât aceea în care locuiești. Dacă ești prins cu vreun pachet mai mare de 1/2 or 1 kgr. (depinde de ce ai cumpărat) ești arestat și condamnat.

■ ■

Conferința Națională a Scriitorilor a dat la iveală trei binefaceri ceaușiste:

Literatura RSR-istă se bucură de o "democrație adâncă", plus o "democrație extraordinară, și democrație totală care nu se poate vedea în multe locuri". (R.B.)

■ ■

S'au împlinit 150 de ani dela înființarea Spitalului militar central.

PE SCURT DIN ȚARĂ

CRONICĂ RADIOFONICĂ

SUNT PRINTRE NOI!

Radio Moscova transmite:

"Agentul Cehoslovac de recunoaștere Josef Hodic s'a înapoiat în patrie după ce a lucrat trei ani și jumătate în mediul emigranților din occident. . . ."

"Ofițerul armatei cehoslovace s'a infiltrat în organele conducătoare ale emigrației . . . care dirijează activitatea contrarevoluționară anticomunistă a lepădăturilor . . . ."

"El (Josef Hodic) a strâns o cantitate mare de informații privind activitatea de subminare a serviciilor de spionaj și a grupurilor emigrante împotriva Cehoslovaciei, Poloniei, și altor țări ale comunităților socialiste." (7/ 17/ 81).

Iată mărturie deschisă că în sânul refugiului se găsesc agenți comuniști.

E greu să alegi neghina din grâu și facem păcate când acuzăm pe nedrept, sau apărăm un vinovat. Există însă unele criterii bazate pe observații empirice:

Ferește-te de cei supra naționaliști care dau din coate să ajungă în fruntea organizațiilor ca apoi să-i auzi sforăind. Scopul lor e să distrugă parohii, societăți, comitete, etc.

Comuniștilor nu le plac organizațiile ce luptă pentru Dumnezeu și libertate.

Ferește-te de cei care nu se amestecă în politică, dar se amestecă "în numele culturii" cu intelectualii trimiși în turnee de Niculiță.

Comuniștii vor să neutralizeze activitățile politice.

Ferește-te de cei ce fac comerț cu RSR sau sunt plimbați gratis prin țară.

Ei dau suport moral și material regimului.

Toți aceștia sunt colaboratori, direcți sau indirecți, ai agentului Josef Hodic !

Automobil Clubul Român (ACR) a intrat în legătură cu 140 de agenții din 23 de țări. Dacă vizitatorul rămâne cu mașina în pană și are nevoie de vreo piesă de schimb, ACR intervine pe lângă celelalte cluburi că să-i expedieze piesa necesară. Cât durează până la sosirea piesei și reparatul mașinii, nu se precizează.

● ●

Volumul comerțului exterior în 1980 a fost de două ori mai mare ca în 1975. Datoriile au crescut și ele proporțional.

RADIO MOSCOVA: "România exportă în URSS mașini și utilaje, produse chimice, cherestea și PRODUSE ALIMENTARE. (Sublinierele noastre).

CU ÎNTÂRZIERE

Pentru a colecta ratele la banii împrumutați, societățile străine din București, au trebuit să aștepte 190 de zile în loc de 90 cum era prevăzut în contract. Niculiță protestează acuma că i s'au impus "dobânzi înalte", din care cauză împrumuturile nu pot fi "onorate la scadențele lor."

În satul Ghidici, com Piscu Vechi (Dolj) s'au descoperit șapte vase de pământ ars (ceramică). Vasele fac parte din inventarul unui mormânt din epoca mijlocie a bronzului, încadrându-se în Cultura Gârla Mare, veche de trei milenii și jumătate.

Unul din cele șapte vase este un ulcior cu tubul de scurgere terminat într'un ornament zoomorf, respectiv un cap de taur.

● ●

Flota maritimă românească dispune de peste 180 de nave și o flotă fluvială de peste 700 unități.

GHINIOANE PREMEDITATE

Capeți pașaport, viza de ieșire. Ești fericit ! Dar pe drum se agață de tine niște derbedei, te iau la bătaie. Vine poliția și derbedeii te acuză că ai provocat dezordine. Ești condamnat la închisoare. Între timp viza de ieșire a expirat.

O întâmplare?

Derbedeii sunt oamenii securității. Ei au încercat mai întâi să-ți fure pașaportul și pentru c'ai rezistat au aplicat metoda a doua: bătaia și acuzația.

Cazul s'a întâmplat cu Ion Mihalache din București și a fost adus la cunoștința opiniei publice mondiale de Soc. Internațională pentru Dreptul Omului.

Din aceeași sursă se dau și alte cazuri: Doi tineri: D. Bodnariuc și G. Kloos au fost condamnați la 5 ani închisoare pentrucă au demonstrat cu placarde, cerând dreptul de a emigra. Manifestația a avut loc în centrul orașului Mediaș.

PĂRĂSESC RAIUL

S'a dat publicității numărul celor care au reușit să emigreze din RSR pe durata anului 1980:

In Germania Federală, 16.000; în Statele Unite, 2800; in Izrael 1061; etc. In RSR au mai rămas cca 35.000 de evrei și mai toți ar dori să emigreze.

Revista "Contemporanul" a împlinit 100 de ani și Niculiță i-a decernat "Ordinul 23 August" pentru . . . "promovarea concepției marxiste . . dar despre foștii ei redactori I. Nădejde, V. Morțun și alții nu se scrie o vorbă.

Un mare eveniment care apropie două culturi vecine. S'a prezentat la "Studio-Cinema" un film realizat de mongolezi.

O NOUĂ PACOSTE

Alcoolismul a devenit în RSR o nouă problemă. "România Liberă" publică în același număr două cazuri:

Un șofer de autobuze, a uitat de cursă, și-a cumpărat 4 sticle de vin și le-a băut în fața pasagerilor, apoi s'a culcat.

Un alt șofer a fost găsit dormind ! Era beat și se culcase și el în mașina ce era parcată în mijlocul străzii.

SCADE ŞI CREŞTE

Rezervele de valută forte ale RSR au scăzut (în mai puțin de un an) dela $263 milioane la $143 milioane.

Dar în schimb au crescut datoriile care ating acum $12.9 miliarde.

Recentul împrumut de $1.47 miliarde dela Fondul Monetar Internațional, este pentru achitarea unei părți din datoria de $2.47 miliarde. In plus RSR a primit un împrumut de $400 milioane pentru investiții pe termen lung.

Cifrele sunt date de Institutul Wharton din Washington.

Recent se anunță din Londra că RSR a vândut aur de 2 miliarde de dolari (Nu știm cât este rezerva de aur a Băncii Naționale din București, N.R.) și tot odată a cerut amânarea plății datoriilor pentru dificultăți. . . provizorii.

GOANA DUPĂ ENERGIE

Se fac eforturi disperate pentru a se descoperi noi surse de energie.

In com. Drăganu, jud. Vâlcea, o sondă de petrol și gaz are o adâncime de peste 5200 de metri (peste 17.000 ft.) și este cea mai adâncă sondă din Europa.

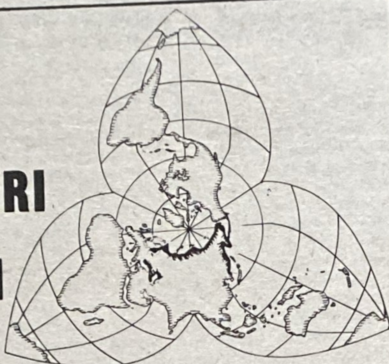
Deasemenea s'ar fi descoperit petrol în Marea Neagră, nu departe de țărm și în multe alte regiuni.

Aceste "descoperiri sunt până acum doar pe hârtie și RSR speră să-și amâne datoriile și să împrumute alți bani în contul lor.

Chiar dacă aceste "descoperiri" se vor realiza, situația va rămâne aceeași.

N'a fost lipsa de bogății ce-a dus țara la faliment, a fost administrarea bogățiilor și oamenii regimului care ne-au sărăcit.

DIN CELE TREI COLȚURI ALE LUMII

Rubrică întocmită de ARGUS

GERMANIA DE VEST

Numai cu câteva zile înainte de vizita lui Brejnev în Germania de Vest, a fost semnat unul din cele mai mari contracte comerciale în valoare de 45 bilioane de dolari, pentru cumpărarea gazului natural din Uniunea Sovietică. Germania de Vest, după Italia, este a doua țară din vest, care semnează un astfel de contract, împotriva avertismentului Statelor Unite, de a nu lăsa țările din vestul Europei să depindă de energia sovietică. În urma acestui contract, Germania va cumpăra 10 bilioane de metri cubi de gaz natural, începând din anul 1984, când conducta sovietică va fi terminată, transportând gaz natural din Siberia, pe o distanță de 4.800 Km. Vizita lui Brejnev în Germania de Vest a început pe data de 22 Noembrie 1981 și va dura patru zile. Este pentru prima dată după invazia Afganistanului, când Brejnev vizitează o țară din vest. Se speculează că această vizită, în circumstanțele prezente, nu este decât o manevră sovietică, de a slăbi blocul NATO, prin oferta făcută Germaniei, că țările care nu au pe teritoriul lor arme nucleare, nu vor fi atacate cu armamentul nuclear sovietic, într'un viitor război.

VIETNAM

Deplorabila stare în care a ajuns Vietnamul este reliefată de diplomații occidentali. Neputând nici pe departe să asigure locuri de muncă populației, având de plătit și uriașe datorii sovieticilor, Vietnamul a început să exporte mână de lucru. Peste 50.000 de muncitori necalificați vietnamezi lucrează în Uniunea Sovietică, Germania de Răsărit și Bulgaria, dar numărul va crește în curând la 100.000. La ora aceasta Vietnamul datorează peste 3 miliarde de dolari, din care 1.6 miliarde rusiei sovietice, pentru "asistență".

BULGARIA

Una din țările satelite, cu cel mai pro-sovietic regim, Bulgaria, a surprins când a cerut să se organizeze o conferință a țărilor balcanice, pentru a negocia un acord al unei zone libere de armele nucleare. Grecia ar putea cădea în cursă.

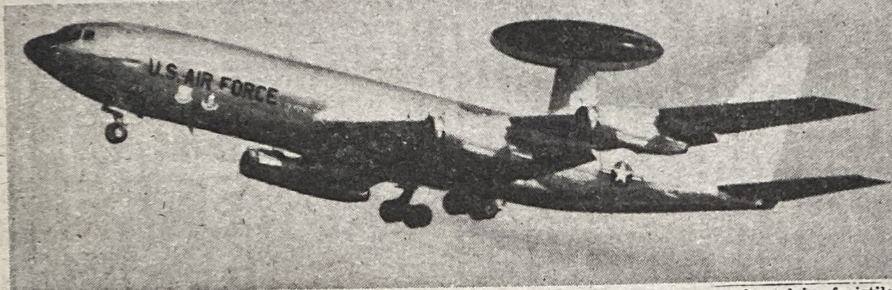
UNIUNEA SOVIETICĂ

O nouă acțiune subversivă îndreptată împotriva Statelor Unite, a fost pornită de ruși. Agenția Reuter, anunță din Anchorage, Alaska, știrea că eschimoșii care trăesc în regiunea polară din Alaska, Groenlanda și Canada, vor cere O.N.U. să li se acorde independența și să fie admiși la O.N.U. Știrea a fost comunicată după întâlnirea care a avut loc la Nuuk, Groenlanda, a Eschimoșilor din cercul Polar. Ideea "eliberării eschimoșilor" a fost lansată în "Jurnalul Sovietic al problemelor internaționale" apărut în luna Martie 1979, sub semnătura publicistului american de extremă stângă Victor Perlo. Calomnii și neadevăruri pe care dacă le-ar publica cineva despre ruși ar putea plăti cu viața, au fost înșirate de Victor Perlo, care dădea ca exemplu viața fericită a eschimoșilor din Iacuția sovietică. Mușcându-și buzele după Alaska, rușii încearcă iar vechea formulă a "eliberării", fără să știe că aceasta a început cursa inversă a bumerangului și va lua proporții la ei acasă.

COREEA DE SUD

Setea de libertate îmbracă cele mai neașteptate forme. Richard Orszagh ostaș cehoslovac, a fost trimis cu unitatea din care făcea parte, ca unitate neutră pe linia demilitarizată a Coreei. A așteptat doi ani de zile clipa când a putut scăpa neobservat la Panmunjon și a dezertat, cerând azil politic în Statele Unite.

ARABIA SAUDITĂ

Aprobarea de către Senatul Statelor Unite a vânzării de avioane AWACS către Arabia Saudită, reprezintă una din cele mai strălucite victorii pe care Președintele Reagan le-a câștigat. Lupta care s'a dus împotriva vânzării acestor avioane, l-a făcut pe fostul Președinte Nixon să declare la o întrunire: "Ori Reagan ori Began" referindu-se la nedelicatele manifestări ale Premierului izraelian. Acum o nouă acțiune se află pe primul plan în Orientul Mijlociu. Este vorba de planul în opt puncte propus de Prințul Fahd la 7 August 1981, pentru stabilirea păcii în această regiune a lumii. Cele opt puncte sunt: 1. Retragerea Izraelului din teritoriile ocupate după războiul din 1967; 2. Desființarea tuturor colonizărilor făcute în teritoriile ocupate; 3. Garantarea libertății religioase tuturor cultelor în Țara Sfântă; 4. Recunoașterea dreptului refugiaților palestinieni la repatriere sau compensații pentru cei care nu se mai întorc; 5. O comisie de supraveghere a Națiunilor Unite în West Bank și Gaza, în timpul perioadei de tranziție; 6. Stabilirea unui Stat Palestinian, cu capitala în sectorul arab al Ierusalimului; 7. Garantarea dreptului tuturor statelor din regiune de a trăi în pace; 8. Garantarea oricărei înțelegeri de pace din partea Națiunilor Unite sau de membrii acestei Organizații în speță Statele Unite și Uniunea Sovietică. Acest plan, este respins aprioric de către Begin, dar el a fost aprobat de majoritatea Statelor Vestice și este privit cu simpatie și de către Statele Unite.

MAROC

Miercuri 25 Noembrie, în orașul Fez din Maroc, va avea loc conferința celor 13 State Arabe, care alcătuesc așa zisa Ligă Arabă. La această conferință vor lua parte atât țări cu regimuri moderate, cât și țări cu regimuri radicale și cu orientare de stânga. Inițiativa conferinței se datorește Arabiei Saudite, care se pare că se va ridica ca putere conducătoare în Orientul Mijlociu al lumii arabe.

IZRAEL

Două acte anticulturale au fost semnalate de agențiile de presă că s'au comis în Izrael. Primul a fost manifestările vandalice împotriva Orchestrei Filarmonice din Izrael, care avea în program opere de Wagner, ce urmau să fie interpretate sub bagheta lui Zubin Mehta. Al doilea act, a fost închiderea a două universități arabe din teritoriul ocupat.

IORDAN

În vizita pe care a efectuat-o în Statele Unite, Regele Husein al Iordaniei a fost întrebat în legătură cu materialul de război, pe care l-a achiziționat de la ruși. "Am fost obligat să-mi iau măsuri de apărare, a spus monarhul hașemit, pentrucă Administrația Carter mi-a închis ușile". Se știe că Regele Husein al Iordaniei, deși a fost invitat să ia parte la acordul dela Camp David, nu a fost de acord cu acest tratat. Discuțiile purtate cu Președintele Reagan, au înlăturat orice suspiciune în legătură cu atitudinea Iordaniei.

STATELE UNITE

Un eveniment fără precedent, a avut loc Sâmbătă 31 Octombrie 1981, la Biserica Ortodoxă Rusă din afara Rusiei, situată pe 75 East 93 Street. Mitropolitul Filaret, înconjurat de Arhiepiscopul Antonie de Los Angeles, de Episcopul Grigore de Manhattan și de alți prelați ruși, au canonizat ca sfinți pe fostul țar Nicolae al II-lea, întreaga lui familie și servitorii care i-au urmat în exilul din Siberia și au fost după aceea uciși de comuniști. Impreună cu familia imperială, au mai fost canonizați încă 30.000 de martiri, uciși de comuniști pentru credința lor. Actul de canonizare a stârnit vii discuții între comunitățile rusești din America, întrucât celelate două ramuri ale rușilor albi, care sunt în America nu au fost de acord cu această canonizare. Ținem să amintim cititorilor noștri, pentru a nu avea loc nicio confuzie, că Mitropolitul Filaret nu face parte din Mitropolia Ortodoxă Americană, din care fac parte celelalte Biserici Ortodoxe din Statele Unite și Canada, inclusiv Episcopia Română dela Vatra Românească.

ORGANIZAȚIA NAȚIUNILOR UNITE

La ora când expediem materialul, China a uzat pentru a opta oară de dreptul de veto, împotriva prelungirii mandatului Secretarului General al ONU Kurt Waldheim. Contracandidatul la acest post este Ministrul de Externe al Tanzaniei, Salim Ahmed Salim.

EGIPT

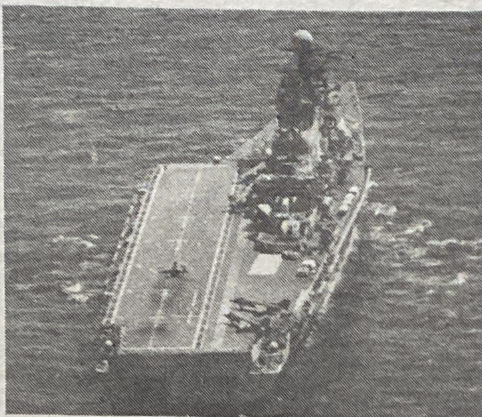
Trupe din divizia 24-a de infanterie mecanizată în patrulă în deșertul de lângă Cairo, luând parte la manevrele comune Egiptene și Americane, cunoscute sub codul "Operația Steaua Luminoasă '82". Aceste manevre care au început pe 14 Noembrie, vor dura până pe data de 15 Decembrie. Ele se vor desfășura în Egipt, Sudan, Oman și Somalia, incluzând și trupe din țările mai sus menționate. Pe lângă divizia a 24-a de infanterie, vor lua parte trupe din divizia a 82-a de parașutiști și trupe ale marinei americane. In total peste 10.000 de soldați americani.

Actualitatea internațională

ÎN JURUL MEDITERANEI

Gheorghe BĂLTEANU

Până nu de mult politica mondială se învârtea în jurul Orientului Mijlociu, în mirosul petrolului din Golf, și a prafului de pușcă și sângelui din Afganistan, Liban și Iran. Astăzi, ca și în viitorul previzibil, această zonă va continua în nota obișnuită din ultimii ani, dar se adaugă extinderea complicațiilor spre Vest, peste întreaga Mediterană, de o parte ca și de alta, până la Gibraltar. Șunt vizate toate țările din Nordul Africii și toate țările din Sudul Europei. Două sunt cauzele care au dus la extinderea conflictului: creșterea puterii lui Ghadhafi, președintele Libiei și asasinarea lui Sadat, președintele Egiptului. În spatele ambelor cauze găsim izvorul fundamental: Kremlinul. Kremlinul, inspiratorul și organizatorul unui nou război mondial. Sub acțiunile agresive sovietice omenirea se apropie cu pași rapizi de război. De data aceasta de unul pustiitor, în care pot să dispară continente. Nu este întâmplător că în Europa se face multă propagandă cu previziunile lui Nostradamus, care a prezis că la mijlocul anilor '80 va fi război și că Rusii și Arabii vor invada Europa. Toate acțiunile sovietice conduc spre o asemenea invazie. Kremlinul lucrează puternic și cu cât mai puternic cu atât mai deschis, și mai sfidător. Aceasta reiese și din ultimile atitudini antiumane: amenințarea cu invazia Poloniei, neparticiparea la înmormântarea lui Sadat și neparticiparea la Conferința dela Cancun. Kremlinul nu vrea dialog cu cei slabi. Pe aceia îi cucerește. El vrea dialog doar când își simte poziția amenințată, de către cei tari. Când R. Reagan anunță echilibrarea forței militare, Kremlinul a impus dialogul care s'a deschis în Septembrie între Haig și Gromiko pentru dezarmare, dar începe războiul deschis în Mediterană. Uniunea Sovietică vrea înconjurarea Europei pe la Sud și în același timp cucerirea Africii. Prioritatea va fi dată de desfășurarea evenimentelor. Uniunea Sovietică își poate permite orientarea atacului următor, pe parcurs, deoarece mobilitatea sa nu este împiedicată de vreun aliat din pactul de la Varșovia, așa cum mobilitatea USA este împiedicată de aliații NATO. Astfel stând lucrurile, dialogul cu URSS trebue impus de către USA printr'o accelerare a cursei înarmărilor, prin împingerea Moscovei la cheltuieli distrugătoare și o și mai mare foame care să ducă la începerea luptei armate de eliberare a popoarelor din imperiul colonial rusesc și din țările pactului dela Varșovia. Alternativa: retragerea trupelor sovietice în granițele tradiționale rusești și încetarea agresiunii mondiale.

PORTAVIONUL SOVIETIC MINSK ÎN METITERANĂ

Aparent, în Estul Mediteranei, în Orientul Mijlociu, nu au intervenit elemente noi, în realitate, mocnește pregătirea contra acordului dela Camp David, mocneală ce poate aprinde un nou război arabo-israelian. Moartea lui Sadat, pregătită și executată militărește, perfect, a trezit speranțele lui Arrafat și Ghadhafi, dar noul președinte al Egiptului, Mubarak promite continuarea politicii predecesorului său, iar fără Egipt, un nou război contra Israelului este sortit aprioric eșecului. Aceasta o știu toți liderii arabi. Linia deschisă de Camp David este cea mai înțeleaptă, căci pe lângă recâștigarea de către Egipt a întregii peninsule Sinai, fără lupte, făurește o pace sigură și durabilă. Dar această linie pe care o putem denumi "linia păcii", înlătură Uniunea Sovietică, ce urmărește o altă linie: linia războiului. Neînțelegerea și războiul crează Uniunii Sovietice ocazia amestecului.

Ghadhafi instigă în Egipt la revoluție în genul Iranului, în cazul continuării politicii lui Sadat. Mulahii uneltesc în acest sens. La granițele Libia-Egipt și Libia-Sudan sunt concentrate trupe libiene conduse de generali sovietici. Coloane de tancuri au traversat de câteva ori granița cu Sudanul. Țintele sunt clare de mulți ani pentru sovietici. Ei vor să ajungă din nou în jurul Suezului. De data aceasta și la Marea Roșie pentru a face legătura cu Yemenul de Sud. Ghadhafi amenință Mali și Niger, care după Ciad, trebue să deschidă calea spre Angola.

Ghadhafi vrea să joace un rol mare, iar Sovieticii îi încurajează ambițiile spre propriul lor profit. El vrea să fie continuator al lui Nasser, să unească întreaga lume arabă sub conducrea sa, și chiar mai mult, să răspândească revoluția islamică în Europa. Vecinii săi Tunisia, Algeria și Marocul constată cu indignare dar și cu frică organizarea de comploturi interne și instigare la revoluție. În luptele dintre Polisario și Maroc, Polisario primește masive ajutoare militare din Libia, de proveniență sovietică. Recent au fost doborîte avioane marocane cu rachete sovietice. În planul Moscovei, Polisario are menirea să devină piatra de colț în vestul Mediteranei.

În sprijinul Egiptului, USA au trimis două avioane AWACS, care supraveghează mișcarea trupelor în Libia. Armata egipteană se găsește în stare de alarmă. Președintele Sudanului, Numeiri, intenționează să majoreze numărul trupelor sale. Al. Haig a declarat la plecarea din Egipt, după înmormântarea lui Sadat: "Noi ne vom arăta prezența din timp în timp". Ar fi de dorit ca aceasta să se facă cât mai des și cât mai hotărît. S'ar încuraja popoarele contra agresiunii sovieto-libiene. Numeiri a anunțat și organizarea unui comando "Kamicaze - Guerilleros" de 500 - 600 oameni, care va fi trimis în Libia pentru uciderea lui Ghadhafi. Tot el propune organizarea unui boicot al petrolului liberian. Mitterand propune trimiterea de trupe OUA (Organizația Unității Africane) în Ciad. Aceasta ar înlătura trupele libiene și ar stopa avansarea lor continuă.

Pe coasta mediteraniană a Europei situația devine precară. În Grecia, țară NATO, la alegerile parlamentare din Octombrie, a câștigat partidul "Miscarea socialistă Panelenică" condusă de Papandreou, care a declarat în campania electorală, că dacă va câștiga, va scoate țara din NATO și Comunitatea Europeană. După moartea lui Sadat, alegerile din Grecia au produs încurcături mari în politica vestică. În URSS aceste evenimente au produs o mare bucurie. Sperăm însă că vorbele din campania electorală să nu devină fapte. În cazul în care Grecia nu va ieși din NATO, Papandreau va fi pentru politica de "neutralizare" a Europei, care este o altă variantă a capitulării față de imperialismul sovietic.

În Spania, terorismul organizat de către KGB se desfășoară tot mai intens. Acum a luat proporții de masă. Otrăvirea uleiului de măsline vândut în comerț, a dus la otrăvirea a 300.000 de oameni, și la peste o sută de morți până la data scrierii articolului. Această crimă monstruoasă este în directă legătură cu intenția Spaniei de a intra în NATO. Doar Gromiko a declarat lui Suarez că mâna sovietică se găsește la baza terorismului din Spania.

În Italia și Turcia situația n'a fost niciodată prea stabilă dela cel de-al doilea război mondial până astăzi. Terorismul, corupția și imoralitatea sunt mijloace devenite comune prin acțiunea de masă desfășurată de cei care au fost la școlile din URSS specializate în această direcție. Am dori ca și țările NATO să organizeze câteva școli corespunzătoare care să instruiască câți mai mulți din Estul Europei. Acum se simte acolo nevoia stringentă de specialiști în luptele de guerilă, în special, guerila orașelor. Ce face Occidentul, ajută Estul?

Acțiunile dezlănțuite de extinderea războiului de către Uniunea Sovietică și ajutoarele sale, se desfășoară paralel cu efortul altor forțe de a salva lumea a treia dela foame. La Cancun, în Mexic, a avut loc în Octombrie, conferința Nord-Sud, la nivelul cel mai înalt. Ațâțătorii la război din Kremlin au lipsit. N'a mirat pe nimeni. URSS vrea război și nu dezvoltare economică în lumea a 3-a. Iar pe de altă parte, Uniunea Sovietică nu are ce să dea de mâncare popoarelor sale.

Contra agresiunii sovietice în lume continuă să se ia măsuri slabe. La Conferința anuală a NATO din Octombrie de la Múnchen, RFG, s'a discutat necesitatea măsurilor contra terorismului internațional , chestiunea drepturilor omului și protecția minorităților etnice și culturale din URSS. Deasemenea îmbunătățirea apărării contra armei chimice a URSS, ca și întărirea tacticii de intimidare a atacului militar sovietic. Măsurile luate sunt insuficiente față de mijloacele colosale pe care URSS le-a aruncat pe arena mondială, dar mai ales pe care le folosește acum în jurul Mediteranei. Este nevoie de acțiuni hotărîte, mai ales, în interiorul blocului sovietic. Acolo este punctul slab al Moscovei. Este necesară stoparea cu orice preț a invazei sovietice în Polonia, ca și sprijinirea extinderii miscării sociale și sindicale în toate țările blocului moscovit. Polonizarea în blocul sovietic, precum Moscova vrea finlandizarea Europei de Vest. Dinte pentru dinte ! Deschis ! In lupta deschisă libertatea învinge tirania !

G. BĂLTEANU

Efemeride

Încheiem un an și așteptăm - puțin mai bătrâni - un altul nou.

Anul 1981, a avut destule evenimente ca să nu treacă în posteritate neconsemnat de cronicari.

Între însorita zi de învestire a Președintelui Reagan, la Casa Albă din Ianuarie și întunecata seară când au fost furate în Italia, moaștele Sfintei Lucia, violența, terorismul și neomenia, au marcat curbe ascendente, cutremurătoare în tragicul lor, dela irlandezii care au murit pe capete în greva foamei, până la secerarea celui mai reprezentativ om politic ai ultimilor ani, Anwar Sadat.

Au trecut 81 de ani din acest veac ! Dacă am împărți această perioadă în două, epoca noastră "pașnică" - luată în limita normelor de drept - a adus mai multă nefericire decât prima perioadă devastată de două mari războaie ale lumii.

La începutul acestui secol, omul se simțea mai la el acasă, căci nu se desprinsese de pământ. Descoperirile secolului trecut, i-au trezit însă dorințe adormite și setea de înălțimi. Aripile, făurite de el însuși, i-au adus omului din secolul douăzeci și plenitudinea visată a înălțimilor, dar i-au ars pielea cu yperită și l-au dezagregat în ciuperca atomică.

În prima perioadă a acestui secol, existau imperii, capitale și respectate capete încoronate. La Constantinopole, Abdul Hamid nu a mai avut însă timp să-și ungă rănile imperiului, căpătate în războaiele balcanice, fiind împins în uitare de tânărul ofițer Mustafa Kemal.

Europa își continua Mileniul de aur al curților împărătești înrudite și rivale. Londra și Petrogradul, priveau piezis la valsurile din Viena, în timp ce Berlinul își încărca butoaiele cu praf de pușcă. Haoticii îmbuibați de teorii și bună stare, cântau la beții Internaționala, fără să-și dea seama de pumnalele ascunse în spatele cortinei roșii, care le excita pornirile sângeroase. Americanii, nu beau decât lapte, supravegheați de legea prohibiției, iar Asia și Africa, păreau îngropate pentru totdeauna voinței Europei. Pe Canalul de Suez, pluteau vapoarele fericite de scurtarea drumului, dar, istmul Panama, era albit de oasele muncitorilor morți de malarie și mizerie în săpăturile abandonate . . . . .

Balanța puterii nu era ca acum împărțită în două talere. Armate de valori egale puteau mobiliza: Anglia, Franța, Germania, Austria și Rusia. Regatul Spaniei era în amurg, iar Casa de Savoia, urmărea atentă progeniturile sănătoase, născute de Prințesa Muntenegrană, adusă pentru împrospătarea sângelui bătând în albastru al monarhilor italieni. . . . . .

Au răsunat însă, împușcături. . . . . Pe atunci nu era ca acum să împuști șefi de state și să fi întrebat ce preferință ai pentru breakfast.

Gloanțele dela Sarajevo, au distrus trei mari imperii și au semănat molima comunismului. Nu s'au gândit nici pe departe atentatorii la finalul avalanșei dezlănțuită de moartea Arhiducelui. Și poate nimeni dintre oamenii politici ai vremii, nu a întrevăzut întregul dezastru. Sunt momente pe care Zweig le-a numit : " Ore astrale " . . . .

În prima dintre cele două perioade, din țările făcute scrum și cenușe, s'au ridicat oameni nebănuiți, inexistenți în calculele analiștilor politici dinaintea primului război. Eticheta, a fost lăsată la garderobă și manierele de curte, au fost înlocuite cu comenzi și execuții militare. În a patra decadă a secolului, ruinele Alcatrazului, mănăstirile profanate și călugărițele siluite, au fost suficient avertisment dat Europei, că ne amenință noaptea asiatică. Dictaturile desenau croieli noi pentru Europa, iar democrațiile vestice, făceau pasiențe și ședințe de spiritism. Răfueli de orgolii, au făcut pe omul cu trabuc să piardă un imperiu pentru o plută pe Atlantic, mai fericit ca predecesorul său care ceda un regat pentru un cal.

S'au prăbușit Porțile Branderburgului, iar pe Unten den Linden, s'a jucat cazaciocul în cântec de harmoșcă și duhneală de votcă. Intrasem pe nesimțite în perioada a doua.

Au trecut mai bine de treizeci și șase de ani de când au amuțit tunurile și capitularea necondiționată a celei mai puternice țări din Europa. Au murit și conducătorii învinșilor și cei ai învingătorilor, dar un tratat de pace nu s'a semnat nici până acum. Trăim cea mai paradoxală epocă istorică unde se încheie tratate de alianță între țări care nu și-au anulat beligeranța. S'au tăiat capete katangheze ca să se oprească o secesiune naturală, dar propunerea unificării Germaniei ar declanșa un război atomic.

Nu s'au ținut niciodată atâtea conferințe de dezarmare, ca să rămânem uluiți de capacitatea de distrugere acumulată în depozitele militare. Au ajuns oamenii pe lună, dar nu poți ieși seara din casă de frica răufăcătorilor. Se îseminează copii cu eprubeta, iar bărbați se iubesc între ei și femei se mărită cu femei, defilând cu slogane de care s'ar rușina și Pompeiul.

Lumea așteaptă fericirea, fără să vadă că indicatoarele spre ea se găsesc la toate răspântiile: "Eu sunt Calea, Adevărul și Viața".

CRONICA VREMII

BĂTĂLIA PSIHOLOGICĂ A MOSCOVEI

Ion BOIERU

În conflictul deschis, dintre Vest-Est, bătălia care se dă la ora actuală are un caracter mai mult psihologic, decât politic, militar sau economic. Această bătălie psihologică este și importantă și semnificativă.

Importantă , pentrucă poate consolida sau nărui toate proiectele construite de ambele tabere, dacă intervin efecte neașteptate și de un caracter inevitabil.

Centrul atenției este Europa, țările occidentale, care au o structură socială și politică, fragilă, cu o democrație debilă și, uneori, impotentă, în a rezolva crizele zguduitoare prin care trece.

Semnificativă, pentrucă demonstrează adevărata stare de lucruri, între cele două lumi, cea liberă și cea comunistă.

Lumea comunistă, dominată de politica Moscovei, s'a văzut complet descoperită, asupra intențiilor, pregătirilor și planurilor lor de cucerire și dominație mondială. Odată cu venirea lui Reagan la conducerea Americii, lumea americană a ieșit din starea de letargie și confuzie și a pornit cu fermitate spre o nouă orientare, radicală, dinamică.

La început, Sovietele au crezut că este vorba de o simplă recrudescență a politicii americane, care va eșua în fața aparatului comunist de dezinformare, în fața verificatelor strategii politice ale diplomației sovietice, de a atenua "Răsmerițele" adversarilor prin prelungite negocieri, conciliabile și în fața reînnoitelor promisiuni de co-existență pașnică.

De data aceasta, în fața administrației Reagan, planurile sovietice de a adormi vigilența lumii, cu sloganuri de propagandă pacifistă (în dosul cărora, continuau să se înarmeze cu cele mai sofisticate instrumente de război, fără ca Rusia Sovietică să fie pândită de vreun pericol militar) n'au mai avut efectul prevăzut de Moscova. Reagan a spus lucrurilor pe numele lor cel adevărat, adică a arătat toată dimensiunea pericolelor sovietice și caracterul planurilor și diplomației lor. Mai mult, a pășit la o pregătire uriașă, nemaicunoscută în istoria lumii, pentru a crea poziții optime în confruntarea cu orice mișcare sovietică, ideologică, politică, economică sau militară. Nu era vorba de o simplă pregătire militară, în vederea unei confruntări de arme, cu Rusia Sovietică. Era obligația unui președinte de a reface încrederea unei națiuni în propriile ei puteri, de a o scoate din starea de letargie, și de a-i arăta toate pericolele care o pândesc, de a indica pe cei ce se plasează pe poziția de inamici care nu pot fi domesticiți cu formele și structura vechii diplomații americane. De fapt Reagan este exponentul unui curent de opinie majoritară americană, indiferent de ceea ce spun și profesează unii gazetari (naivi, ignoranți, sau... altceva) sau unii foști diplomați, care sunt responsabili -față de poporul american și de lumea liberă- pentru falimentul total al Americii de a se găsi acolo unde este locul ei, în concernul națiunilor libere.

În fața măsurilor de refacere totală a societății americane, Moscova a fost la început dezorientată, dar a reacționat după maniera ei, încercată în trecut, adică dur și cu o fermitate care egalează pe cea a președintelui Reagan, și care să intimideze pe Americani, fiind și o demonstrație de putere, pentru cei slabi și pentru acoliții lor.

Manevra n'a reușit și, atunci, Sovieticii au apelat la alte metode din arsenalul lor.

Au început să lanseze pe piața mondială, formulele lor de pace, co-existență și pacifism, în forme atrăgătoare și cu propuneri concrete pentru negocieri care să ducă la o nouă destindere.

Firește, nimeni nu le mai putea acorda bolșevicilor nici un fel de încredere.

În fața acestei situații, era firesc ca poporul american să ajungă la o limită a răbdării sale.

Însă Rusia Sovietică nu a dezarmat din punct de vedere moral și politic.

A avizat la sprijinul unor arme perfide, psihologice, prin care să speculeze iarăși buna credință a oamenilor. Așa a început bătălia psihologică a "pacifismului" și "neutralității", cu demonstrații spectaculoase de stradă și cu semnături care impresionează prin numărul lor.

Toate mișcările pacifiste, din Germania Federală, Olanda, Belgia, Suedia și chiar Marea Britanie se vor destrăma și prăbuși ca niște castele clădite pe terenuri de nisip. Nu facem metafore, ci privim în spirit realistic situațiile de acolo, pline de contradicții, utopii și absurdități. Asta, pentrucă :

(a) ele nu au un suport național. Sunt expresia unui amalgan de grupuri disperate: naivi, oameni confuzi, sinceri, dar rău informați și pacifiști adevărați, care toți la un loc reprezintă o minoritate în cadrul întregului popor.

(b) nu există mișcare pacifistă, care să nu fie, într'un fel sau altul inspirată și controlată de Moscova. Totul se poate documenta, în amănunte.

(c) tezele pe care le oferă pacifiștii sunt anti-naționale, în cadrul fiecărei țări, căci se ridică împotriva mijloacelor defensive ale țării, și cer o dezarmare unilaterală. Pacifiștii cer să se renunțe la armele nucleare, proprii sau furnizate de Americani, dar nu trimit protestul lor și la Moscova, care are instalate rachetele SS20 în Europa, deja de câțiva ani, în timp ce protestul lor se îndreaptă împotriva unor arme atomice ce ar fi să fie instalate în 1983.

(d) mișcările pacifiste europene prezintă tezele lor fundamentale pe spaima reală față de apocalipsul unei confruntări atomice, dar această teamă nu va fi înlăturată nicidecum prin dezarmare unilaterală. Presupunem că toată lumea liberă renunță la arme atomice, și, prin imposibil le distruge. Rusia Sovietică ar rămâne cu monopolul armelor nucleare. S'ar putea întrevedea, în acest caz, o pacificare a lumii, un paradis terestru, o fericire globală ? O diminuare a spaimelor și neliniștilor de care sunt încercați pacifiștii europeni ? Noi nu credem că ar fi posibil să se întâmple astfel de situații. Și, dacă s'ar întâmpla, paradisul terestru ar fi construit după planurile moscovite și fericirea globală ar fi asemenea aceleia pe care o cunoaștem din experiențele comuniste dirijate de sovietici.

(e) deci, toate agitațiile pacifiste europene, nu fac altceva decât să servească interesele sovietice, și cei ce participă la ele, nu fac decât joc de marionete. Chiar fără voia lor. Dovada cea mai concludentă este încurajarea publică, pe care presa și celelalte mijloace de comunicație și informație, plus conducerea politică sovietică, o dau "combatanților păcii" , care de fapt, trec cu vederea pregătirile uriașe de război ale Moscovei. În timp ce, această Moscovă urmărește dezarmarea militară, dar, mai ales pe cea morală care ar duce fatal la capitulare și la o Pax Sovietica. De aceea, a inițiat și susține această bătălie psihologică a "pacifismului", dar, ea este o resursă sovietică de circumstanță și cabinet. Ea nu ține seamă de realități: popoarele europene nu și-au pierdut nici rațiunea și nici instinctul de conservare. Mișcările pacifiste vor rămâne simple agitații, speculate de Moscova, în disperarea ei de a cuceri "prestigiul" pe care l-a câștigat prin falsuri în actele publice ale istoriei.

Pacifiștii din Europa uită un lucru foarte simplu; la orice rezultate ar ajunge ei, America nu își pierde cumpătul și va fi în stare să se opună planurilor agresive al Sovietelor.

■

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE

ISSN 0705-8365

Redacția și administrația:

P.O. BOX 4217
STATION D.
HAMILTON, ONTARIO
L8V 4L6
CANADA
TELEPHONE:
(416) 387-1832

NOTE ȘI COMENTARII

"PENTRU ROMÂNII NOI VENIȚI"

Ne permitem a reproduce în întregime un editorial din ziarul "AMERICA" Organul Oficial al Uniunii și Ligii Societăților Române Americane, apărut în numărul din 1 Octombrie, 1981 sub titlul de mai sus.

Iată-l deci mai jos:

"Două mii opt sute de Români au sosit în Statele Unite anul trecut. Dacă acest fenomen mai continuă numai cinci ani, vom avea în mijlocul nostru 14,000 Români recent sosiți între noi.

Faptul acesta ar trebui să pună pe gânduri pe conducătorii societăților și bisericilor românești, deoarece cu venirea atâtor Români "proaspeți", și viața noastră fraternală, culturală și religioasă se poate schimba.

Cel mai important fapt pe care ar trebui să-l cunoască noii veniți este acela că toți emigranții, de orice naționalitate, după sosirea lor în Statele Unite, primul lucru pe care l-au făcut a fost să înființeze societăți de ajutor și cultură și parohii românești.

Am sfătui pe noii veniți că și astăzi e bine să se grăbească a se asocia societăților și bisericilor noastre românești. Desigur că unii dintre ei cred că n'au lipsă de parohii și societăți. Noi însă, care suntem pe aceste meleaguri de mai mult de 80 de ani, suntem convinși că numai societățile și bisericile românești au fost acelea care ne-au oprit să ne pierdem într'o mare anonimă".

Ca fost redactor al ziarului AMERICA, nu mă îndoiesc că respectivul Editorial i se datorește actualului Președinte al Uniunii și Ligii, ce, în același timp, împlinește și funcția de redactor, adică, Dl. Petru Lucaci.

Să nu ni se ia în deșert faptul că ne oprim de data aceasta, pentru a comenta în cadrul acestei rubrici din ziarul nostru, respectivul 'Editorial" din ziarul "AMERICA". Ca atare, afirmăm că suntem absolut de acord cu întreg conținutul respectivului 'Editorial". Unde însă, suntem obligați să luăm o altă poziție pe această temă, este că, vina, marea vină că Românii ce sosesc în Statele Unite în ultimii ani, nu se integrează vieții noastre românești depe aceste meleaguri și nu devin membri ai Uniunii și Ligii, se datorește pur și simplu comportamentului absolut obraznic al unora dintre pionerii organizației respective, față de noii veniți, ce strigau pe la Convenții: ". . . băgați de seamă, că "fugarii" vor să pună mâna pe Uniune și Ligă" . . .

Această ură absolut neîntemeiată, a cauzat uneia ditre cele mai mari organizații românești de peste hotarele României, pierderi colosale, din toate punctele de vedere.

. . . Si, se pare, trista poveste, se repetă și în prezent.

În mai sus menționatul 'Editorial" din ziarul AMERICA, se spune, și noi o repetăm: "Am sfătui pe noii veniți că și astăzi e bine să se grăbească a se asocia societăților și bisericilor noastre românești".

Că, sfatul respectiv, nu numai că este bun, dar, în același timp, dovedește o realitate, nu mai încape nici un fel de îndoială. Intrebarea e: câți dintre noii veniți au avut ocazia să citească bineintenționatul Editorial ?

Ziarul nostru: "Cuvântul Românesc", se trimite GRATUIT, în zeci de exemplare, în toate lagărele de refugiați din Europa. Cei ce fac cunoștință cu el, de îndată ce se stabilesc undeva, într'o țară din lumea liberă și își au existența asigurată, îl abonează. Si așa se face că ziarul nostru, la vârsta de numai șase ani, poate să apară lunar, în 24 sau 32 de pagini. în timp ce "veteranul" AMERICA, abia-și duce zilele, la 75 de ani, în patru pagini.

Ce tristă, ce nespus de tristă realitate.

Pe vremea când conduceam ziarul AMERICA în calitatea de redactor, am sugerat Comitetului Executiv al Uniunii și Ligii, să facă, exact ceea ce face acum "Cuvântul Românesc", dar sugestia mea a fost respinsă, pe motivul că: "s'ar pierde bani" . . . cu tipărirea unor câteva sute de exemplare în plus, expediție, etc.

Foștii "mâncători de fugari" depe vremuri ai Uniunii și Ligii, au fost ei înșuși mâncați de viermi, între timp. La ora actuală însă, Uniunea și Liga, este mâncată de problema propriei sale existențe în viitor, căci, pentru a putea supraviețui, are nevoie de a-și întregi și mări cadrele, înscriind noi membri . Si noii membri , dintre cei ce vin recent din țară, nu pot fi câștigați pentru Uniune și Ligă, pe baza unuia, sau chiar a sute de 'Editoriale" din ziarul "AMERICA".

Dacă, cu adevărat, Uniunea și Liga vrea să supraviețuiască, și să înscrie în rândurile ei pe noii veniți, va trebui să-și înceteze abominabilele excursii în România, excursii pe care noii veniți, nu le pot fuma în lulelele lor, ca unii care au trăit acolo, sub regimul comunist.

Ne vom permite să revenim asupra acestei teme într'un articol viitor, căci nu-i numai vorba de existența Uniunii și Ligii, ca atare, ci de ceva mult mai presus.

Nicolae NOVAC